

TEODOR FILIP

SECRETELE U.S.L.A.

Cartea a fost tipărită la
editura Obiectiv, Craiova,
în colecția Exploziv

Ediție electronică

APOLOGETICUM
2005

Teodor Filip

Volumul poate fi distribuit liber pentru uz personal.

Această lucrare este destinată tuturor iubitorilor de istoria patriei. Ea poate fi utilizată, copiată și distribuită LIBER cu menționarea sursei.

Scanare: Apologeticum

Corectură: Clara

Tehnoredactare : Apologeticum

Digitalizare pdf : Apologeticum

© 2005 APOLOGETICUM.

<http://apologeticum.net>

[http://www.angelfire.com/space2/carti/
apologeticum2003@yahoo.com](http://www.angelfire.com/space2/carti/apologeticum2003@yahoo.com)

CUVÂNTUL EDITORULUI

Iată că, după „*Secretele lui Pavel Coruș*” (autori: Eugen Delcea și Oana Nuță) și „*Războiul parapsihologic împotriva României*” (autor: Teodor Filip), editate și reeditate în anul 1998, Editura „OBIECTIV” - Craiova dă de lucru difuzorilor de carte cu o nouă „bombă editorială”: „*Secretele U.S.L.A.*”, binecunoscută cititorilor săptămânalelor „*Crișana Plus*” (Oradea) și „*Obiectiv Magazin*” (Craiova) drept „*Confesiunile unui fost uslaș*”.

În prefața volumului „*Războiul parapsihologic împotriva României*”, scriam că „*dl. Teodor Filip este un prolific în ale scrisului*” și că „*mai mult ca sigur, nu peste mult timp, va intra în galeria celor mai cunoscuți autori români post-decembriști, așa cum sunt Pavel Coruș și dr. Cristian Negureanu*”. Sperăm, totodată să *ținem pasul cu dl. Teodor Filip, pentru că domnia sa mai are încă multe de dezvăluit!...*”.

Toate aceste afirmații, aparent îndrăznețe, sunt confirmate acum de apariția volumului de față și de faptul că autorul mai are în lucru încă două „bombe editoriale”... care vor completa în mod fericit, cu siguranță, un bogat plan editorial al nostru, pentru anul 1999, privind „*Colecția EXPLOZIV*”.

Pentru că cititorii care n-au avut șansa să lectureze „*Războiul parapsihologic împotriva României*” își vor pune, în mod sigur, întrebarea-cheie „*Cine este, totuși, Teodor Filip?*”, suntem nevoiți să repetăm unele precizări din prefața volumului anterior al autorului.

În primul rând, nu este Filip Teodorescu, celebrul șef al contraspionajului economic românesc din anii '80, cu care este confundat adeseori, datorită abundenței de informații riguroase de care dispune!... Este, pur și simplu, un militar de carieră, trimis prematur la pensie spre finele deceniului trecut. Care a avut, însă, (ne)șansa să lucreze foarte mulți ani în palierul superior al Unității Speciale de Luptă Antiteroristă (celebra U.S.L.A.), răspunzând, pe rând, de paza ambasadelor, învățământului antitero sau de paza aeroportului Otopeni.

Viața sa este un român, la fel de șocant ca și scrierile sale, dar și la fel de reală. A avut acces la informații de anvergură mondială, multe strict secrete, a trăit momente tipice romanelor polițiste sau de spionaj, ori culiselor „epocii de aur”. Fiind legat de un jurământ, destăinue puține din viața sa, dar unele întâmplări, numai sugerate, răstoarnă scaunul oricărui om cu viață normală ...

În **decembrie 1989**, dl. Teodor Filip a avut un șoc, alături de întreaga familie: și-a văzut foștii colegi și șefi de la U.S.L.A. masacrați și batjocoriți în fața Ministerului Apărării Naționale. **Atunci, a depus un nou jurământ, de această dată față de sine: să nu aibă liniște până când nu va da la o parte vălul depus pe ochii românilor, de forțe oculte, străine de interesele acestei țări.** Iar de atunci a scris enorm și pe cele mai diverse teme. Pentru că un om care are peste 4.000 de titluri de carte în casă și un incredibil bagaj de informații poate trece ușor peste lipsa de experiență în mânuirea stiloului.

„*Secretele U.S.L.A.*”, volumul de față, **dezvăluie în premieră națională, o serie de aspecte total necunoscute sau mai puțin știute despre celebra U.S.L.A. și Trupele de securitate sau ale revoluției din decembrie '89.** Autorul a fost un martor activ al activității Unității Speciale de Luptă Antiteroristă, de la înființarea ei și până aproape de „lichidarea” acesteia, la presiunile unor „emanați” extrem de interesați ca România să rămână, o vreme, fără una din cele mai eficiente unități antitero din lume.

Teodor Filip

Pe lângă unele **amănunte de-a dreptul senzaționale, cutremurătoare ori energizante**, având ca efect redeşeptarea mândriei de a fi român, autorul reușește din plin să aducă și unele **corecții absolut necesare scrierii unei istorii contemporane a României așa cum a fost ea în realitate**, și nu cum vor s-o vadă, de zece ani, unii „emanați” ai revoluției din decembrie '89.

Una dintre aceste corecții este și concluzia ultimului capitol al volumului de față: **generalii Ștefan Gușe și Iulian Vlad au salvat România de o ocupație străină programată cu ceva timp înainte, poate la Malta!**

Seria de informații senzaționale oferite de „*Secretele U.S.L.A.*” poate șoca, poate fi combătută prin informații reale și argumente logice (nimeni nu deține adevărul suprem) dar, în nici un caz, nu poate fi ignorată! Așa cum, mai mult ca sigur, **aceste „secrete” devenite accesibile publicului larg nu pot fi uitate prea ușor....**

Eugen DELCEA

RECUNOȘTINȚĂ

La sfârșitul lunii februarie 1990 am început munca la acest ciclu. Am sfârșit-o în iulie 1994. De-a lungul a mai bine de patru ani, m-am documentat, consultând foarte multe surse. Am rugat un mare număr de persoane, multe ajunse personalități oficiale ori comandanți de mari unități, să-mi relateze ce s-a întâmplat în decembrie 1989 și după, ce se întâmplă în prezent. Majoritatea dintre cei solicitați au răspuns favorabil, acordându-mi ajutorul doar în baza unei înțelegeri pe care o respect cu sfințenie: ca identitățile lor să nu fie dezvăluite. Această motivație a lor izvorăște din teama constantă de răzbunare din partea celor care au deținut sau dețin puterea în anumite structuri ale statului. Le este frică văzând că adevărații criminali mai sunt la putere iar alții s-au pensionat și se plimbă în libertate. Această teamă este un sentiment omenesc pe care îl înțeleg. Deoarece, „prea repede și mult se moare în această țară”...

Acestor oameni le sunt profund recunoscător.

Am stat de vorbă cu foști camarazi, mulți dintre ei menționați în acest ciclu, alții, însă, nu. Aceasta se datorește unui alt motiv: modestia care îi caracterizează.

Tuturor acestora le aduc mulțumirile mele.

Am luat legătura cu zeci de foști lucrători din fostul Departament al Securității Statului - azi pensionari ori trecuți în rezervă, dar care se consideră luptători din linia a doua. Deoarece, ca oameni cu multă experiență, fiecare în domeniul său, pot sesiza cu ușurință dezinformarea și minciuna și pot trage un semnal de alarmă. Nu i-au impresionat deloc sloganurile diversioniste „securiști-teroriști”, „comuniști” ori „ceaușiști” - etichetări făcute la adresa celor care au făcut parte din Securitatea statului.

Acestora le exprim recunoștința mea.

Doresc să mulțumesc cititorilor, care, lecturând serialul prezentat în săptămânalul „Crișana Plus” și revista „Obiectiv Magazin”, m-au încurajat, au avut aprecieri mai mult decât favorabile asupra celor relatate. De asemenea, celor care mi-au dat sugestii. Totodată celor două persoane care m-au criticat, una dintre ele colegi de liceu fiind. Sunt convins că mai sunt astfel de persoane. Iar aceasta denotă un lucru: am atins anumite orgolii ori vanități. Numai pentru aceasta merita să scriu acest ciclu...

Le mulțumesc din suflet acelor persoane din Oradea care s-au oferit să mă protejeze pe timpul deplasărilor prin oraș. Și celor din Episcopia Bihor, care au intrat în „conflict” cu „prieteni” lor de naționalitate maghiară când au încercat să-i convingă de adevărurile scrise de mine. Adevăruri pe care le cunoșteau. Deoarece mai multe persoane m-au amenințat. Au ales, însă, calea cea mai josnică și lasă: neavând curajul să dea ochii cu mine, au acționat asupra soției (de naționalitate maghiară) și asupra soacrei mele, femeie în vârstă, bolnavă. Este cea mai josnică metodă de intimidare, cea mai lasă. Nu pot spune că le sunt recunoscător, îi disprețuiesc. Nici ei și nimeni nu mă poate intimida, speria. Am făcut un legământ: în memoria camarazilor mei asasinați, voi merge până în pânzele albe pentru Adevăr. Nimic nu mă va opri. Iar când îmi va suna ceasul, voi merge în Rai sau în Iad. Mi-e indiferent. Dar nu ei vor hotăra aceasta. Când Cel de Sus va hotăra că am trăit destul, toată garnizoana din Oradea nu mă va putea apăra.

*Îi sunt recunoscător d-lui doctor în parapsihologie **Cristian Negreanu** care, dezinteresat, m-a sprijinit enorm și mi-a dat sfaturi. Precum și o serie de informații și materiale pentru lansarea volumului „**Războiul parapsihologic împotriva României**”, publicat în serial în „Crișana Plus” (Oradea) și „Obiectiv Magazin” (Craiova).*

Teodor Filip

Îi sunt profund recunoscător soției, care de peste 30 de ani este alături de mine - și la bine, dar mai ales la rău -, cea care m-a înțeles și încurajat permanent, mi-a „aprobat” cheltuielile necesare documentării.

*Îmi permit latitudinea de a-i aminti și a le aduce mulțumirile mele medicilor **Ionac, Trâmbițaș, Mihălceanu, Colceriu, Visovan, Scridon**, d-lui **Chisbora**, cei care m-au tratat cu multă răbdare, profesionalism și, mai ales, Omenie.*

*Nu în ultimul rând, recunoștința mea se îndreaptă spre domnii **Ioan Laza, Petru Sandor** și **Miron Blaga**, din conducerea redacției „Crișana”-Oradea, precum și spre domnul **Eugen Dezcea**, directorul revistei „Obiectiv Magazin” (Craiova), care au îmbrățișat ideea publicării unor capitole din acest ciclu.*

Recunoștința mea tuturor cititorilor.

Autorul

PREFATA

Lucrarea pe care o aveți în față, stimați cititori, este ciudată în felul ei. După citirea e, o parte dintre dumneavoastră va spune că am prezentat direct unele probleme, că am atacat prea dur unele persoane, alții, din contră, vor zice că am prezentat prea puține. Unii specialiști în domeniu vor reproșa lucrării că nu am intrat în amănuntele specifice activității de prevenire și combatere a terorismului, iar ceilalți s-ar putea simți deranjați că am prezentat unele probleme intime ale acestei activități. Iar alții vor reproșa că m-am abătut de la tematica propusă.

Atenționez cititorii că **lucrarea de față cuprinde realitatea sută la sută** și face parte din ciclul „TERORISMSM-ANTITERORISM”. Am stat și am cugetat mult, domol, așa cum îi stă bine unui ardelean, înainte de a mă apuca de scris. Nu am veleități de scriitor, însă când văd cum sunt prostiți în față, când știu precis că albul este alb, dar el mi se prezintă de alții ca fiind negru, nu mai pot să rabd.

Această lucrare este doar un început. Deoarece, România a devenit **placa turnantă a terorismului internațional**, deoarece România se confruntă cu acest flagel al contemporaneității, cititorii, publicul larg trebuie să posede cunoștințe minime despre formele și metodele de acțiune ale teroriștilor, despre organizațiile și grupările extremist-teroriste. Trebuie să afle care sunt cauzele ce duc la proliferarea acestui fenomen, cele mai reprezentative acțiuni teroriste comise pe plan internațional. De asemenea, trebuie să afle despre **războiul parapsihologic care se duce și în prezent asupra României**. Toate acestea vor fi prezentate în volumele următoare, care sper să fie tipărite și¹ să trezească interesul cititorilor.

Trebuie cunoscut că majoritatea statelor lumii și-au creat unități speciale de luptă antiteroristă, care răspund prin forță acțiunilor teroriste. O astfel de unitate a existat și în România până în decembrie 1989, anume **Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (U.S.L.A.)**. În fierbințeala acelor evenimente, cadrele acestei unități de elită au fost etichetate drept „*teroriști*”, „*uslași-teroriști*”. Televiziunea în special, apoi o serie de jurnaliști au folosit minciuna, diversiunea și propaganda pentru ațâțarea urii împotriva acestora. **Timp de șase luni a fost desființată.** Singurii specialiști din țară, formați prin sacrificii enorme - suportate de întregul popor -au fost umiliți, batjocoriți, asasinați.

Doresc să precizez că **este prima lucrare publicată în România care abordează problema fostei Unități Speciale de Luptă Antiteroristă și care prezintă, în același timp, unele din evenimentele din decembrie 1989 într-o lumină care nu convine multor persoane.** De aceea, ca de altfel orice lucrare de pionierat, poate nemulțumi pe mulți. Acestora le fac invitația de a avea curajul să formuleze viziunea lor asupra problemelor tratate în acest ciclu, să le redea într-o altă lucrare pe care publicul cititor o va aprecia sau nu.

După cum apreciază sau nu lucrarea de față.

De ce am scris acest ciclu? Pentru că moralmente consider că am acest drept. Și am considerat că publicarea lui va umple un gol, că în numele Adevărului și pentru Istorie trebuie spus tot ce știi. Bineînțeles, foarte documentat. Am scris-o, deoarece la foarte multe persoane, din multiple cauze, există încă o părere eronată despre foștii lucrători din Ministerul de Interne, mai ales din fosta Securitate. Acestora țin să le reamintesc că **în topul internațional al serviciilor secrete, în toamna anului 1989, România ocupa locul trei în lume.** În aceste servicii nu pot acționa decât

Teodor Filip

profioniști. Profioniști cu o minte mai calculată decât cea a unui acerb om de afaceri. Și ce este mai important, trebuie să fie permanent în contact cu realitatea. O parte a publicului larg, cel dezinformați și rău-voitori, „știe” că această profesie se exercită numai de „handicapați” ori „persoane înapoiate mintal”. Alții, că se exercită într-o lume a închipuirilor. Dar când închipuirile și visele pun stăpânire pe un profesionist al acestei munci, a dat-o dracului, s-a terminat cu el! Nu ei plămădesc închipuirile, ci politicienii. Iar închipuirile/visele acestora sunt periculoase. Cum a fost visul lui Gorbaciov, manipulat din umbră de oculta mondială, de a transforma sistemul impus de înaintașii săi. Ajutat din plin de Occident și am văzut unde s-a ajuns: state destrămate, războaie și lupte interetnice, crime împotriva umanității, suferință, exod masiv de populație, orașe distruse în totalitate, morți, răniți. Toate în numele unei democrații prost înțelese.

Profioniștii din serviciile secrete nu sar niciodată peste cal. Tocmai pentru că trăiesc în realitate. Peste cal sar politicienii. Cum a fost cazul lui Hrușciov, care a generat criza rachetelor. Iar prima ieșire din acest impas a fost sugerată de un rezident KGB din New York. Deci, de un profesionist. Am considerat că **ciclul de față se adresează publicului larg, dornic de informare și nu de dezinformare**, care vrea să cunoască realitatea. Care să-și găsească răspunsuri la unele întrebări. Acestui public cititor, autorul își cere scuze și-l roagă să-l înțeleagă că a trebuit să evite prezentarea unei probleme care constituie secrete ale activității de prevenire și combatere a terorismului. Iar celor care consideră că am deranjat unele persoane, ori că am scris despre unele probleme pe care ei le consideră secrete, aș dori să le reamintesc că și în acest domeniu, adică al aprecierilor, după decembrie 1989 s-au schimbat multe lucruri. Că nu mai este un secret prezentarea generală a activității de prevenire și combatere a terorismului, care nu s-a încheiat în România cu decembrie 1989. Nu se va încheia nici în viitorul apropiat.

Acest ciclu nu este alcătuit de un scriitor. Este scris de un mărturisitor care a trăit și și-a desfășurat activitatea în unitatea de elită a Oștirii române - Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă. Mărturisitorul a fost și este ars de patima mistuitoare a focului amintirilor. Ciclul respectiv a fost înjghebat și scris în climatul de neadevăr, de minciună, de dezinformare care continuă să lovească acest popor trăitor într-o țară deasupra căruia Dumnezeu, când a creat lumea, și-a deșertat tot sacul bunătaților. Deoarece m-am documentat serios și am trăit o parte din evenimente, nimeni nu mă poate combate. Consider că absolut toate afirmațiile, toate problemele prezentate își au acoperire în multe publicații, în interviuri publicate, își au acoperirea în declarațiile martorilor oculari care au trăit aceste evenimente, își au acoperirea în analizele făcute de specialiști și analiști în domeniu. Contraargumente pot fi aduse dar nici unul nu va putea demola cele scrise de mine. **Mulți nu vor fi de acord cu cele scrise. Dar aceasta este realitatea.** Pe care o prezint Poporului și pentru Istorie.

În prima lucrare, doresc să reabilitez, în măsura în care voi putea, și numai cititorii vor judeca dacă am procedat corect, memoria unor nevinovați uciși în decembrie 1989. Pe de altă parte, voi încerca să destram vălul de suspiciune care a planat asupra uslașilor, acei luptători de elită care au făcut parte dintr-o unitate a Ministerului de Interne - fosta U.S.L.A. Trebuia să scriu acest ciclu. În memoria foștilor mei camarazi-uslași, sacrificați pe altarul Revoluției din Decembrie 1989, uciși în condiții cunoscute, dar din ordinul cui și în interesele cui nu se cunoaște nici acum. Ulterior, au fost declarați eroi. Dar, eroi căzuți în *apărarea* cărei cauze?

În sfârșit, **primul volum** este departe de a cuprinde tot ce se poate spune despre fosta U.S.L.A., despre evenimentele din decembrie '89, dintre care multe sunt încă enigme. Deocamdată.

Capitolul I : FĂRĂ PREJUDECĂȚI DESPRE USLAȘI

"De te voi uita, camarade-uslaș, să mi se usuce astă dreaptă cu care scriu!"

Îmi dau seama că mi-am asumat o sarcină deosebit de dificilă și plină de răspundere în același timp. După evenimentele din decembrie 1989, o serie de jurnaliști și scriitori au pornit cu mult curaj în căutarea adevărului, au scormonit, s-au documentat și au reușit să prezinte diabolicul scenariu care a fost țesut, atunci, în jurul Securității - ale cărei cadre, în totalitate au fost etichetate drept teroriști. Dar nimeni nu a căutat să afle de ce și cum uslașii au fost etichetați, la rândul lor, teroriști. Și când te gândești că **ei au plătit cel mai scump**. Aceasta, deoarece raportat la numărul lor de circa 800, câți erau, **din rândul lor au fost asasinați cei mai mulți**. Da! Asasinați! Din ordinul cui, se știe. Dar, de ce? Despre asasinarea lor s-a scris. Dar, întreb din nou: DE CE AU FOST ASASINAȚI?

Nu aș vrea ca cineva să creadă că ridic în slăvi această fostă unitate. **Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (U.S.L.A.) nu a fost înființată pentru reprimarea nemulțumirilor populației**. Crearea ei a izvorât din necesitatea ca România să aibă o **unitate specializată în prevenirea și combaterea acțiunilor teroriste pe teritoriul național**, în contextul în care, pe plan internațional, acest fenomen se amplifică. Odată creată, ea a fost **subordonată Ministerului de Interne**. Ceva absolut normal. Așa cum sunt subordonate toate unitățile antiteroriste din celelalte țări. Așa au ajuns uslașii, stimați cititori, „securiști”. Pentru că oricine făcea parte din Ministerul de Interne, indiferent în care din structurile sale organizatorice, a fost taxat drept terorist, în decembrie 1989. Și după. Cui trebuia să i se subordoneze U.S.L.A.? Ministerului învățământului? Sau Ministerului Cultelor? Hai să fim serioși! Deci, făcea parte din Ministerul de Interne. Dar, alături de întreaga Securitate, nu a fost a lui Ceaușescu. După cum nici Armata nu a fost. Uslașii erau fii și fiice din rândul poporului, pe care-l serveau și în numele idealurilor cărora se jertfeau.

Desigur, nu pot prezenta public date și informații, unele fapte și stări de fapte care constituie secrete militare, în acest sens, regulamentele militare și legea sunt clare. Unii îmi vor reproșa că tocmai în spatele acestora ascund fapte reprobabile ale foștilor uslași. Nu pot spune decât că se înșală. Creadă ce vor. Timp de 25 ani am activat sub jurământ militar, care își are întinderea și după pensionarea mea. Cum aș putea să-l încalc? Așa că mă voi limita la fapte - necunoscute marelui public - care nu aduc prejudicii activității de prevenire și combatere a terorismului. Pentru că și această activitate își are secretele ei, după care aleargă mulți să le cunoască.

Școala de ofițeri pe care am absolvit-o în anul 1964, ca specialist în prevenirea și stingerea incendiilor – „*tulumbar*” cum ne numeau colegii de la Trupele de Securitate, „*iepurii de câmp*”. Am fost ultima promoție de ofițeri ai Școlii de la Oradea. Apoi, am fost numit ca **ofițer de front la Batalionul de securitate din Oradea**. Acestea au constituit pentru mine o școală aspră, dură, dar corectă, cinstită. Am învățat să fiu ordonat în tot ceea ce fac, să gândesc realist. Destinul a făcut să lucrez mai bine de zece ani în U.S.L.A., să am comandanți oameni cu o ținută morală ireproșabilă, foarte buni specialiști, care pretindeau corectitudine, echilibru psihic, să iei hotărâri și să acționezi în fracțiuni de secundă. Dar să nu anticipez.

U.S.L.A. - o unitate de top (secret)

Când în luna mai, anul 1976, am fost selecționat pentru U.S.L.A. și mi s-a dat spre studiu „Regulamentul de funcționare al unității”, precum și alte materiale, mărturisesc că deși eram considerat un tip inteligent, cu o bună memorie fotografică, am înțeles numai generalități. Noțiunile de „terrorism”, „antiterrorism”, „control antiterrorist și antideturnare”, „negociator” și multe altele se învălmășeau în mintea mea. Totul era nou dar și fascinant în același timp. Mi-au trebuit ani de zile - având șansa de a trece pe la mai multe servicii ale acestei unități - ca să pot considera că încep să stăpânesc tainele muncii de prevenire și combatere a terorismului. Și nici atunci - spre exemplu, **am răspuns timp de trei ani de paza și apărarea ambasadelor și domiciliilor diplomaților acreditați în România, și aproape doi ani de executarea controlului antiterrorist și de antideturnare la Aeroportul Otopeni, în ture** - nu mi-a fost rușine să cer sfatul celor care aveau o vechime mai mare în serviciul respectiv, deși îmi erau subordonați. Mă ghidam și după principiul „omul cât trăiește învață, dar tot prost moare”. **Cu timpul, am primit o sarcină deosebită: să mă ocup personal de pregătirea antiterroristă a cadrelor, atât din unitate, cât și din teritoriu.** Aceasta a constituit, pentru mine, „cununa” carierei militare. Deci, cele scrise în această lucrare sunt prezentate în cunoștință de cauză, oricând verificabile. Ar fi ideal ca cineva, atunci când vorbește sau se referă la un lucru, să o facă în deplină cunoștință de cauză. Astfel, apare dezinformarea, îmi vine repede în minte un caz, pe care îl prezint mai jos. În cartea sa, „*Fantomele lui Pacepa*”, editura Corida, București, 1994, scriitorul **Ghe. Ionescu Oblojan** afirmă, **la pagina 102**: *”În acest context, apare în registrul unităților securității statului U.M.0620, cunoscută de public drept U.S.L.A. - Unitatea Specială de Luptă Antiterroristă, cu competențe de acțiune nelimitată în sfera ei de activitate: apărarea obiectivelor strategice, a sediilor de importanță deosebită, a aeroporturilor și aeronavelor în zbor, a reprezentantelor străine în țara noastră etc”*. Domnule Ghe. Ionescu Oblojan, v-am citit și mi-am dat seama că sunteți foarte documentat asupra domeniului pe care-l prezentați cititorilor. Așa și este normal. Dar... Sper ca prin cele ce urmează, să nu vă supăr sau să vă jignesc. Departe de mine acest gând. Primiți un mic sfat, de la unul născut mai devreme, ca să nu zic mai bătrân. Născut la **23 martie 1943**. Berbec, care va-să-zică! În problemele pe care nu le stăpâniți în totalitate, nu vă băgați. Sau documentați-vă! Dar foarte bine. Pentru că prea mulți au dezinformat această națiune, vizavi de uslași. Concret, la cele de mai sus:

Până în decembrie 1989, U.S.L.A. nu era cunoscută de marele public. Marea majoritate a populației țării nu avea cunoștință despre antiterroriștii de la noi. Chiar o perioadă destul de îndelungată de la înființarea unității, **nici familiile noastre nu știau că suntem uslași**. Pare de necrezut. Dar aceasta este realitatea. Știau doar că lucrăm în cadrul Ministerului de Interne. Abia după ani, **colonelul (r) Ștefan Blaga**, comandantul de atunci al unității, a luat inițiativa ca, în cadrul unor întâlniri cu soțiile noastre, să le dezvăluie unele aspecte ale activității noastre. Și știți de ce? Majoritatea timpului fiind în misiuni (unele erau și de durată săptămânilor), lipseam foarte mult de acasă. Problemele familiale cădeau în sarcina exclusivă a soțiilor - care și ele lucrau: cumpărăturile, gătitul, creșterea și educarea copiilor, rezolvarea unor probleme care apar într-o familie. Chiar și soția îmi reproșa de multe ori: „*Tăticule, tu mai mult ești musafir acasă*”. Și atunci apăreau discuții. Inerente. Pe de altă parte, **misiunile unității erau clar stipulate:**

1. Asigurarea securității pasagerilor și aeronavelor în zbor și la escale de scurtă durată (cursele interne și externe în totalitate);
2. Controlul antiterrorist și antideturnare la aeroporturile Otopeni și Băneasa.
3. Paza și apărarea unor ambasade, reprezentanțe străine și domiciliile ale membrilor corpului diplomatic acreditat în România;

Secretele U.S.L.A.

4. Culegerea de informații în domeniul strict limitat al activității de prevenire și combatere a acțiunilor teroriste;
 5. Executarea controlului tehnic de securitate la imobilele și încăperile destinate cazării unor anumite personalități sau delegați din străinătate, ori în locurile ordonate de conducerea Departamentului Securității Statului;
 6. Asigurarea gardării și securității familiei prezidențiale, a unor înalte oficialități ori delegații străine care ne vizitează țara, în colaborare cu Direcția a V-a din D.S.S.;
 7. Sprijin pentru pregătirea antiteroristă a cadrelor din teritoriu, control și sprijin asupra activității de prevenire a acțiunilor teroriste;
 8. Intervenția pentru lichidarea acțiunilor teroriste, atunci când se produc.
- Atât! Deci unitatea nu era „... cu competențe de acțiune nelimitate în sfera ei de activitate”. Asta ne-ar mai fi lipsit! Din contra, **unitatea avea sfere de competență bine limitate, iar comanda unității era „încorsetată” în luarea unor decizii.**

Dar să exemplific.

U.S.L.A. nu avea misiunea de apărare a aeroporturilor. Avea misiunea de a executa controlul antiterorist și anti-deturnare la două aeroporturi: Otopeni și Băneasa. Două, mari și late. Și nu *apărarea* lor. Aceasta era o altă mâncare de pește, pe care o „serveau” unități și subunități din cadrul Ministerului Apărării Naționale. Cu armamentul și tehnica de luptă specifice lor. Cooperarea între aceste unități și uslași a fost perfectă, până în decembrie 1989. Când și-au bătut joc de uslași. De ce, *camarazi* din Armată? Atunci, după ce ați dezarmat schimbul de serviciu, condus de **lt.col Tănase Vizitiu**, v-ați extins pe estacadă. Care era în competența exclusivă a uslașilor. De acolo, a pornit acel măcel căruia i-au căzut victime tineri nevinovați. Mă întreb și vă întreb, stimați cititori: dacă uslașii ar fi dezlănțuit acel măcel, când ar fi fost judecați? În procedură de urgență și executați pe loc! Sunt sigur de aceasta. O zicală din bătrâni spune: „*Orice rău e spre bine*”. A fost rău că au fost dezarmați și batjocoriți, dar a fost și bine. Deoarece, **nimeni nu îi poate acuza.**

Ca martor și participant direct la ceea ce avea să devină U.S.L.A. în organizarea Ministerului de Interne - acea unitate de elită -, consider că pot emite păreri pertinente asupra împrejurărilor în care aceasta a apărut ca unitate de sine-stătătoare în lupta împotriva terorismului internațional pe teritoriul României, a misiunilor pe care le avea de îndeplinit, ca și asupra modalităților prin care și-a îndeplinit atribuțiunile. Aceasta, cu atât mai mult cu cât U.S.L.A., în organizarea și pregătirea sa, nu a avut exemplul unor unități similare românești care să fi funcționat anterior. **A pornit, în total, de la zero.** Iar persoane nedocumentate i-au atribuit fel și fel de acțiuni și misiuni.

U.S.L.A. avea atribuții exclusiv pe profilul amintit. Când Ministerul de Interne întocmea diferite planuri (anual), această unitate își avea locul și rolul său bine determinat. O parte a acestor planuri a apărut în presa post-decembristă, inclusiv **Ordinul 002600** de care au făcut atâta caz Silviu Brucan și generalul (r) Nicolae Militaru căutând să acrediteze ideea că U.S.L.A. avea datoria să-l apere pe Nicolae Ceaușescu.

Dacă U.S.L.A. participa la gardarea și securitatea familiei prezidențiale, a făcut-o pentru că Nicolae Ceaușescu era șeful statului. Așa se procedează în fiecare stat din lume. Apărarea lui Ceaușescu era, pentru uslași - ca de altfel și pentru cadrele Direcției a V-a -, o datorie izvorâtă din voința poporului care îl alesese președinte al țării. Uslașii i-au asigurat securitatea numai în măsura în care siguranța sa era amenințată, fie din exterior, fie din interior. **Uslașii și Direcția a V-a nu îl apărau pe Ceaușescu. Ei apărau și asigurau securitatea unei instituții de stat - cea prezidențială.** Oricine este Președintele țării, el trebuie apărat. Uslașii erau militari, depuseseră un jurământ. Dar suveranul său era poporul. Ca și al întregii Armate. Nu Ceaușescu.

Teodor Filip

În decembrie 1989, împotriva lui Ceaușescu s-a ridicat Măria Sa Poporul, arătând răspicat că nu-l mai dorește ca președinte al țării, în această situație, uslașii - ca de altfel întreaga Armată - au înțeles că împotriva propriului popor nu luptă, chiar dacă ar trebui să aperi o instituție de stat, fie ea și cea prezidențială. **Un Președinte și un regim contestat de Popor nu le aperi. Poporului i se jură credință și nu unei personalități sau instituții.** Lucru valabil și pentru cultura generală a marelui politolog român Silviu Brucan, care susține sus și tare că, știe el, „securiștii” depuneau jurământul ca să-l apere, cu prețul vieții, pe Ceaușescu. Cum poate acest prezicător din Dămăroaia să batjocorească jurământul sfânt față de Țară și Popor!

Prin natura misiunilor pe care le îndeplineau, uslașii deveneau principalele „ținte” în cazul declanșării unei acțiuni teroriste. Unii își exercitau misiunea „*la vedere*”: paza și apărarea ambasadelor ori domiciliilor diplomaților, securitatea demnitarilor ori a altor personalități, controlul antiterorist și antideturnare ș.a. Eram conștienți că dacă s-ar fi produs un act terorist - ocuparea unei ambasade, uciderea unui diplomat, introducerea de armament ori exploziv la bordul unei aeronave etc.-sentimentul de încredere în fermitatea, loialitatea, dârzenia și curajul nostru, din partea corpului diplomatic acreditat în România, s-ar fi pierdut. Iar acest sentiment de neîncredere se putea extinde la a aprecia că sistemul de protecție a obiectivelor și diplomaților în România este labil.

Fără tehnică, devii... îngerăș!

Dacă în decembrie 1989 națiunea a fost dezinformată și mințită, vizavi de uslași, acest lucru s-a petrecut o bună perioadă de timp și după. Grav este faptul că acest lucru l-au făcut unii ziariști, care, în goană după senzațional, răstălmăcesc anumite fapte sau măsuri. Astfel, în „*Evenimentul zilei*” din **11 octombrie 1994**, sub semnătura lui **Doru Dragomir**, a fost publicat articolul „*SPP a achiziționat echipament antiterorist în valoare de peste 300.000 de dolari*”, pe care îl reproduc în întregime:

„Pentru ca președintele Ion Iliescu să se simtă în siguranță la Cotroceni, Guvernul României a aprobat achiziționarea de echipamente de comunicații și antiterorism, în valoare de peste 300.000 de dolari. Este vorba de sisteme de comunicații radio și de interceptare a convorbirilor la distanță, precum și de armament și tehnică folosită împotriva teroriștilor. Toate acestea au intrat în dotarea subordonaților colonelului Dumitru Iliescu, șeful Serviciului de Protecție și Pază.

Echipamentele menționate mai sus au fost introduse în țară fără achitarea taxelor vamale, conform Hotărârii Guvernului nr. 144/1994”.

Afirm că **întregul articol este tendențios și caută să dezinformeze cititorii.** Numai cine nu cunoaște activitatea antiteroristă, greutățile, riscurile și implicațiile ei, poate scrie așa ceva. SPP-ul nu îl apăra pe Ion Iliescu. El apăra și asigură securitatea unei instituții de stat - Președinția. Ion Iliescu a fost ales de majoritatea poporului în această funcție. Fiind Președintele țării, reprezenta Poporul Român. Trebuia apărat. Nu Ion Iliescu. Ci Președintele. Așa cum se procedează și cu actualul Președinte - Emil Constantinescu. Oare este atât de greu de priceput acest lucru? Și cu ce să-l apere SPP-ul? Cu ciomege, cu praștii, cu arcuiri? Unor astfel de persoane, care scriu asemenea lucruri tendențioase, precum și celor care îi cred le doresc un singur lucru: să activeze ca lucrător antiterorist o singură lună. Timp în care să se producă și un act terorist. Să vadă și să simtă pe viu ce înseamnă stresul, să ai permanent morcovul în fund, să-ți moară camarazii lângă tine și să nu ai cu ce riposta. După aceea să vorbească și să scrie...

Stimați cititori, luptătorii antiteroriști sunt în misiune permanentă. Ei au semnat un „*contract cu moartea*”, care poate veni oricând și de oriunde. Cunosc formele și metodele de acțiune ale teroriștilor (numai despre acestea aș putea scrie o carte de sine-

Secretele U.S.L.A.

stătătoare), care sunt deosebit de perfide. Cunosc că aceștia au comendo-uri de sacrificiu, cu membri îndoctrinați. Și atunci, **pentru a-i anihila, ai nevoie de armament și tehnică specifică, cea mai perfecționată.** Care trebuie să fie pusă la dispoziția luptătorilor antiteroriști. Cu orice preț. Voi da un singur exemplu care sper să convingă.

Pe timpul când eram comandantul unui schimb al Serviciului care asigura paza și apărarea ambasadelor și a domiciliilor diplomaților, comanda U.S.L.A., prin serviciul său operativ, a primit o informație „fierbinte”: „*la autoturismul unui diplomat al Ambasadei Iordaniei a fost plasată o bombă artizanală*”, în scopul uciderii acestuia. La fața locului, s-au deplasat **generalul Iulian Vlad, colonelul Ștefan Blaga** (comandantul U.S.L.A.) împreună cu doi ingineri, specialiști în dezamorsări, precum și alte cadre din conducerea Ministerului de Interne. Pentru a nu pune în pericol viața unor persoane nevinovate, uslașii, ajutați de organele de miliție, au luat măsurile specifice unui asemenea caz: devierea circulației auto și pietonale, evacuarea persoanelor din imobilele apropiate ș.a. Cei doi **specialiști-locotenent-colonel Donner și căpitanul-inginer Vidran** - au trecut la examinarea autoturismului. Informația s-a dovedit a fi reală. Studiind bomba artizanală, fără să o atingă, cei doi specialiști au raportat că este un dispozitiv foarte sofisticat, cu două măsuri de siguranță de dezamorsare, executată și amplasată de un profesionist. Și-au asumat riscul de a o dezamorsa. Au primit ordinul de a lucra cu cea mai mare atenție. Dar, domnule Doru Dragomir și stimați cititori, **nu au avut suportul tehnic necesar. Nu se găsea în țară. Și atunci, cei doi specialiști au „improvizat”. A fost ultima misiune a celor doi ingineri-uslași. Bomba a explodat, iar corpurile lor au fost spulberate.** Căpitanul-inginer lăsa în urmă lui un copil minor atunci, care nu mai avea cui să-i spună TATĂ. Locotenent-colonel inginer Donner mai avea șase luni până la pensie. Cu iuțeala fulgerului, vestea tragediei s-a răspândit în întreaga Capitală. Cuvintele sunt neputincioase în a descrie atmosfera creată. Toți uslașii care nu erau în serviciu au venit la unitate. Am asistat la scene emoționante, în plină stradă. Puteau fi văzuți uslașii, din serviciul de pază și apărare a ambasadelor, în poziție de drepti, cu ochii înlăcrimați și salutând. Dădeau onorul la cei doi camarazi căzuți la datorie. Locatarii imobilelor din vecinătatea obiectivelor veneau la ei și îi îmbărbătau. Trecătorii se opreau și îi priveau cu respect. Aproape toate autoturismele, când treceau prin fața obiectivelor apărate de uslași, aprindeau farurile și claxonau. Membrii corpului diplomatic, în unanimitate - indiferent ce stat reprezentau -, erau atenți față de uslași. Plini de respect. Mai ales cei ai Ambasadei Iordaniei. Doi uslași s-au sacrificat pentru a salva viața unui diplomat. La înmormântarea celor doi au participat mii de bucureșteni. A fost o solidaritate de nedescris.

Și vine un ziarist (!!!) care scrie că SPP-ul se dotează „*cu armament si tehnică folosită împotriva teroriștilor*”, pentru ca „*președintele Ion Iliescu să se simtă în siguranță la Cotroceni*”. Vedeți, stimați cititori, cum o faptă este denaturată și folosită în scop de culpabilizare, de intoxicare?

Bomba de pe Otopeni

Îmi amintesc de un alt caz. Nu îl prezint pentru că am fost angrenat personal în rezolvarea lui, ci deoarece și el este semnificativ față de articolul lui Doru Dragomir.

Era spre sfârșitul verii anului 1983, când răspundeam de controlul antiterorist și antideturnare pe Aeroportul Otopeni. Intrasem în tură la ora 20°. În jurul orei 22¹⁵ - 22³⁰, prin stație, sunt solicitat să mă prezint urgent în sala de control-vamă, unde se efectuează controlul bagajelor călătorilor intrați în țară.

Intrând în sală, am realizat, pe loc, următoarele: la două mese se continua controlul bagajelor dar lucrătorii-vameși aruncau priviri furișe spre celelalte trei mese, unde

Teodor Filip

activitatea se întrerupsese. La masa din mijlocul celor trei era prezent șeful punctului, doi vameși și **loctiitorul meu, Lt.maj.E.** Acesta, **fost luptător, triplu campion balcanic**, era numai de câteva luni în acest serviciu. Nimic nu trăda tensiunea celor patru dar mi-am dat seama că ceva este în neregulă. Mă apropii calm și observ pe masa respectivă un colet izolat, ambalat în carton, de mărimea unui televizor portabil. Lt.maj. E. mă ia de o parte și-mi șoptește: „Șefu’, s-ar *părea că este o bombă-capcană*”. Observ că privirile tuturor erau îndreptate spre noi. Îl bat pe umăr și-i spun: „*Zâmbește camarade, zâmbește chiar dacă ți-a intrat morcovu în fund*” și fac semn unui vameș să vină la mine, timp în care gândeam: „*Peste puțin timp, aterizează următoarea cursă, pasagerii din sală nu sunt «terminați», până anunț unitatea și-mi trimite specialiștii durează aproape o oră, timp în care ar trebui evacuată sala și întreruptă orice activitate*”. Pe loc, anunț în stație: „*Vârtejul la P3*” și îi spun vameșului, care era deja lângă mine: „*După ce plec cu bazaconia asta, vă continuați activitatea*”. „*Dar...*” dă să mă întrerupă, „*Nici un dar, este un ordin*”. A luat poziție de drepti, m-a privit drept în ochi și m-a salutat militărește, după care s-a îndepărtat. Loctiitorul meu a zâmbit și mi-a spus: „*Ce dracu’, șefu’, nu am văzut încă un vameș să ne salute astfel!*”. „*Vei pricepe mai târziu, bătrâne. Rămâi în sală*” și mi-am aruncat privirea în sala de așteptare a pasagerilor, de care eram despărțiți printr-un perete din sticlă. Băieții și fetele deja acționau. Ce se întâmplase?

Înainte de a începe controlul, vameșul a auzit în interiorul coletului respectiv un țâcănit. Ca al unui ceas deșteptător. Suspiciunea a apărut când nimeni dintre pasageri nu a revendicat coletul. Iar **noi aveam stabilite semnale și parole pentru toate situațiile imaginabile ce s-ar fi putut produce. La parola „Vârtejul la P3”** (eram în legătură cu întregul dispozitiv), concomitent s-au produs următoarele acțiuni: autoturismul de intervenție a tras la P3 (una din ușile prin care pasagerii ieșeau din sala de așteptare, și cea mai apropiată de locul în care mă aflam); colegii din rezervă au venit în sala de așteptare și, cu răbdare, calmitate și zâmbete pe fețe, au îndepărtat toți pasagerii spre scările care duceau la restaurantul aeroportului; doi subofițeri de pe estacadă nu au mai permis accesul nimănui, iar subofițerul de la dispecerat, pentru orice siguranță, a anunțat punctele de control să ridice baricadele. **Totul a durat circa patru minute.** Am luat coletul în brațe, cu pași repezi am străbătut cele două săli și l-am depus în port-bagajul autoturismului de intervenție. Subofițerul-șofer, a aruncat peste el pătura anti-schije, am urcat în mașină și am demarat în trombă spre o cazemată, special amenajată, aflată la circa 2 kilometri, unde am depus coletul sub pază. Când m-am înapoiat, loctiitorul meu știa deja de ce vameșul respectiv m-a salutat în poziție de drepti.

Prin aceasta, am vrut să scot în evidență că **nu aveam tehnica specifică dezamorsărilor pe aeroport.** Ulterior, mulți m-au întrebat de ce am luat coletul în brațe și l-am transportat la cazemată. „*Deoarece în fața vameșului nu a apărut din senin. Pentru că a fost transportat cu electrocarul, deoarece a urcat pe banda transportoare. Deci, a fost supus zdruncinăturilor și nu putea exploda din această cauză. Și în ultima instanță, hotărârea a fost a mea. Pentru care am primit felicitările comandanților*”.

Unii cărcotași vor pune, poate, la îndoială cele descrise mai sus, ori cele care urmează. Sau, alții se vor mira că, după atâția ani, îmi amintesc cu precizie unele fapte, întâmplări. Dar sunt unele dintre cele pe care nu le voi uita toată viața. Doar dacă mă voi scleroza. Ceea ce încă nu este cazul.

Și mai doresc să scot în evidență un lucru. **Un stat care-și respectă acești luptători trebuie să facă tot posibilul să le asigure suportul tehnic necesar. Cu orice preț.** Și atunci, întreb: de ce unii interpretează eronat eforturile Guvernului Român pentru dotarea acestor luptători? Mai vor încă morți din rândurile lor? Doresc producerea unei tragedii în cazul producerii unui act terorist pe teritoriul nostru

Secretele U.S.L.A.

național? ² Deoarece, nu mai este nici un secret că **România a devenit placa turnantă a terorismului internațional**. Am făcut o paranteză cam lungă, stimați cititori, dar am considerat-o necesară.

Allah, Allah, vin uslașii !

Referitor la paza și *apărarea* unor ambasade, reprezentanțe străine și domiciliile ale corpului diplomatic acreditat în România, aici U.S.L.A. nu avea sferă nelimitată, după cum afirmă dl. Oblojan. Era ceva imposibil. **Avea în competență unele ambasade și reprezentanțe străine din zona arabă** (cea mai „fierbinte”), **din Asia și Ambasada Statelor Unite**. Celelalte erau asigurate de **Unitatea specială „F”**, cu specificul ei, despre care noi știam ceva. Dar foarte vag. **Când, în iunie 1979, Ambasada Egiptului a fost ocupată de studenții irakieni, era să o încurcăm. Rău de tot**. Această ambasadă era asigurată, atunci, de un singur subofițer de la „F”. Aveam și noi informații că studenții irakieni intenționează ocuparea ei în forță. Am fost solicitați să acordăm sprijin subofițerului respectiv. Dimineața, la ora **05.45** (răspundeam atunci de acest serviciu), în cadrul misiunii pe care am dat-o schimbului care intra, la ora 06.00, în dispozitiv, am menționat clar, anume, **căpitanului A.V. - locțiitorul șefului de schimb**: „*Cu una din mașinile de patrulare, execuți punct fix de observare a Ambasadei Egiptului, pe strada Polonă. La vedere, în cazul apariției unor grupuri de studenți străini, treci cu mașina pe trotuarul ambasadei, la intrarea principală, și în cooperare cu subofițerul de la „F” nu permiți intrarea în ambasadă. Legătura permanentă cu dispeceratul, întrebării*”. „*Nu. Am înțeles*”. mi s-a răspuns. „*Ai grijă, bătrâne. Banal*”. Nu prea erau termeni militari, dar relațiile și limbajul nostru erau mai libertine, însă în serviciu mâncăm pietre...

În jurul orei 09.00, am fost chemat, de către **colonelul Mircea Popescu**, la Aeroportul Otopeni, pentru a participa la o ședință.

Aproape de ora prânzului, sunt înștiințat prin stație: „*Ambasada Egiptului ocupată în forță*”. Mărturisesc, mi s-au înmuiat picioarele. Aveam de străbătut o distanță bunicică, de peste 12 kilometri. Tot timpul drumului, în mașină, mă frământam. **Eram șef de serviciu și direct răspunzător de activitatea subordonaților**. Cu noi mai era și **maiorul I.B., șeful de Stat Major**. Știu că la un moment dat, am răbufnit: „*Fir-ar a dracu' de ședință, tovarășe colonel! Noi stăm la gargară și obiectivele sunt ocupate!*”. Ce se întâmplase?

Ambasada Egiptului era amplasată pe colțul intersecției B-dului Dacia cu str. Polonă. Nici o mașină nu avea voie să staționeze în perimetrul cuprins de clădirea ambasadei. La un moment dat, unul dintre autobuzele care circula pe b-dul Dacia frânează brusc în fața ambasadei (șoferul a fost forțat să oprească). Din el, se revarsă zeci de studenți irakieni, care, în câteva secunde, escaladează gardul dinspre bulevard și pătrund în forță în interior. Li se alătură, veniți pe jos dinspre hotelul „Dorobanți”, și alți studenți. Totul sincronizat. **Au făcut prăpăd. Dar când am ajuns noi, ambasada era deja eliberată. Au avut grijă băieții de la Serviciul Special de Intervenție. Aceștia, doar două echipaje. Studenții în jur de o sută**. Însă, ai noștri deosebit de eficienți. Au început de la parter și au terminat la etajul I (atâtea nivele avea clădirea). **Au „curățat” totul în calea lor. Nimeni nu a fost ucis**. Doar câțiva studenți irakieni răniți, i-a pus Alah al lor să stea în calea uslașilor...

Câțiva vecini - ne cunoșteam foarte bine - mi-au povestit, ulterior, **că nu le venea să creadă că așa ceva este posibil**. Și, îmi povesteau râzând cum săreau studenții

Teodor Filip

pe geamuri. Ușile, mobilierul din birouri, ferestrele - praf și pulbere. Dar până la lăsarea întinericului, echipajele de tâmplari și zugravi au pus totul la punct.

De la acea intervenție, o scenă tragi-comică. Unul dintre echipajele de intervenție era condus de lt.maj.Ene. Fizionomie pură arabă, într-un grup de tineri arabi, nu ai fi zis că era european. La un moment dat, pătrunzând într-o încăpere de la etaj, poc! Un glonte îi şuieră pe la ureche. Noroc cu Ene-arabu': avea reflexe de felină, dobândite în urma a sute de ore de antrenament. Cine trăsese în el? Nimeni altul, decât un polițist din cadrul ambasadei, care îl confundase cu un student irakian. Dar și Ene s-a orientat, într-o fracțiune de secundă. Nu a tras. Putea să-l facă sită pe polițist. Avea motiv. Nu ar fi putut să-l condamne nimeni. Dar și-a dat seama pe cine avea în față. **U.S.L.A. nu avea nevoie de oameni, de cadre avide în a trage, care să nu se poată orienta în fracțiuni de secundă.** A fost singurul foc de armă tras.

În urma acestei intervenții, prin Ministerul de interne, corpul diplomatic al Ambasadei R.A.Egipt a adus mulțumiri unității. Dar... pentru că a fost și un dar care era să ne coste. Libertatea sau cariera. Șefii noștri din Ministerul de Interne au început cercetările. Toată după-amiaza zilei respective și o parte a nopții. Bietul căpitan A. a dat cu subsemnatul cât pentru două generații. S-a verificat și răsverificat modul în care am executat pregătirea schimbului la intrarea în serviciu. Toată activitatea mea până la ocuparea ambasadei. Comandanții noștri au fost luați în focuri. De către cei din minister. Care, după consumarea faptei, erau mari specialiști în antiterorism. Specialiștii lui pește! „*De ce nu a stat mașina pe trotuarul ambasadei?*” (în concepția lor putea cuprinde tot perimetrul). „*De ce nu ați prevăzut o asemenea situație?*” (o prevăzusem, dar ordinul era clar: se face doar observarea din punct fix). „*De ce nu ați intervenit de la început în interiorul ambasadei?*” (adică echipajul condus de căpitanul A). „*De ce căpitanul Filip era la Otopeni?*” „De ce... De ce...?”. Ce mai o sfeclisem! Ședințele sexuale (adică luatul la întrebări) se țineau lanț. Erau mai catolici decât Papa. Nu puteau pricepe câteva lucruri elementare: nu aveam în pază și apărare directă acel obiectiv; de la gard, în interior, incinta ambasadei este teritoriul respectiv, unde nu ai voie să intri, chiar dacă ești invitat (interveneau doar cei anume numiți); de unde era mașina cu cpt. A., în punct fix de observare, nu putea interveni în secunda în care oprise brusc autobuzul. Și mai câte?! Noroc cu ai noștri comandanți. Au luat-o și ei pe coajă, dar ne-au susținut, ne-au apărat. **Cu așa comandanți, stimați cititori, mergi și în iad!** Pe astfel de comandanți îi aperi. Cu prețul vieții tale. Să nu credeți că spun cuvinte mari. Nu îi contești și nu le pui la îndoială calitățile și capacitatea profesională. Așa cum s-a întâmplat cu zeci de cadre, cu funcții și grade mari, după evenimentele din decembrie 1989. **În urma acestui incident, la cererea R.A.Egipt și cu aprobarea Ministerului de Interne, U.S.L.A. a luat în primire și paza și apărarea acestei ambasade. Cum scrie la carte.** A rămas și subofițerul de la „F”. Cu treburile lui, noi cu ale noastre. **Diplomații egipteni erau foarte mulțumiți.** Au mai fost încercări, vizavi de această ambasadă dar numai prezența dispozitivului de pază și apărare tăia pofta oricui.

De la acea intervenție a băieților de la Serviciul Special de Intervenție s-a dus buhul, printre studenții străini, despre noi. Când treceau pe lângă obiectivele pe care le aveam în pază, îi priveau pe cei din dispozitive cu mai multă atenție, parcă cu respect dar și teamă în același timp. Au încercat să studieze dispozitivele dar erau reperați urgent și luați la întrebări. Sistemul de pază și apărare de la fiecare obiectiv era schimbat în permanență. Era o luptă de studiu, de tatonare. Iar noi eram pregătiți să intervenim și în alte moduri.

Referitor la această problemă, mai doresc să scot în evidență un aspect. De care noi, uslașii, am fost și suntem mândri. **U.S.L.A. și-a adus contribuția, deloc de neglijat, la creșterea prestigiului țării noastre în exterior. Prin profesionalismul dovedit în activitatea de combatere a terorismului pe teritoriul național, uslașii și-au câștigat admirația și prețuirea specialiștilor din străinătate, a membrilor**

Secretele U.S.L.A.

corpului diplomatic acreditat în țară. Și, nu în ultimul rând, teama comandourilor teroriste. Acest prestigiu s-a consolidat de-a lungul anilor. U.S.L.A. a făcut schimb de experiență cu specialiști antiteroriști din mai multe state. **Și era unanim apreciată și recunoscută.** Voi mai prezenta, pe scurt, un caz rezolvat în timp record.

Am specificat că U.S.L.A. avea în pază și apărare ambasade și domiciliile diplomaților din cele mai fierbinți zone ale lumii. Printre ele se număra **și Ambasada Iordaniei.** Erau perioade în care membrii corpului diplomatic iordanian erau vizati în mod direct. Iar când aceste amenințări nu erau luate în serios sau erau tratate cu superficialitate, se producea inevitabilul. Un asemenea caz s-a întâmplat în **vara anului 1982.** Un diplomat al Ambasadei Iordaniei a ieșit la plimbare. Cum membrii corpului diplomatic nu ceruseră însoțire și gardare, respectivul diplomat se plimba cu fiul său, în vârstă de circa 6 ani. **Ajuns în dreptul hotelului „București”, în fața copilului său, diplomatul este împușcat mortal de către un terorist din zona arabă.**

Actul terorist s-a petrecut în jurul prânzului. **De la atentat și până la capturarea teroristului au trecut exact douăzeci de minute.** Douăzeci de minute în care organele Ministerului de Interne și uslașii au dovedit un înalt profesionalism și spirit de sacrificiu. **Specialiștii în domeniu au apreciat, la momentul respectiv, că a captura un terorist înarmat, într-un centru urban aglomerat, într-un timp atât de scurt și fără să producă alte incidente, nu este la îndemâna oricui.** Dar a fost la îndemâna organelor de securitate române. A acelor cadre care au fost batjocorite, umilite, vâdate, bătute și chiar ucise în evenimentele din decembrie 1989.

Sau, în toamna anului 1983. Un avion de pe o rută internă din fosta Uniune Sovietică a fost deturnat de patru teroriști. Au obligat echipajul aeronavei să aterizeze pe aeroportul din Burgas (Bulgaria). Până la urmă, luptătorii antiteroriști bulgari, acționând cu profesionalism, i-au capturat pe cei patru teroriști și au eliberat ostaticii. Relevant este faptul că, pe timpul cercetărilor, teroriștii au declarat că, inițial, intenționaseră să aterizeze pe aeroportul Otopeni, să ceară alimentarea aeronavei și să decoleze în altă direcție. Dar, **cunoscând prestigiul de care se bucurau antiteroriștii români, au renunțat în ultimul moment.** De fapt, când s-a aflat itinerarul probabil al aeronavei capturate, conducerea U.S.L.A. luase măsurile convenite. Pe Aeroportul Otopeni erau „așteptați” de luptătorii din Serviciul Special de Intervenție.

Mai vreau să subliniez câteva probleme. **U.S.L.A. nu a avut în pază și apărare nici un obiectiv strategic de pe teritoriul național.** Iar cuvântul „etc.” introdus la sfârșitul citatului din cartea „*Fantomele lui Pacepa*” spune multe. Prea multe, pe marginea căruia se pot face nenumărate speculații. Prin aceasta, se poate pune în seama uslașilor tot ce vrei și nu vrei, ca: executarea de descinderi, percheziții și arestări, maltratări ale unor persoane. Dar câte speculații nu se pot face?

Pentru Dumnezeu, stimați jurnaliști și scriitori, vă rog din suflet, **când mai scrieți despre uslași** (actualmente Brigada Anti-teroristă), **documentați-vă bine! Nu mai aruncați vorbe în vânt.** „*Deoarece, cuvântul nerostit îți este prieten dar vorba spusă este dușman*”. Destul au dezinformat această națiune o șleahță de nemernici. **Din cauza acestei dezinformări, au fost uciși uslașii în fața sediului Ministerului Apărării Naționale.** Din această cauză, cadavrele lor au fost batjocorite, mutilate. De niște oameni care și-au spus „*revoluționari*”. Din această cauză era să fie măcelărit întregul efectiv al Serviciului Special de Intervenție, condus de maiorul Ene. Atunci când au fost chemați să apere Televiziunea. De fapt, au fost atrași tot într-o capcană (vezi capitolul „*Războiul psihologic împotriva U.S.L.A.*”). Am făcut o digresiune cam lungă, stimați cititori. Dar am considerat-o absolut necesară.

Tovarăși, nu ne călcați pe bombeuri !

Revenind, spuneam că în această unitate totul era nou pentru mine. În primul rând cadrele și atmosfera care domnea în rândul lor. **Unitatea era încadrată numai cu cadre: subofițeri, maiștri militari și ofițeri. Nici un militar în termen nu a fost încadrat în această unitate. Niciodată.** Fac această precizare deoarece, după evenimentele din decembrie 1989, mulți jurnaliști și chiar agenții de presă au afirmat această enormitate.

Până în 1976, am avut mulți comandanți. Deja îmi formasem o părere despre ei. Aceasta, până am ajuns la U.S.L.A., unde optica s-a schimbat complet. Pe parcurs, și mai ales acum, afirm cu certitudine: **parcă toți au fost aleși.** Având în vedere specificul deosebit al acestei unități, unicat - fără exagerare -, acest lucru era ceva firesc. Deși severi și exigenți, erau corecți și drepecți. Nu se afirmau plini de importanță, de pe poziția funcției pe care o aveau, ci simplu, camaradește. Marea majoritate a timpului o petreceau în unitate sau în dispozitivele respective. Erau mereu alături de noi, cei aflați în misiune.

Pentru că **întreaga activitate a unității era o misiune permanentă.** Munceau foarte mult, toți erau profesioniști, inteligenți și, lucrul cel mai important, știau să lucreze cu subordonații. **Ne cunoșteau toate greutățile iar încrederea noastră în ei era totală.** Știam că într-o situație dată ne puteam adresa lor cu toată încrederea. Nu voi uita omenia și înțelegerea de care a dat dovadă **șeful de Stat Major, colonelul P. Firan,** când, pe timpul Universiadei studențești (1980), am avut o problemă familială deosebită. Chiar a doua zi a Universiadei. Dimineața, comanda unității era în totalitate în dispozitiv. Permanența la comandă o asigură șeful de Stat Major, în jurul orei 06.00, m-am prezentat cu toată încrederea la dânsul și i-am raportat situația disperată în care eram. M-a ascultat calm, m-a îmbărbătat, a vorbit omenește cu mine, mi-a pus la dispoziție un autoturism și... m-a învoit pentru restul zilei (răspundeam atunci de bazinul olimpic de înot și de sala în care se desfășurau întrecerile de scrimă, având în subordine câteva zeci de cadre), în această situație, când fiecare cadru avea o răspundere riguros stabilită, să învoiești pe cineva o zi întreagă era ceva. Vă mulțumesc și pe această cale, colonelul (r) Firan!...

Aceștia erau comandanții noștri. Dar și când ne cereau ceva, adică ne ordonau, mângăm pietre cum se spune. Iar noi ofițerii, care eram la nivele de comandă inferioară acestora, eram pregătiți de așa natură încât să respectăm o regulă nescrisă: *„Dacă ai ceva de făcut, atunci rezolvă totul. Dacă ai primit un ordin, gândește prima dată și nu te avânta orbește. Iar dacă apare vreo problemă pe care un subordonat de-al tău nu o poate rezolva, atunci să vină la tine cu toată încrederea, să nu se chinuie inutil. Iar decizia îți aparține. Doar ești comandant”.* Acest citat - dacă îl pot numi astfel - care aparține colonelului (r) Ștefan Blaga (nea Fane, cum îi spuneam noi în intimitate) ar putea sta scris, cu majuscule, în biroul oricărui comandant, la vedere. Indiferent la ce nivel al ierarhiei militare se află. Sunt sigur că unii vor spune că scriu aberații. Creadă ce vor, dar dacă au posibilitatea să stea de vorbă cu foștii lucrători din acesta unitate își vor da seama că nu exagerez cu nimic.

Această atitudine a comandanților, la orice nivel, a generat și credo-ul fundamental al uslașilor: **„îndeplinește-ți misiunea indiferent de prețul plătit pentru asta. Nu ești niciodată singur”.**

Îmi cer din nou scuze, stimați cititori! Știu că vă plictisesc. Dar pentru a înțelege corect cine au fost uslașii, care a fost viața lor, care era activitatea lor profesională și socială, familială, consider că trebuie pătruns până în intimitatea acestora. Atât cât se poate. Deoarece cuvintele sunt seci. Oricât ar încerca cineva să prezinte, obiectiv, o

Secretele U.S.L.A.

stare de fapt, fără să vrea, devine subiectiv. Deși îmi este greu, voi încerca să mă feresc de acest lucru. Știu că foștii mei comandanți, colegii și miile de subordonați cu care am lucrat în Trupele de Securitate, până a fi selecționat și încadrat în această unitate, se vor simți, poate, lezați. Dar nu pot să nu fac din nou remarca: **uslașii, de la funcția cea mai mică din organigrama unității, până la comandantul lor, colonelul ȘTEFAN BLAGA, au fost oameni deosebiți. Niciodată, în nici o împrejurare, nu s-au lăsat călcați pe picioare. Și noi am fost îndrumați și controlați de partidul unic, dar până la un punct. Când era vorba de activitatea strict profesională - prevenirea și combaterea terorismului pe teritoriul național -, toți se dădeau la o parte. Răspunderea era prea mare.** Dar noi ne-o asumam. Și câte sfaturi „înțelepte”, câte „îndrumări prețioase” nu primeam din partea organelor superioare de partid?! **Iar când se producea un act terorist, comanda unității era încordată, nu avea putere de decizie proprie. Din această cauză, au murit uslași în timpul misiunilor, din acesta cauză s-a comis acel măcel, pentru care acum este condamnat fostul comandant al uslașilor, în acel proces „AUTOBUZUL”.** Iar ghiuleaua de „terorist” care ni s-a atârnat de gât, în decembrie 1989, a fost grea. Foarte grea. Dar nu ne-a îngenucheat.

Spre deosebire de unitățile antiteroriste din alte țări, comanda unității noastre nu prea avea putere de decizie proprie. Voi da un singur exemplu (toate cazurile, toate exemplele din acest ciclu sunt realitate sută la sută, oricând verificabile), în fosta R.F.G., la producerea unui act terorist acționa o subunitate de luptători din celebra unitate „G.S.C.-9”, care era în alarmă. Ajuns la locul comiterii actului terorist, comandantul acestei subunități executa recunoașterea, studia situația și dacă împrejurările îi permiteau, acționa. Între timp, era alarmat comandantul, alți factori, se întrunea Comandamentul de criză, dar de multe ori, când ajungeau la locul respectiv, actul terorist era lichidat.

Dacă împrejurările permiteau, reacția luptătorilor trebuia să fie extrem de rapidă și dură. Așa se întâmplă și în prezent. Așa se întâmplă în Anglia, în S.U.A., ca să nu mai vorbesc de Italia. Pe când la noi (mă refer până în decembrie 1989)?!

În toamna anului 1981, a fost ocupată Ambasada Burundi. Deoarece statul respectiv nu le dăduse studenților bursele timp de trei luni, aceștia au ocupat ambasada lor, **l-au luat ostatic pe ambasador,** l-au introdus într-o încăpere de la etajul 1, unde, **legat într-un fotoliu,** doi studenți îl țineau sub amenințarea cuțitelor. Ambasada era ocupată de circa 70 de studenți burundezi. Primul care a ajuns la fața locului a fost comandantul unității cu două echipaje de la Serviciul Special de Intervenție (unitatea nu avea în pază și *apărare* acest obiectiv, nici măcar în supraveghere). La vederea luptătorilor, care de-al dracu' au primit ordinul de a sta la vedere cu echipamentul de luptă asupra lor, studenții au amenințat că îl vor ucide pe ambasador. Dacă se apropie cineva. Mai multe personalități din conducerea Ministerului de interne, din alte Direcții și de la organul superior de partid au sosit la fața locului. Deși colonelul Blaga s-a opus, aceștia au sugerat să fie aduse întăriri. Iar cum o sugestie din partea organului superior era un ordin, comandantul s-a executat. La lăsarea întinericului, **a sosit și cursul de reciclare al subofițerilor, de care răspundeam atunci. Între timp, Nicolae Ceaușescu a ordonat ca unitatea să nu intervină,** în paranteză fie spus, era ciorba lor. A burundezilor. Ce mai, seara erau mai mulți uslași decât studenții din interior. Bătaie de joc. Băieții frământau de nerăbdare. Personal, nu fusesem acasă de peste 36 de ore (cu o noapte înainte asiguraseam permanență la cursul de reciclare). Șeful Serviciului Special de Intervenție l-a implorat pe comandant să-i permită să intervină. A dat asigurări celor prezenți că nu va fi nici o victimă - eventual „*câteva capete sparte, mâini și picioare rupte*”. Le-a prezentat și modul de anihilare a celor doi care-l țineau sub amenințarea cuțitelor pe ambasador. Dar... **Comandantul era, pur și simplu, asaltat cu sfaturi, indicații, fără a primi însă aprobarea de a interveni.** Noi asistam neputincioși la neputința dânsului. Unii dintre noi s-au exprimat nu tocmai elegant față

Teodor Filip

de cei prezenți, lucru remarcat de aceștia, fără însă a reacționa. „*Căpoșii de la U.S.L.A. - cum ne spuneau toți-, sunt disciplinați, sunt buni tovarăși, dar e mai bine să nu fii în preajma lor*”. Iar alții ne numeau: „*Cei care nu prea sunt normali*” - având în vedere faptul că **eram în stare să facem imposibilul pentru a executa ordinele comandanților noștri**, în fine, era și ordinul Comandantului suprem de a nu acționa. A doua zi, în urma unor negocieri, studenții au cedat. Totul a fost un mare și urât rahat, care ne-a lăsat un gust amar.

Teroriști, ocoliți România !

Deci, era în **mai 1976, data de 5**, când m-am prezentat la Comandamentul Trupelor de Securitate, la colonelul Panciuc, șeful de Stat Major - pe care l-am respectat și îi respect în mod deosebit. După o scurtă convorbire, în care s-a interesat de situația mea familială și de unele probleme de la Batalionul din Oradea, mi-a ordonat să mă prezint la **U.M.0640, Batalionul de securitate comandat de colonelul Filimon Gheorghe**. Acest batalion avea un specific și o organigramă aparte: pe lângă subunitățile încadrate de militari în termen, avea și un număr relativ mare de cadre (subofițeri și ofițeri) al căror comandant era **colonelul Popescu Mircea**. În totalitatea sa, **unitatea avea trei misiuni principale**: paza și apărarea unor ambasade, reprezentanțe străine și domiciliile ale corpului diplomatic acreditat în România; controlul antiterorist și antideturnare la aeroporturile Otopeni și Băneasa și asigurarea securității pasagerilor și aeronavelor în zbor și la escale de scurtă durată. Cadrele acestui ultim serviciu, precum și toți ofițerii din Statul Major, aveau pașapoarte (universal valabile, prin reciprocitate). Aceasta, deoarece pe lângă cursele obișnuite de pasageri, oricând puteau fi organizate ori comandate curse charter ori de transport mărfuri. Care, la rândul lor, trebuiau să fie asigurate pe timpul zborului și la escale. Indiferent de aeroportul de destinație. Este necesar să precizez că cele trei misiuni erau asigurate numai de către cadre, militarii în termen fiind aceia care îi sprijineau (voi reveni asupra acestui aspect).

Aceasta era unitatea de bază, de atunci, încadrată cu militari în termen (destinați pentru sprijinirea îndeplinirii misiunilor) și cadrele celor trei servicii, care răspundeau efectiv de prevenirea terorismului. Numai în București. Nucleul de comandă, pe linia antiteroristă, precum și celelalte servicii erau situate în două clădiri din Capitală, condus de colonelul Ștefan Blaga. „R.B.”-ul cum era denumit. Nu prea era normal. Ba chiar deloc.

Dar aceasta era concepția șefilor din Ministerul de Interne și a tovarășilor din C.C. Atunci. Abia după circa doi ani de la sosirea mea la nenumăratele insistențe ale nucleului de comandă al „R.B.-ului”, s-a dat aprobarea ca întreaga activitate antiteroristă din România să fie sub o comandă unică. Așa a luat ființă U.S.L.A., cu misiunile ei specifice, foarte bine stipulate și limitate, **în teritoriu, U.S.L.A. avea compartimente specifice, denumite „Arta”**.

Sunt nevoit din nou să fac o paranteză. După evenimentele din decembrie 1989, într-o serie de ziare și reviste, în cadrul unor emisiuni televizate, în unele cărți chiar, au apărut o serie de aberații vizavi de aceste compartimente. Parcă nu era de ajuns eticheta de „*terrorist*” care a fost atârnată pe frontispiciul unității. Persoane nedocumentate, oameni rău intenționați au afirmat că aceste compartimente erau încadrate cu uslași, că nu numai în București, ci și în țară au fost trupe U.S.L.A. Și câte și mai câte! Iar cel mai pornit împotriva uslașilor a fost generalul (r) Nicolae Militaru. Iar împotriva Trupelor de Securitate, marele politolog Silviu Brucan.

Subliniez încă o dată: **ÎN ROMÂNIA NU AU EXISTAT TRUPE DE USLAȘI. În România, a existat o singură unitate antiteroristă: U.S.L.A. Una singură, dar bună. În fiecare județ, în cadrul Inspectoratului Județean de Securitate era un**

Secretele U.S.L.A.

compartiment „Arta”, încadrat cu 3-5 ofițeri (în raport de mărimea județului și importanța obiectivelor de pe raza sa). **Acești ofițeri nu erau uslași.** Făceau parte din organigrama inspectoratului respectiv. Dar erau specialiști în activitatea de prevenire a terorismului. **Din punct de vedere profesional, U.S.L.A. răspundea de pregătirea lor, de activitatea acestora. La fel și cadrele care executau controlul antiterorist și antideturnare pe aeroporturile din țară.** Și acestea erau cadre ale inspectoratului respectiv, dar îndeplineau o misiune specifică. De pregătirea, îndrumarea, sprijinul și controlul activității lor răspundea tot U.S.L.A. Iar persoane nedocumentate și rău intenționate au speculat acest lucru.

Nu este lipsit de importanță să precizez că **U.S.L.A. a pornit de la zero.** În contextul situației internaționale, când fenomenul terorismului luase amploare, și în țara noastră s-au produs două evenimente care, prin urmările lor, au grăbit procesul de creare a U.S.L.A.

Prin anii 1969-1970, Direcția de Contraspionaj, condusă atunci de generalul Neagu Cosma, a prevenit comiterea unui act terorist pe teritoriul patriei noastre. Era perioada în care palestinienii, pe de o parte, israelienii pe de altă parte, declaraseră un război total și fără granițe unii împotriva celorlalți, în care acțiunile teroriste predominau. Prin actele lor comise fără discernământ, *cărora* le-au căzut victime persoane nevinovate (copii, femei, bătrâni), au îndoliat întreaga Europă. Fanatismul acestor teroriști, fie de o parte, fie de cealaltă, depășește și în prezent simpla credință în rezolvarea „problemei” ori „cauzei” căreia i s-au dedicat, credința în Allah, în Iisus, în Mahomed sau în Moise.

Prin mijloacele specifice acestei munci, **ajutate de informatorii din rândul palestinienilor** (publicarea listei cu informatorii, d-le Ticu Dumitrescu!), **cadrele de contraspionaj au depistat două comando-uri palestiniene care intenționau să-l răpească sau să-l asasineze pe ambasadorul Israelului acreditat la București.** Planul era diabolic: ambele comandouri trebuiau să acționeze concomitent; unul ocupa, în forță, Ambasada Israelului, sechestrând persoanele din interior, iar al doilea ocupa o instituție guvernamentală românească, luând ca ostatici persoanele aflate acolo. Apoi, urmau să-și prezinte pretențiile părții române: punerea la dispoziție a unui avion cu doi piloți și rezervoarele pline, precum și un autobuz care să-i transporte pe membrii comandoului și pe ostaticii de la ambasadă la aeroport, **în cazul unui refuz, membrii ambelor comandouri s-ar fi sinucis, nu înainte de a-i lichida fizic pe toți ostaticii.** Era o acțiune de gen Kamikadze.

Membrii comandourilor executaseră deja recunoașterea, introduseseră deja armamentul în țară, care fusese „depozitat” într-o cameră la un hotel. Pe lângă faptul că organele de contraspionaj i-au filat permanent pe membrii primului comando (membrii celui de al doilea nu au putut fi depistați), au mai acționat într-un mod deosebit de ingenios. Profitând de un moment favorabil, în care camera de hotel era „goală”, au intrat, iar specialiștii din Serviciul tehnic al Securității (viitorii „teroriști” din decembrie 1989!!) **le-au scos armamentul din funcțiune.** Prin scurtarea percutoarelor de la arme (pilire) și scoaterea cuielor percutoare de la grenade. După care au reintrodus armamentul în ascunzătoarea respectivă, fără a lăsa nici o urmă care să dea de bănuț. S-a luat această măsură pentru a se evita orice risc. Am arătat că membrii celui de al doilea comando nu au fost depistați.

Se intenționa răpirea sau asasinarea ambasadorului israelian, deoarece acesta fusese condamnat la moarte de un tribunal al „Mișcării Palestiniene de Eliberare”, acuzat de atrocități împotriva poporului palestinian, în războiul de șase zile, când acesta se afla în armată cu gradul de general.

Alegându-se momentul potrivit, membrii primului comando au fost reținuți, anchetați, li s-a demonstrat că li se cunoaște intenția, inclusiv al celui de al doilea comando, după care **li s-a pus în vedere să părăsească imediat România, să meargă la**

Teodor Filip

șefii lor și să le spună că nu se va permite ca teritoriul României să devină câmp de confruntare între palestinienii și israelienii. Iar dacă ei, sau oricare alții vor reveni, Securitatea română nu va mai fi atât de binevoitoare. Ceea ce s-a și întâmplat.

S-a procedat în felul acesta, deoarece Nicolae Ceaușescu atrăsese atenția că relațiile cu palestinienii și, în general, cu lumea arabă să fie protejate, dar nici să nu se permită a se aduce atingere, aici în România, Israelului.

Această împrejurare a determinat Direcția de Contraspionaj să înființeze un compartiment antiterorist, cu un mic nucleu de ofițeri: M.Grigoș, M.Nicolae, N.Constantin, H.Armeanu, P.Aristotel ș.a.

Cadrele acestui compartiment erau într-o alertă continuă și pregătite să intervină în cazul unei informații sigure, ori în cazul producerii unui act terorist. Printre altele, ei au prevenit și comiterea unui act terorist care, dacă s-ar fi produs, ar fi implicat România în niște complicații internaționale cu urmări greu de prevăzut.

Atentat cu Golda Meir în viață

Pe data de 5 mai 1972, în a doua zi a vizitei oficiale a primului ministru israelian, **Golda Meir**, la București, seara urma să participe la Templul Coral la o slujbă religioasă. Deplasarea urma să o facă pe jos. Se luaseră măsurile de securitate specifice acestei vizite protocolare, dar... cu câteva minute înainte de a se începe deplasarea, de la Beirut, D.I.E. (Direcția de Informații Externe) a primit o telegramă de avertizare în care se spunea că patru arabi plecaseră de la Cairo cu destinația București în scopul de a o asasina pe Golda Meir când urma să se deplaseze pe jos, la Templul Coral. Nu mai era timp pentru a se lua măsuri suplimentare de securitate, în această situație, **a fost alertat compartimentul antiterorist**, care, prin măsuri specifice și dând dovadă de un înalt profesionalism, **în jurul orei 17.30**, **a arestat, pe o stradă laterală din apropierea Templului Coral, patru arabi. Toți erau înarmați cu pistoale mitralieră și grenade în mână. Acțiunea cadrelor din acest compartiment a fost atât de rapidă încât cei patru nu au apucat să-și folosească armamentul, rămânând pur și simplu blocați.**

Cei patru teroriști au fost duși într-o casă de oaspeți a Guvernului, anchetați, iar pe timpul când serveau cina au fost fotografiați în secret. În dimineața următoare, la bordul unei aeronave românești, au fost **expulzați din țară. Ulterior, D.I.E. l-a identificat pe cel care organizase această operațiune în persoana lui Abu Daoud, nimeni altul decât comandantul activ al atacului terorist asupra echipei olimpice israeliene șa Olimpiada din Munchen**. iar asasinarea premierului israelian a fost planificată de către „*Palestine Liberation Organisation*”-P.L.O.-(respectiv O.E.P.).

Al doilea eveniment care a grăbit crearea U.S.L.A. la constituit deturnarea aeronavei de pe ruta internă Oradea - București, în anul 1974 (sper să nu mă înșel asupra anului). Țin minte că atunci activam în cadrul Batalionului de securitate din Oradea, iar din compania pe care o comandam un pluton era destinat pentru a interveni la aeroport. Aveam planuri de cooperare cu comanda aeroportului, cu subunități din M.F.A., se făcuseră nenumărate exerciții, dar în privința unei deturnări... pauză! Multe capete au căzut atunci, iar cu subsemnatul s-au făcut mai multe ședințe „sexuale” ...

O mică paranteză. În anul 1992, dacă nu mă înșel, în cotidianul „Crișana” s-a prezentat, în serial, interviul cu cel care a organizat și a condus acea deturnare. Puțin a lipsit ca cei care au comis acest act terorist - pentru că a fost un act terorist clasic - să nu fie etichetați ca eroi. Mă rog, libertatea de exprimare nu poate fi luată nimănui...

După această deturnare (act terorist), a luat ființă prima echipă pentru asigurarea securității pasagerilor și a aeronavelor în zbor și la escală de scurtă durată. Ulterior, au fost asigurate toate cursele interne și externe și s-a trecut la executarea controlului antiterorist și antideturnare pe aeroporturi, precum și la constituirea Serviciului Special

Secretele U.S.L.A.

de Intervenții. Colonelul Ștefan Blaga, împreună cu un mic colectiv de cadre, a fost în R.F.G., de unde a adus echipamentul specific activității antiteroriste.

„O să vă mănânce mândria, tovarăși...”

Dar penuria de cadre era mare. Mai ales în ceea ce privește Serviciul care se ocupa cu paza și apărarea ambasadelor. Și atunci, **din circa 600 de elevi ai școlilor de subofițeri-miliție de la Câmpina și Slatina, au fost selecționați, în urma unor teste riguroase, circa 60 de elevi**, în trimestrul III al ultimului an, aceștia au făcut practică, timp de 3 luni, la U.M.0640 Băneasa. Pe parcursul celor trei luni, **o parte dintre ei nu au rezistat exigențelor impuse și cerute de activitatea antiteroristă. Au mai rămas cam 40 (din 60!!), care în 1975 au început efectiv activitatea specifică.** Pe parcurs, cei care au dovedit aptitudini deosebite au fost promovați în funcție. Astfel a fost și cazul sergentului major Gh. M.,- bihorean - care, după numai doi ani, datorită profesionalismului dovedit, a seriozității, și a faptului că s-a remarcat prin spirit organizatoric și a justetei luării unor decizii în fracțiuni de secundă, a fost promovat ca șef de grupare în Serviciul de pază și apărare al ambasadelor și reședințelor diplomaților, având în subordine cadre mai în vârstă. Și în cazul lui s-a adeverit zicala din armată: „*funcția doboară gradul*”. Prin aceasta, vreau să scot în evidență faptul că, la U.S.L.A., **niciodată promovările nu s-au făcut pe bază de pile și relații, ori în baza principiului „unul te propune, altul te susține” ci numai în baza capacităților și aptitudinilor dovedite. Era o regulă de fier.**

Fiind și bihorean, m-am mândrit cu acest subofițer. Timp de mai bine de doi ani, mi-a fost subordonat. Bihorul a mai avut doi uslași dar s-au „pierdut” pe drum. Aveam și noi uscăturile noastre...în **timpul executării serviciului, uslașii erau supuși și unor tracăsări ori amenințări din partea nomenclaturii, ori ale familiilor acestora. Dar unii erau corecți.** Voi da un singur exemplu. În cadrul grupării de care răspundea sergentul major Gh. M., era și reședința ambasadorului R.F.G., situată în fosta reședință a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pe alea principală, se intra și la **reședința lui Fazekaș**, fostul vice prim-ministru. Soția dânsului era profesoară universitară dar avea un defect: era fudulă de urechi. Adică, stătea cam prost cu auzul. Cele două reședințe fiind învecinate, despărțite doar printr-un gard de sârmă, aveau și grădinile învecinate. Într-o toamnă, de serviciu la reședința ambasadorului R.F.G. fiind subofițerul C.T., acesta este chemat de soția tovarășului Fazekaș, căreia i s-a părut că o persoană a pătruns în grădină și a furat din fructe. Subofițerul este făcut cu ou și oțet, amenințat că va fi dat afară iar a doua zi arestat. **Bietul C.T. i-a vorbit foarte politicos dar neuzind bine, dânsa a crezut că a jignit-o. Problema a ajuns până la Guvern.** Ce mai, trebuia să se ia o măsură, cu toate că subofițerul respectiv nu avea în consemn nici măcar un centimetru din locuința și dependențele lui Fazekaș. Fiind însă în imediata apropiere, ai noștri au consimțit, tacit, să o supravegheze și pe aceasta. **Atunci, a intervenit însuși Fazekaș.** A chemat la dânsul pe subofițerul Gh. M. și pe C.T., pe locțiitorul meu, lt.maj.L, i-a ascultat calm, și-a dat seama de situație și le-a cerut să uite totul, să-și desfășoare serviciul în aceleași condiții, deoarece este foarte mulțumit de ei. Același lucru l-a accentuat și băiatul dânsului, **Gyuri.** Normal ar fi fost ca la acea convorbire să particip personal dar am raportat comandantului că nu concep ca acel subofițer să fi vorbit obraznic cu soția lui Fazekaș, că îl cunosc foarte bine și-mi asum răspunderea asupra întregii sale atitudini. Iar dacă ar fi să-l pedepsească cineva, atunci eu aș fi cel în măsură, deoarece și-a părăsit postul când a fost chemat de d-na Fazekaș. „*Măi Filipe, pe voi o să vă mănânce mândria*”, mi-a spus ulterior **secretarul** Comitetului de partid **pe unitate, lt.col.F.** „*Nu mândria, tov. colonel, ci demnitatea. Nu d-voastră ne-ați învățat*

Teodor Filip

acest lucrul”, i-am replicat. „Căpos ca toți ceilalți! Liberează-mi biroul ca să pot respira aer curat!...” mi-a spus în încheiere.

Prin aceasta, am vrut să scot în evidență faptul că uslașii trebuiau să facă față și unor astfel de situații (și Doamne, câte au mai fost!), să dovedească tact, răbdare în relațiile cu alte persoane, și să nu-și piardă cumpătul în fața „zeilor” vremii și, nu în ultimul rând, relația comandant-subordonat și invers.

În anul 1976, nucleul de cadre s-a mărit. Au fost încadrați și tineri direct din viața civilă. Media de vârstă a unității era și a rămas 32 ani. Pregătirea lor era dură, mai ales a celor din Serviciul Special de Intervenție. Comandanții se ghidau după dictonul: „*Cu cât mai multă sudoare pe câmpul de antrenament, cu atât mai puțin sânge pe câmpul de luptă*”. Iar câmpul de luptă putea fi oriunde, **în cadrul programelor de pregătire și antrenament, nu se ținea cont de grade și funcții.** Deviza era „care-pe-care”. Și așa, încetul cu încetul, cu multă transpirație și voință, uslașii deveneau luptători desăvârșiți, atât în spații închise, cât și deschise, trăgători de elită, specialiști în folosirea aparatului de control anti-terorist și antideturnare. Se făceau antrenamente intense pentru dezvoltarea spiritului de observație, pentru antrenarea memoriei vizuale, se forma flerul. Se punea accentul pe echilibrul psihic. Se dezvoltă spiritul de echipă, camaraderia.

Ați văzut uslaș bătut?

Prezența uslașilor în jurul obiectivelor încredințate devenise un fapt cotidian, cu care locuitorii Capitalei au început să se obișnuiască. Datorită modului de comportare, atât ei cât și militarii în termen de la U.M.0640 au început să-și câștige respectul și încrederea locatarilor din jur. Aveau încredere în ei, deoarece se simțeau în siguranță. **Când Ceaușescu dăduse acel faimos decret de amnistie, în 1979, în țară elementul infrațional atinsese cote alarmante.** Bucureștiul a fost pur și simplu invadat de mii de infractori - amnistiați de „tăticul” lor. Ziua în amiaza mare, erau smulși cerceii din urechile femeilor, lăntișoarele de la gât. Tâlhăriile și furturile din avutul personal erau la ordinea zilei. Infractorii foloseau cele mai ingenioase metode pentru a-i determina pe locatari să deschidă ușile de la apartamente, după care treceau la jaf. Ce mai, se crease o stare de teamă, o neliniște generală! În această situație, mulți dintre noi am cerut comenzii unității să obțină aprobarea de la conducerea Ministerului de Interne pentru a ne lăsa să facem ordine în Capitală. Intenționam să formăm echipe de către doi luptători, în față o uslașă drept „momeală”. Am dat asigurări că totul se va desfășura în timpul nostru liber și ca nu va fi nici o victimă, decât bătuți bine cei care vor înghiți „momeala”. Normal că nea Fane, comandantul, nici nu a vrut să audă despre așa ceva. Însă avea o vorbă: *“acel cadru din unitate, care într-o împrejurare oarecare este bătut, nu mai are ce căuta în această unitate”*. Și și-a apărat cadrele. Deoarece au fost și situații de genul celor de mai jos.

În vara anului 1984, plt. M.E. a intrat în restaurantul “Perla” -lângă complexul Dinamo - pentru a servi cina. S-a așezat la o masă și a comandat. Atât îmbrăcămintea, dar mai ales aspectul exterior îi dădeau înfățișarea unui personaj din lumea interlopă. Nerăbdător că nu i se aduce berea comandată, se apropie de bar. Când îl vede, fără nici un motiv, barmanul vrea să-l pocnească cu o halbă. M. al nostru eschivează și lovește la rândul său. Ușor, pentru că avea mână grea, după care se îndreaptă spre masă. Atâta i-a trebuit. Se reped asupra lui mai mulți. Uslașul ia peretele în spate (adică se pune cu spatele la el) și începe „morișca”. De data aceasta, fără a-și menaja forța. Ce mai, i-a pus pe toți la podea, după care i-a numărat. Erau nouă! Vine Miliția, se legitimează, se anunță comanda unității, Miliția Capitalei și cabinetul ministrului de Interne. Mare tam-

Secretele U.S.L.A.

tam! Subofițerul să fie pedepsit. Comandantul unității s-a luptat ca o leoaică pentru puiul ei și l-a scăpat. Cu ce era de vină săracul?

Sau cpt. B. Avea soția internată la spital și îi trebuia un cartuș de „Kent”. Se duce pe str. Covaci - raiul bișnițarilor din Capitală -și cumpără un cartuș. Acasă îl verifică: la cele două capete câte un pachet de țigări, restul ambalaje cu rumeguș (oricât voi încerca să spun că nu se aproviziona de la magazine cu circuit închis, nu voi fi crezut). Nu banii pierduți, ci faptul că a fost tratat drept fazan l-a determinat să acționeze cum a acționat, își anunță un coleg (amândoi erau ași în artele marțiale) și a doua zi, la ora 09.00 , s-au postat, câte unul, la cele două capete ale străzii Covaci. La un semnal, au pornit. Tot ce au întâlnit în cale - bișnițar - a fost pus la pământ. Nu au aplicat nici o lovitură mortală. S-au întâlnit la centru, s-au salutat în stilul luptătorilor de arte marțiale, după care au dispărut. Sosește Miliția, apoi mașini ale salvării, încep audierile martorilor. Toți au declarat că așa ceva nu au văzut în viața lor (nici nu aveau de unde) și nici nu **credeau că se poate**, Deoarece, unii au declarat că au observat lovituri caracteristice stilurilor de luptă asiatice, bănuiala a căzut pe uslași. Nu s-a putut dovedi nimic. După evenimentele din 1989, cpt. B., trecut în viața civilă, s-a remarcat în viața sportivă. **A devenit președintele Federației Române de Arte Marțiale** (nu mai rețin la care stil), a obținut succese remarcabile în Anglia și China, în vara anului 1993 a fost și la Oradea, predând câteva cursuri instructorilor la Casa de cultură a sindicatelor.

Am prezentat cele două exemple - poate nu cele mai bine alese - nu pentru a demonstra că luptătorii-uslași stăpâneau procedee de atac și auto-apărare. Am vrut să arăt că **nu era bine să-i calci pe bătătură, în rest, fiecare stătea blând în banca sa**.

Revenind, reamintesc că **locatarii din imobilele aflate în preajma obiectivelor care erau asigurate de U.S.L.A. se simțeau în siguranță. Prezența dispozitivelor tăia cheful oricărui infractor de a acționa în zonă**.

Menirea principală a acestor dispozitive era prevenirea. Pentru îndeplinirea acestui deziderat concureau mai multe măsuri de valoare informativ-operative, în cadrul cărora un loc deloc de neglijat l-au avut și acești locatari. De foarte multe ori, am primit informații deosebite de la aceștia. Veneau la ofițer ori subofițer să spună că în blocul vecin a intrat o persoană suspectă, că la familia cutare vin persoane dubioase, că în mașina cutare, parcată în locul cutare, sunt doi indivizi care studiază obiectivul. **Se crease o conlucrare permanentă între acești locatari și uslași.** Aceste persoane nu au fost informatorii noștri. Nu! Nici măcar nu le ceream acest lucru. Dar erau oameni de bună credință, patrioți aș putea spune, care ne sprijineau direct în activitatea noastră. **Nu cumva se dorește și publicarea listelor cu asemenea cetățeni?**

În ceea ce privește obținerea de informații privind activitatea specifică, unitatea avea două „brațe” principale. Unul era **serviciul informativ-operativ**, care se ocupa cu obținerea în sine a informațiilor. Celălalt era **serviciul de analiză și sinteză**, care se ocupa de selecționarea, interpretarea și analizarea unei imense mase de informații brute, neprelucrate, adunate atât din țară cât și de peste hotare. **Cadrele din serviciile respective trebuiau să fie specialiști de înaltă clasă.** Dacă informațiile sunt proaste, nici cea mai bună analiză din lume nu va obține nimic. Iar dacă analiza este proastă, toate eforturile celor care adună informații sunt degeaba. Comanda unității trebuia să fie la curent cu evoluția terorismului pe plan internațional, cadrele să cunoască noile forme și metode de acțiune ale teroriștilor. Trebuiau cunoscute legăturile internaționale ale organizațiilor și grupărilor extremist-teroriste, cu intențiile lor față de România. De aceea, nici o metodă a arsenalului tehnic modern în obținerea de informații nu putea înlocui munca cu informatorul ori lucrătorul operativ infiltrat în diferite medii. Iar mediile care interesau direct U.S.L.A. erau, în special, studenții străini și doctoranzii din România. Un loc deloc de neglijat era colaborarea cu celelalte unități ale Departamentului Securității Statului în privința schimbului de informații.

„Șoimarii” și „Baiazid”

Deci, pe data de 5 mai 1976, din ordinul colonelului Panciuc, m-am prezentat la U.M.0640, care-și avea sediul în incinta Comandamentului Trupelor de Securitate. Din prima zi, am luat contact cu „șoimari”. Cu treisprezece dintre ei, am dormit săptămâni, într-un mic dormitor de paturi suprapuse. Dar ce atmosferă?! Când am intrat în dormitor, șapte tineri stăteau, care pe paturi, care la două mese de lângă două din cele trei ferestre. Am salutat și m-am prezentat. Toți erau civili, iar pe câteva cuiere-pom atârnav uniformele companiei aeriene TAROM. În prima noapte, nu am dormit deloc. Câte doi-trei se echipau și plecau, în locul lor veneau alții. **Toți tineri, parcă aleși dintre sute de tineri**, înfățișarea mai mult decât plăcută. Fizicul și comportamentul parcă spuneau „*Stai blând în banca ta*”. Prestanță. Debordau de energie Glume, tachinări. Ba o perniță, ba un papuc erau trimise cu o precizie milimetrică în capul cuiva. Stam întins pe orizontală, în cel mai retras pat din micuțul dormitor, la mansardă. Priveam și ascultam. Era altă lume, îmi ziceam: „*Unde dracu ai nimerit Pepino?*” (era porecla pe care mi-au dat-o colegii din promoția 1970-1971 a cursului comandanților de batalioane de la Făgăraș - durata 9 luni, când m-am ambiționat și **am învățat limba spaniolă**). În conversațiile pe care le purtau, erau pomenite capitalele multor state, tipuri de aeronave, aeroporturi, impresii de călătorie ș.a. Ascultând, mi-am dat seama cu cine am de-a face. Erau celebrii „șoimari”. Cei care asigurau securitatea pasagerilor în zbor și la escale.

Acesta a fost primul meu contact cu uslașii. Cu viitorii mei camarazi. Cu atmosfera deosebită care domnea în această unitate. A doua zi, l-am întâlnit pe **plutonierul L.C.**, originar din Maramu'. Dar un fost subordonat de-al meu, pe timpul cât își satisfăcea stagiul militar la Batalionul de securitate din Oradea. Peste aproximativ o săptămână, l-am întâlnit și pe **plutonierul Gh.P.** Era la serviciul care executa controlul antiterorist și antideturnare pe Aeroportul Otopeni Dar tot un fost subordonat, sergent - comandant de pluton, în același batalion. Subordonat mie, atunci comandant de companie. Aceștia doi mi-au dat primele noțiuni privind specificul unității. Nu mi-a fost rușine să le ascult sfaturile. Eu, căpitan. Ei, plutonieri. Dar aveau deja experiență, fiecare în domeniul său. Eu, profan!

La început, am fost numit în Statul Major, ofițer specialist cu pregătirea militară a cadrelor. Sprijineam și ofițerul care răspundea de pregătirea de luptă a militarilor în termen. Primul contact pe care l-am avut cu aceștia a fost în poligonul de tragere. Eram curios. Comandantul de companie mi-a prezentat raportul, după care am trecut în revistă fiecare pluton. Toți „*me-tei*”, cum le spuneam eu, înalți, bine făcuți, mă priveau direct în față când treceam prin fața lor, majoritatea dintre ei cu un mic zâmbet înfiripat în colțurile buzelor. Nici unul nu era complexat. Privirile lor parcă spuneau: „*Să te vedem de ce ești în stare!*”. Am instruit multe contingente de militari în termen dar nu voi uita rezultatele finale ale acestei ședințe de tragere: un singur militar a obținut calificativul de „*satisfăcător*”, câțiva de „*bine*” și restul „*foarte bine*”. La sfârșit, am pus să tragă cadrele companiei. **Sub 27 de puncte nici unul.** Simțeam că sunt provocat. Am luat o arma, poziția în genunchi, am înfășurat cureaua armei în jurul brațului drept și am ordonat comandantului de companie: „*Cronometrează*”. Rezultatul: **25 de puncte în zece secunde** (Am trimis un gând de mulțumire coloneilor (r) **Olaru** și **Țițeica**, foștii mei comandanți la Oradea, care m-au învățat meserie). După tragere, toți îmi zâmbeau. Eram deja de-al lor. După ce am verificat programul pentru următoarele ore, când să părăsesc poligonul, aud o voce: „*V-am spus că ăsta-i Baiazid*”. Nu m-am oprit, dar în mine eram foarte mulțumit. Era porecla pe care mi-o dăduseră militarii, prin 1956, la batalionul din Oradea și transmis oral. De la început, militarii în termen își studiază ofițerii, comandanții, îi vânează și le speculează greșelile, îi caracterizează,

Secretele U.S.L.A.

pentru ca în final, exact ca elevii profesorilor, să le dea o poreclă. Cu care rămân stigmatizați pe viață.

Paralel, mă **pregăteam în domeniul specific al antiterorismului**, împreună cu alți ofițeri care veniseră din mai multe garnizoane. Această pregătire o făceam după-amiaza, până noaptea târziu. Specificul unității te pune să înveți din mers. A fost greu. Treptat, reușeam să ne încadrăm, să îndeplinim misiuni din ce în ce mai complexe, mai grele. Unii au clacat.

Încă o paranteză, stimați cititori (cam multe, dar n-am ce face), **în vara anului 1966, am făcut parte din prima promoție de ofițeri ai Trupelor de Securitate care a terminat cursul de kodokari judo din țară, pentru ca în toamna lui '69 să obțin centura albastră.** Mai trebuia să promovez o categorie, obținerea centurii cafenie, urmând apoi să candidez la centura neagră. Dar m-am lăsat. Născuse soția. Deci, nu eram profan. Dar pregătirea fizică, ca uslaș a constituit o surpriză. Plăcută. **L-am avut instructor pe Marinescu (actualmente președintele karate-ului din România). Studiase artele marțiale în Indonezia.**

Pe vremea aceea, nu avea rival în țară. A dezvoltat la noi calitățile fizice și morale ale adevăratului luptător. Care își respectă adversarul și care excelează prin forța spiritului de stăpânire și nu se lasă pradă furiei oarbe. A acelei furii teribile care folosește loviturile cu mâinile și picioarele, în dorința de a-l distruge pe adversar, învățam și ne exersam în procedeele de atac și autoapărare, cu și fără arme. Atunci am aflat că **un om, în urma unor îndelungi antrenamente, poate stăpâni 32 de procedee de a-și omorî adversarul cu mâinile goale.** Ne pune să exersăm ore întregi lovituri cu muchia palmelor în triunchiuri de copaci ori în ziduri, să frământăm ca aluatul nisipul umed. Pe lângă acestea, băieții din serviciul respectiv erau trimiși în fiecare an, pe rând, câte o lună, la munte apoi la mare, unde executau antrenamente specifice. **Ministerul de Interne, se mândrea pe bună dreptate, cu acest Serviciu.** Toate seriile de pregătire ale șefilor de direcții, ale comandanților de mari unități și unități erau aduse în poligonul de pregătire-antrenament, special pregătit, al unității, unde cadrele acestui serviciu prezentau exerciții demonstrative. **Cele mai „gustate” erau intervențiile din elicoptere și luptele de autoapărare împotriva a patru-șase adversari.**

Treptat, comandanții ne încredințau misiuni din ce în ce mai complexe. Cel de la care am învățat, atunci, cel mai mult, a fost **colonelul Mircea Popescu.** Un foarte bun specialist. Dar avea și un defect „băiețică al nost” - cum l-am poreclit. Vrând să rezolve toate problemele singur, lucru absolut imposibil, „își vâră nasul”, cum spuneam noi, peste tot și în toate. Iar uneori se precipita. Lucru inevitabil, deoarece nu putea fi în același timp în mai multe locuri (despre donare încă nu se știa).

„Nomenclaturistii”... fără cămin

În această unitate, am desfășurat o muncă grea dar plină de satisfacții. Trebuia să ai aptitudini native, să te naști pentru așa ceva. Voi reveni asupra acestui aspect, înainte, cu sau fără voia dumneavoastră, stimați cititori, aș vrea să mă opresc asupra unui alt aspect. Este absolut necesar. Asupra vieții noastre sociale, familiale. Rețineți, vă rog, mă refer numai la uslași. Greșit s-au vehiculat ideile că securiștii, deci și uslașii, se aprovizionau de la magazine cu circuit închis, că atunci când ne mutam într-o garnizoană primeam imediat apartamente confort unu, cu spațiu excedentar și altele. Locatarii de pe strada Căderea Bastiliei, din București, își mai aduc aminte cum în anii 77 - 78, într-o clădire era un permanent dute-vino. Zi și noapte. Acolo, în camere cu câte 6-8 paturi suprapuse, locuiam noi uslașii, în așteptarea repartizării unui apartament, pentru a ne aduce familiile. Acolo găteam. Sau mâncăm hrană rece. Acolo ne și odihneam, într-un permanent dute-vino. Pentru că unii veneau, alții plecau, în și din

Teodor Filip

misiune, în această atmosferă, ne odihneam după un serviciu de 10 - 12 ore sau chiar mai multe zile. Aceasta era viața noastră de „plăceri”. Mai bine zis, de privațiuni. Ne lipsea un singur lucru. Un cămin al nostru. La care visam chiar și în misiuni. Un cămin al nostru, al fiecăruia, cu familia sa. Poate să spună cineva în ce valută se poate evalua dorul de familie? Dorința ca atunci când intri pe ușă să te întâmpine soția cu fața zâmbitoare și copilul să ți se arunce în brațe? Era oare o dorință absurdă a noastră? Nu zic că nu ne-am plâns. Dar în limitele regulamentelor militare, respectând strict ierarhia militară. Fie că ne plăcea, fie că nu.

Personal, am stat despărțit 11 luni de familie. Iar când mi s-a repartizat un apartament cu două camere, e drept - confort unu - am fost fericit. Am avut camarazi care au așteptat și doi ani. Așa-i că nu vă vine să credeți? Dar martori sunt locatarii din blocurile în care am locuit. De fapt, de ce să mă justific? Eu am prezentat realitatea. Creadă cine ce vrea. Iar cererea pentru instalarea unui post telefonic la domiciliu mi s-a aprobat peste patru ani. E drept că aveam sistem special de legătură cu unitatea. Dar... în cele 11 luni, am stat o perioadă la fostul meu subordonat din Oradea, plutonierul L.C. (cei din Maramu'), care avea o garsonieră confort III în Ferentari. În trei blocuri cu astfel de garsoniere, locuiau zeci de uslași și cadre de la Trupele de Securitate. Majoritatea dintre ei cu familiile. Apoi, am stat la plutonierul Gr.P., care mi-a pus la dispoziție o cameră, deși avea și el doi copii. Acolo am stat câteva săptămâni, cu soția și copilul nostru. Prin cele de mai sus vreau să scot în evidență două lucruri.

După decembrie 1989, mi-am dat seama că răutatea, invidia, neîncrederea, dorința de răzbunare chiar, de a face rău ne-a cuprins pe foarte mulți dintre noi.

Parcă nu mai suntem cei care am fost - mă refer în privința relațiilor sociale. Nu mai am încredere în nimeni și în nimic. Pe timpul când capitole din această lucrare apăreau în săptămânalul „Crișana plus”, am stat de vorbă, fără exagerare, cu peste o sută de persoane din județ, și din țară cu foarte mulți foști colegi, foști comandanți. Nu voi prezenta reacțiile, mai mult, decât favorabile, pe marginea celor scrise. Mă voi opri asupra unui singur aspect: neîncrederea. Manifestată în special de tineri, mulți dintre ei studenți. Nu au fost multe persoane care au reacționat astfel, dar au fost. Drept să vă spun, toate m-au lăsat rece. Aceasta, deoarece știu că tot ce am scris, și voi mai scrie, este purul adevăr, care poate fi verificat de oricine și oricând. Și atunci, de ce afirmații de genul: *„Să nu scrie acest securist că a stat 11 luni fără locuință, pentru ca minte. Aștia primeau imediat locuință. Știu eu”*. Și era un tânăr care pe timpul când activam deja, nici nu era conceput. O altă persoana a făcut cam aceeași afirmație față de un bun amic al meu din Oradea, care întâmplător este de naționalitate maghiară, care întâmplător a cunoscut foarte bine situația mea, care întâmplător mă vizita anual la București (după ce am primit locuință) și care, nu întâmplător, a căutat să-i prezinte realitatea persoanei respective. Degeaba! Altul: *„În Oradea era un restaurant în care aveau accesul numai securiștii și familiile lor , (!!!) Sau: „Ce-i porcăria asta pe care o scrie, că nu se aprovizionau de la restaurantele și magazinele lor?”*. Specific din nou: eu m-am referit numai la uslași. Iar dacă cineva din Oradea îmi arată care era acel restaurant în care aveau accesul numai securiștii, îi ung pereții cu slănă și îi mănânc! **Aveam, într-adevăr, o popotă pe fosta B.Bela, unde aveau acces toate cadrele din garnizoana Oradea (nu numai securiștii).** Ori altul, tot tânăr: *„Ce îi tot laudă pe acești uslași? „n decembrie 1989, ei au împânzit toată țara cu teroriști”*. Alții, am impresia, au citit în diagonală serialul respectiv. O persoană a făcut o precizare cam de genul: *„Nu este adevărat că Batalionul de securitate l-a prins pe acel dezertor (era vara anului 1973 - n.a.). L-au prins țaranii pe câmp”*. Este adevărat domnule, dar a fost o altă acțiune, în alt an. Și care a ținut încordată populația acestui județ două nopți și trei zile. Iar din Batalionul de securitate din Oradea, în acea misiune de capturare a dezertorului respectiv, a fost împușcat mortal un militar în termen, conductor de câine de urmărire. Citiți mai cu atenție, domnilor! Și un ultim comentariu: *„Asta scrie la*

Secretele U.S.L.A.

Crișana pentru că este ziarul comuniștilor și al securiștilor. Sunt sigur că a primit milioane pentru cele scrise". Mai bine v-ați abține a face afirmații asupra cărora nu sunteți documentați, stimați cititori! Pe parcursul a trei ani de zile, am primit un milion și jumătate de lei. Care nici pe departe nu mi-au acoperit cheltuielile pentru documentare, investirea timpului, a efortului intelectual - chiar dacă nu am veleități de scriitor. Oricând se poate verifica, la casieria redacției, acest lucru. Dar pentru mine a fost și este o satisfacție imensă că munca mea a fost apreciată, în rest, faceți ce aprecieri doriți. Eu cunosc realitatea. Pentru mine, altceva nu contează. Deci, acesta a fost primul aspect asupra căruia am dorit să mă opresc puțin.

Al doilea aspect, și cel mai important. După ce militarii în termen m-au „adoptat” drept **Baiazid**, după ce cadrele - în special subofițerii - și-au dat seama de ce pot și cum mă comport, am fost înconjurat de camaraderia lor. O camaraderie care nu poate fi înțeleasă de oricine și pe care nu prea îmi găsesc cuvintele necesare pentru a o descrie. Aici ar trebui să intervină pana unui scriitor. În această unitate, era o **atmosferă amicală** la care m-am adaptat foarte repede. Pe parcurs, mi-am dat seama că acești profesioniști, fiecare în domeniul său, **se respectau reciproc**, își formaseră o lume a lor, a oamenilor dispuși să-și servească țara și să trăiască sub spectrul permanent al morții. **O lume în care moartea putea veni instantaneu**, din arma unui terorist, a unui colet-capcană etc. camaraderia între noi, uslașii, era ceva grozav. După cum am specificat, ne-am creat o lume a noastră, cu bucuriile și necazurile ei, cu succesele și insuccesele ei, dar de care eram mândri, ne ajutam în toate privințele. Știam când plecăm de acasă, dar nu știam când ne vom întoarce, sau dacă ne vom mai înapoia.

Însă, **cu toții aveam un adevărat cult pentru unitate**. Nu o încadrasem noi în Ministerul de Interne. Trăiam, ne pregăteam și îndeplineam misiunile noastre specifice. Ne formasem experiența profesională născută din practică, care excludea orice posibilitate de a da greș. Ne-am cenzurat drepturile și nevoile noastre și ale familiilor în numele obligațiilor față de Țară și Popor. Am fost fideli jurământului depus, nu față de o persoană, dle Silviu Brucan! Nu am pus niciodată mai presus obligațiile societății față de noi. Pentru că, în măsura în care noi eram responsabili în fața poporului, și el, la rândul său, era responsabil - prin organismele statului -, față de noi. Probabil, și sunt sigur de aceasta, mulți cititori vor spune că aștern pe hârtie cuvinte mari, de domeniul „Epocii de aur”. Nu pot decât să-i asigur de contrariu. Aceasta a fost, în mare, viața noastră de uslași.

Carlos (pe Otopeni): „Aici, nu se poate face nimic!”

O altă misiune permanentă a U.S.L.A. era asigurarea securității pasagerilor și a aeronavelor în zbor și la escale de scurtă durată. Ei, pentru această misiune eram invidiați. Și încă rău de tot. Doar călătoream în toată țara și în lumea întreagă. Stimați cititori, numai cine nu cunoaște dedesupturile acestei misiuni, privațiunile și riscurile pe care le incubă, îi putea invidia pe „șoimari”. **Dar s-a întrebat cineva vreodată: în perioada 1976 - decembrie 1989, câte aeronave ale companiei TAROM au fost deturnate? Nici una!** Și aceasta în condițiile în care pe plan internațional acest fenomen - deturnările - era un lucru frecvent. **Sau câte aeronave s-au confruntat cu tragedia ca la bordul lor să explodeze o încărcătură explozivă? Nici una!** Numai pentru acest fapt, finanțarea unității s-a justificat din plin. Iar acest lucru s-a datorat uslașilor. Pe de o parte, **controlul antiterorist și anti-deturnare de pe aeroporturile Otopeni și Băneasa, precum și pe cele din țară, se făcea la sânge.** Chiar celebrul terorist Carlos (Șacalul), care a fost și în România, a avut posibilitatea să „studieze” dispozitivul de pe aeroportul Otopeni. **Concluzia: „Aici nu se poate face nimic”.**

Teodor Filip

Pe de altă parte, „șoimarii” **cei care asigurau efectiv această misiune, erau recunoscuți pe plan internațional ca adevărați profesioniști.** Nu aștern cuvinte gratuite, stimați cititori! Aceasta a fost realitatea. Misiunea le cerea să călătorească în toată lumea. Dar câte privațiuni nu erau obligați să suporte?! De la îmbarcarea pasagerilor și până la aterizare, vigilența lor era permanentă. Odată ajunși pe aeroportul de destinație, până la îmbarcarea pasagerilor pentru reîntoarcerea și alimentarea aeronavei, ei erau cei care asigurau paza acesteia pe pistă. Avionul și terenul rezultat din proiecția lui pe sol era teritoriu românesc. Iar dacă escala era de una sau mai multe zile, paza acesteia era un chin. Întregul echipaj părăsea aeronava, care rămânea în grija echipei de la U.S.L.A. „Șoimarii” îi asigurau securitatea. Pe rând. **De cele mai multe ori, abia aveau timp să intre în aerogara respectivă pentru diferite cumpărături.** Și apoi, la întoarcere, vigilența lor trebuia să fie mărită. Aceasta, avându-se în vedere, că pe multe aeroporturi, controlul antiterorist și antideturnare era labil. Iar datorită efectivului redus de cadre, în special în sezonul estival, **soseau pe Otopeni cu o cursă, stăteau 2-3 ore, după care se îmbarcau pe o altă aeronavă, cu altă destinație dar cu aceeași misiune. Abia apucau să dea un telefon acasă - dacă aveau telefon - și să se intereseze de problemele familiale. Erau situații în care „șoimarii” nu dădeau pe acasă câte o săptămână.** Și atunci, întreb: aceste „călătorii” erau voiaje de plăcere?

Unii dintre ei au trăit și tragedii, în vara anului 1982. O cursă charter cu marinarii și membrii echipajelor care trebuiau să-și schimbe colegii lor de pe navele de pescuit oceanic românești era asigurată de **cpt. I.D.** și **plutonierul A.T.** Pe aeroportul de destinație, **Las Palmas,** în loc să aterizeze pe pistă, ca orice avion, acesta a plonjat în ocean, la câteva sute de metri de țărm. Se mai întâmplă, nu? Pe dracu! La impactul cu apele oceanului, avionul s-a dezmembrat în două. Oceanul era plin de rechini. Norocul sau soarta, cum vreți să-i spuneți, a fost de partea celor din avion. Echipajul aeronavei, marinarii și echipajele navelor de pescuit au dat dovadă de un sânge rece ieșit din comun. Unu la mână. Doi: majoritatea dintre ei erau buni înotători. Dar factorul hotărâtor l-a constituit faptul că un motor al avionului a continuat să funcționeze și sub apă. Vibrațiile acestuia, propagate prin apă, au ținut rechinii la distanță.

Prin Ministerul de Externe, unitatea ținea permanent legătura ..cu aeroportul din Las Palmas. Dar **vestea tragediei s-a răspândit. Din nou, toți uslașii care erau liberi s-au prezentat la unitate. Din toate colțurile Capitalei, fără să le ceară nimeni acest lucru.** Peste o sută de români și doi camarazi de-ai noștri erau în pericol. Degeaba comanda unității a încercat să ne lămurească să plecăm acasă pentru a ne odihni, majoritatea dintre noi urmând a intra în serviciu peste câteva ore. **Toți, dar absolut toți, ne-am oferit voluntari pentru orice misiune,** în toate dispozitivele; băieții și fetele erau îngrijorați, dar își îndeplineau parcă cu mai multă îndârjire atribuțiunile de serviciu. **Când s-a comunicat că nu sunt victime și cu toții sunt în siguranță la țărm, a fost o explozie de bucurie.** Nu mai contau funcțiile și gradele. Toți ne îmbrățișam și râdeam. În acea zi, răspundeam atunci de cursul de reciclare subofițeri, nu s-a mai ținut nici- un curs.

Sosiți în țară, cei doi „șoimari” au dat dovadă de o rară modestie. Dar și de faptul că sunt atașați unității. **Au primit o săptămână de permisie și posibilitatea să opteze pentru oricare unitate din Ministerul de Interne sau alt serviciu din unitate. Au refuzat totul.** Psihologul unității a stat de vorbă cu ei, medicul unității, apoi o echipă de medici de la Centrul de pregătire și antrenament al echipajelor de aviație i-a examinat. Cei doi - sănătoși tun. **Cpt. I.D. a cerut să plece din nou în misiune. A plecat peste circa trei zile.** Tot ca „șoimar”. Multe cadre din minister au rămas surprinse. Noi, nu. L-am înțeles și l-am admirat. A fost un exemplu pentru toți.

Și pe acești oameni, dragi cititori, un Nicolae Militaru, un Silviu Brucan, Brateș sau alții îi etichetau teroriști! în decembrie 1989. Mare-i grădina Domnului și mulți... încap în ea!.

Secretele U.S.L.A.

Un alt caz. De data aceasta de pe o rută internă, într-una din zilele toamnei anului 1983, cursa **București-Caransebeș** și retur era asigurată de **plutonierii I.R. și A.T.** După decolarea de pe aeroportul din Caransebeș, o stewardesă este chemată de către un pasager, care îi înmânează un plic deschis spunându-i: „*Du-l comandantului și să execute cele scrise*”. Instantaneu, aceasta și-a dat seama despre ce este vorba și i-a replicat prompt cu zâmbetul pe buze: „*Imediat, domnule, numai să scot cafetiera din priză*”, după care se îndreaptă spre spatele avionului, făcându-i un semn discret plutonierului A.T. Acesta, cu nonșalanță, se îndreaptă spre mica cambuză a stewardeselor, trage perdeaua, ia plicul, scoate din el o bucată de hârtie și citește, la început cu stupefacție cererea pasagerului. Acesta amenința că dacă avionul nu-și schimbă direcția spre Viena. Îl aruncă în aer. Ca argument: „*Am o sticlă cu nitroglicerină pe care o țin pe genunchi*”. Preț de câteva secunde, subofițerul se concentrează apoi îi cere stewardesei: „*Arată-mi pasagerul*”. După ce aceasta îl indică, el continuă: „*Te duci încet și liniștită spre cabina echipajului, în rest, lasă pe mine*”. Stewardesa o ia încet pe culoar, cu plicul la vedere”. „Șoimaru” o urmează cu un aer plictisit, timp în care face un semn discret colegului său (semn stabilit dinainte) pentru a fi pe fază. În limbajul lor tăcut, acest semn spunea: „*Avem o urgentă roșie*”. Își pregătește cătușele, pe care le maschează și, când ajunge în dreptul pasagerului observă, cu coada ochiului, că acesta ținea pe genunchi o sticlă al cărui conținut era gălbui. Mai face un pas, se întoarce brusc și cade peste pasager, punându-i concomitent și cătușele. Celălalt coleg sare de pe locul său și începe să liniștească pasagerii care au rămas blocați, îl duc pe pasagerul respectiv în spate, iar prin stația din cabina piloților este anunțat turnul de control al Aeroportului Băneasa pentru a li se face o primire „călduroasă”.

La aterizare, în urma cercetărilor, ce credeți că era în sticla respectivă? Palincă curată! Din aia care bate, de departe, orice băutură alcoolică din lume. Cei doi subofițeri au fost avansați la gradul de locotenent și recompensați bănește. Au meritat-o din plin, deoarece au prevenit deturnarea unei aeronave.

Și cu această ocazie doresc să scot în evidență un lucru, dacă mai este necesar: **uslașii trebuiau să se orienteze în fracțiuni de secundă. De asemenea, să posede cunoștințe minime în diferite domenii.** Cine a mai pomenit ca în România cineva să posede un litru de nitroglicerină? Sau să o transporte în condiții de zdruncinături (zborul unei aeronave)?

Mai vreau să subliniez un lucru. Am arătat înainte privațiunile în serviciu și greutățile familiale ale uslașilor, faptul că mulți dintre ei „călătoreau” în toată lumea. **Unii dintre ei erau burlaci. Dar cât a existat această unitate, nici unul dintre ei nu a rămas în străinătate. Și o puteau face. Foarte ușor. Dar, cu toate greutățile, au dovedit că sunt români adevărați, patrioți, care țin la această țară. Iar oameni ca ei sunt căutați pe toate meridianele lumii.** Unii cititori vor spune, probabil: „*Ce dracu! Vine asta să ne facă educație patriotică?*”. Nu, stimați cititori, încerc doar să-i prezint pe uslași. Așa cum mă pricep. Pe acei teribili „teroriști” din decembrie 1989...

Deoarece multe cadre proveneau din viața civilă, iar unele dintre ele nu aveau terminate studiile liceale, și în acest sens comanda unității a fost alături de ei. Din cauza misiunilor, neputând urma cursurile la seară, s-a insistat și s-a găsit înțelegerea necesară. Astfel, la liceul Gh. Șincai s-au organizat cursuri comasate de două ori pe săptămână, marțea și joia, între orele 12.00-18.00, ceea ce corespundea echivalentului orelor de seară pe o săptămână. Dar, pentru a urma cursurile respective, cadrele făceau eforturi deosebite, paralel cu executarea misiunilor. Șefii de serviciu, comandanții de schimburi nu s-au plâns niciodată de greutățile pe care le întâmpinau la întocmirea foilor de stare a gărzii, a planificării cadrelor. Din acest punct de vedere, aveau întreaga latitudine de răspundere. Numai serviciul să nu sufere. Nimeni nu se amesteca în aceste planificări. Comandantul era suveran. Dar trebuia să țină cont de toate greutățile familiale ale

Teodor Filip

subordonaților, de facilitarea studiilor, de darea liberelor. Iar în acest timp, serviciul nu trebuia să sufere. Și se descurcau al dracului de bine: apelau la cadre din alt schimb, la voluntariat. Și întotdeauna se găseau colegi care să-i înlocuiască pe cei care urmau cursurile liceale. De multe ori, se ofereau prea mulți. Dar apoi, aceștia trebuiau să le întoarcă gestul, să facă de serviciu în locul lor, în celelalte zile. Dar niciodată nu a apărut vreo neînțelegere, vreun reproș. Din contră, camaraderia își spunea și de această dată cuvântul. Iar comandanții dovedeau că-și cunosc subordonații și se zbat pentru ei. **Cel căruia uslașii trebuie să-i mulțumească pentru acest lucru (continuarea studiilor) este colonelul (r) Filimon, un comandant deosebit de exigent dar înțelegător, apropiat de subordonați, preocupat mereu de greutățile și frământările lor. Niciodată nu l-am auzit ridicând vocea. Nici pe el, nici pe alți comandanți.** Era moldovean, din comuna Nușanei - aproape unde se atârna harta țării în cui -, renumită prin patriotismul sătenilor, care au ținut frontul pe loc o săptămână. Peste ani, în comuna respectivă, sub o căpiță de paie a fost găsit îngropat un tanc. Doamne, câtă vâlvă s-a făcut în jurul acestui caz.

Mai târziu, unele cadre, printre care și subsemnatul, au fost selecționate pentru a da examen la facultatea de Drept ori la alte facultăți. **Nu aveam echivalentul a doi-trei ani de facultate, ori locuri asigurate, cum greșit a fost informat, mai bine-zis dezinformat, acest popor.** Cel puțin promoția mea de ofițeri. Am început chiar pregătirile dar după circa o săptămână majoritatea cadrelor au trebuit să renunțe. Aceasta, deoarece misiunile erau tot mai numeroase și mai îndelungate. Au renunțat, dar nu s-au plâns. Nu au făcut o tragedie din aceasta. Nu contează câtă pregătire ai, contează să fii om, contează ceea ce realizezi și cum realizezi, ce lași în urma ta. **Și uslașii au lăsat ceva în urmă: numele unității l-au transformat în renume.**

Prin natura atribuțiilor de serviciu, **uslașii erau permanent în contact cu persoane și oficialități străine, de multe ori la nivel înalt.** Dacă luăm în considerare numai oficialitățile și membrii corpului diplomatic, a căror sedii și domiciliu erau în paza și apărarea noastră, sau aceluia căroră le asiguram gardarea. **Un singur abuz, cea mai mică încălcare a atribuțiilor de serviciu, putea declanșa un conflict internațional.** Diplomatic. Atâta ne-ar fi trebuit ! În cel mai bun caz, degradarea ne mânca, în cel mai rău, pușcăriia...

Cutremur cu ambasadorul SUA

Personal, la cutremurul din 1977 era să o încurc. Cu exact o săptămână înainte, ne terminasem de aranjat locuința - venise familia de la Oradea. **Pe data de 4 martie, seara, ambasadorul Turciei dădea o recepție. Din partea statului major am fost desemnat să răspund de dispozitivul de la amabsada respectivă.**

Când s-a produs cutremurul, eram chiar la intrarea principală, punându-mă de acord cu polițistul turc asupra măsurilor pe care să le luăm la terminarea recepției. Atmosfera care s-a produs este greu de descris. Diplomații au ieșit buluc din sală și au început, care mai de care, să-și strige șoferii (mașinile erau parcate pe o stradă laterală), în jur, se auzeau țipete de groază, lumea alerga înnebunită, mașinile claxonau îngrozitor, întuneric, în aceste condiții să asiguri și securitatea diplomaților era ceva foarte dificil, în mai puțin de un minut, băieții din rezervă au fost lângă mine. Prin atitudinea lor politicoasă, dar fermă în același timp, s-a reușit într-o oarecare măsură să liniștim spiritele. Subofiterul de la circulație dirija mașinile spre intrarea principală a ambasadei. La un moment dat, se apropie de mine **ambasadorul american** și, cu o falcă în cer și una în pământ, strigă: „*Mașina mea! Să vină mașina mea! Ce faci ofițer ?*”. Cât timp am lucrat la U.S.L.A., a fost prima și ultima dată când mi-am ieșit din fire. Mi-a crescut adrenalina în sânge și am strigat la rândul meu: „*Pe p... m..., aia fac! Nu vezi ce se*

Secretele U.S.L.A.

întâmplă?”. Să nu o mai lungesc. De când plecasem dimineța la serviciu și până am ajuns acasă, au trecut peste 20 de ore. După ce mi-am liniștit familia, în jurul orei 05.00 m-am prezentat la unitate. Zile întregi m-am frământat: dacă ambasadorul face o informare la M.A.E.? Soția vedea că nu prea sunt în apele mele, dar nu m-a întrebant nimic. Acasă aveam o regulă de fier: fără discuții despre serviciul meu. Mă mai frământam, deoarece nu raportasem incidentul, în camarazii care m-au auzit aveam încredere deplină. După circa patru zile, l-am întâlnit la reședința sa, am încălcat toate consemnele și protocoalele, **m-am prezentat la dânsul și mi-am cerut scuze. Le-a primit, spunându-mi zâmbind: „O.K., dle ofițer! Am uitat”.**

Au fost și astfel de situații.

În ceea ce privește executarea controlului antiterorist și antideturnare, eram recunoscuți pentru respectul acordat pasagerilor. Pe majoritatea aeroporturilor din alte state, acest control este executat numai de către bărbați. Și este executat și asupra persoanelor feminine. Un lucru absolut penibil. Am realizat penibilul acestei situații în primăvara anului 1984. Atunci, împreună cu mai mulți camarazi, unii dintre noi cu soțiile, am plecat pentru câteva zile în fosta Uniune Sovietică. Pe aeroportul internațional din Tbilisi, primul șoc l-am avut chiar pe fluxul sosiri. Știau cine suntem, dar de-al dracu ne-au controlat la sânge. Nu ar fi fost nimic. Dar când au început să le controleze pe colegile noastre și pe soții, ne-am simțit ridicoli. Râdeau, glumeau, întârziiau cu detectoarele de metal pe la piepturile lor, la picioare. Fetele și soțiile noastre se înroșiseră ca focul.

Pe aeroporturile din România nu se putea întâmpla așa ceva. Bărbații sunt controlați de bărbați, femeile de femei - uslașe. Este respectul dovedit față de pasageri și însoțitorii acestora. **Iar modul în care se executa acest control dădea siguranța echipajelor și pasagerilor că la bordul aeronavelor nu se poate introduce material exploziv, armament sau materiale ce pot fi folosite pentru o deturnare,** în acest sens, am avut mai multe „nemulțumiri” din partea unor pasageri, mai multe „plângeri”, tratate cu toată seriozitatea, dar care dădeau întotdeauna câștig de cauză cadrelor acestui serviciu. **Dacă, spre exemplu, un geamantan, un colet ori un bagaj de mână trecut prin aparatul cu raze X apărea pe monitorul lucrătorului cu cel mai mic dubiu, era puricat la sânge.** Unii pasageri se impacientau dar băieții și fetele, politicoșii, își făceau datoria. Pe timpul cât am răspuns, aproape doi ani, de un schimb pe Aeroportul Otopeni, **nu a fost tură - fără exagerare -, în care subordonații mei să nu găsească asupra pasagerilor cuțite, nungeacuri ori alte obiecte tăioase.** Odată, am avut un conflict destul de serios cu **directorul unei întreprinderi din Cugir.** Acesta călătorea într-o țară nordică (nu mai rețin care). Prin stație, sunt chemat pe fluxul-plecări. Un subofițer îmi prezintă **servieta diplomat a acestuia, care era plină cu cuțite executate artistic. Niște bijuterii.** Pasagerul respectiv **le ducea cadou,** i-am explicat că această servietă nu o poate lua asupra lui, ca bagaj de mână. A început să vocifereze, mi-a vârat legitimația sub nas, a început să amenințe. Ce mai, circ pe flux. Simțeam cum crește adrenalina în mine dar trebuia să mă stăpânesc. Băieții fierbeau. Cu chiu cu vai, l-am luat de-o parte. M-a amenințat cu cunoștințele din C.C. Politicoșii i-am spus: din două, una. Ori pleacă fără servietă, ori o pune la bagajele de cală. A explodat și mai tare: să-i fac legătura cu comandantul meu... și mai câte. Până la urmă, pasagerul a plecat, servieta a rămas și i-am dat-o în primire lucrătorului de la magazie (la înapoiere i se returna). În final, șeful de serviciu mi-a spus că am procedat foarte bine. Nu aveam nevoie de această apreciere: am respectat ordinele. Astfel de scene au fost frecvente și ele mi-au măcinat cel mai mult nervii. **Trebuia să fii politicoș dar să și înghiți multe.**

Eficiența legendară a U.S.L.A.

Privațiunile pe care trebuia să le suportăm pe timpul îndeplinirii misiunilor ori a sarcinilor de serviciu nu erau acceptate de oricine. Și pentru această muncă trebuia să ai „chemare”, îmi aduc perfect de bine aminte de reacția cadrelor din teritoriu **pe timpul Universiadei studențești din Capitală**. U.S.L.A. a primit ordinul ca, pe timpul desfășurării întrecerilor sportive să asigure securitatea și gardarea mai multor delegații sportive, securitatea la toate bazele sportive și în Satul Olimpic. Toate acestea, pe lângă misiunile permanente ale unității. Cu efectivul de cadre, U.S.L.A. nu putea face față. Era ceva imposibil. Atunci, din cadrul inspectoratelor județene de securitate a fost detașat un număr de cadre. Din unitatea noastră au fost numiți șefi de obiective, cărora li se subordonau aceste cadre. Personal, în cadrul fostului complex „23 August”, răspundeam de bazinul de înot olimpic și de sala în care aveau loc întrecerile de scrimă. Cadrelor aduse din teritoriu li s-a făcut o pregătire specifică, după care... „la treabă”. De dimineața și până seara târziu, după plecarea ultimului spectator, eram în misiune. **Ne odihneam 4-5 ore noaptea**. Unii acasă, alții în unitate, pregătiți pentru intervenție. Noi eram obișnuiți cu asemenea situații. Cadrele din teritoriu și-au făcut cu prisosință datoria. Dar... în cadrul discuțiilor purtate cu ei pe timpul detașării, precum și la terminare, când li s-au adus mulțumiri, **majoritatea dintre ei au declarat că pentru nimic în lume nu s-ar încadra în această unitate...**

U.S.L.A. era recunoscută pe plan internațional privind eficiența legendară a serviciilor sale, **probată prin luarea tuturor măsurilor pentru combaterea terorismului pe teritoriul național. Modul de executare a controlului antiterorist și anti-deturnare la cele două aeroporturi din București, dispozitivelor de pază și apărare de la ambasade și alte obiective, au fost „studiate” de persoane interesate. Sub diferite forme, absolut toate au fost nevoite să recunoască că „aici nu se poate face nimic”**. Eficiența aceasta se datora și aparatului informativ al unității și al Securității care, prin colaboratorii lor din anumite medii, erau la curent cu **încercările comandourilor teroriste de a pătrunde în țară și a acționa**. Paralel cu întărirea măsurilor de pază și apărare la obiectivele vizate, aceste comandouri, fie că nu li se permitea intrarea în țară - sub legende deosebit de plauzibile -, fie li se permitea intrarea, erau urmăriți pas-cu-pas și, într-un „*moment prielnic*”, erau „*înghățați*”. Apoi, expulzați din țară. Ferm, dar politicos. Și **nici unul dintre aceste comandouri nu a încercat să revină**. Acești colaboratori au fost aceia care au sprijinit Securitatea română, U.S.L.A., în prevenirea multor acțiuni teroriste. Și atunci, întreb: **cine dorește publicarea listelor foștilor colaboratori ai fostei Securități, nu cumva dorește și publicarea listei celor din exterior?** Nu se gândește nimeni la enormitatea acestei cereri? **Cine nu stăpânește situația operativă în toate domeniile poate să se apuce de cioplit linguri de lemn!** în cel mai bun caz. După decembrie 1989, când situația operativă din domeniul economic nu mai era stăpânită (specialiștii din domeniu au fost înlăturați, fiind securiști), la mai multe întreprinderi au avut loc **explozii** cu urmări catastrofale: fosta „înfrățirea” din Oradea, în Făgăraș, la Târnăveni, Galați ș.a.

Am purtat nenumărate discuții cu diplomații din Vest și din zona arabă, în special ultimii mărturiseau bucuria lor când erau trimiși la post în România. Aceasta, deoarece **aici, în România, erau liniștiți. Știau că li se asigură cele mai bune condiții de protecție**. Atât lor cât și familiilor lor. Și erau ambasade asupra cărora trebuiau luate cele mai drastice măsuri de pază și apărare. Cum ar fi cele ale Israelului, R.A.Egipt, Iordaniei, Siriei, Libiei ș.a. Iar când la aceste ambasade aveau loc recepții, ori aveam informații certe privind intențiile de ocupare ale acestora, era jale. Cadrele de la alte servicii stăteau, zi și noapte în dispozitive. Indiferent de starea vremii și cu atenția permanent trează.

Secretele U.S.L.A.

Nu zic, și la noi au pătruns oameni cu pile, nu prea mulți și nu în funcții de decizii. Aveam și noi uscăturile noastre. Inerente unei colectivități de aproape **800 de cadre.** Dar erau **repede marginalizați.** Singuri făceau acest lucru. Munca de prevenire și combatere a terorismului nu admitea nici o greșală, nici un „rebut” uman. Cazul **lt.maj. I.M.,** care mi-a fost subordonat câteva luni. Când intra în serviciu, dacă nu mirosea a alcool, și nu-i sclipeau ochii (caz în care nu-l primeam în serviciu), eram sigur că dacă nu-l supravegheam îndeaproape, va bea. Într-adevăr, avea greutăți familiale. Dar a te prezenta în serviciu beat, ori a bea în timpul serviciului era o crimă. Cu toată bunăvoința comandanților, care vroiau, de fiecare dată, să-i mai acorde o șansă, a trebuit să fie îndepărtat. Sau **lt.maj.N.** Știa că soția îl trișează. Dar a mai făcut o boacăna: și-a falsificat buletinul de identitate. Credea că dacă lucrează la U.S.L.A. nu va fi depistat. A zbârcit-o și a fost înlăturat.

De mai multe ori, **plutonierul D.** a fost găsit dormind în timpul serviciului. Și unde? La domiciliul unui diplomat vizat. A fost trecut în rezervă.

Cazul colonelului T., deși singular, este deosebit de semnificativ și întărește zicala: „*Excepția confirmă regula*”. Poate sunt un tip mai dificil dar mi-au repugnat dintotdeauna lingușeala, încercarea de a „mă vâra sub pielea comandanților”. Să bat de mai multe ori la o ușă. Acest colonel împingea lingușeala și plecăciunea până la limitele ridicolului. Dar trebuia să-l suportăm. **Era rudă, într-adevăr îndepărtată, cu „Tovarășa”. Era obsedat de a ști tot ce se întâmplă în cadrul colectivului de care răspundea:** ce a zis cutare, ce a făcut cutare. Căuta să aibă „ciripitori”. Dar l-am „citat” repede. Uslașii, marea covârșitoare a lor, nu erau căzuți cu ultima ploaie în unitate. Trebuia să știi să lucrezi cu ei. Cea mai dificilă muncă din partea unui comandant.

Pentru că veni vorba de informatori. Să știți că **și noi, usla-șii, făceam obiectul supravegherii informative.** Am realizat aceasta când am fost pensionat. Cu câteva luni înainte, am avut o ședință „sexuală” cu șeful de cadre și secretarul Comitetului de partid pe unitate (ultimul provenea din rândurile noastre și era nevinovat). Atunci, mi-am dat seama că se cunosc prea multe despre activitatea mea extra-profesională. Nu am fost ușă de biserică. Mi-a plăcut și-mi place și mie să consum un pahar de tărie, să-mi scald ochii cu ce-i plăcut și Domnului. Dar cât am activat mai aveam un principiu: „*Nu mă deranjează dacă un terorist mă ia drept țintă și începe să tragă în mine când apar în vizorul lui. Dar mă enervez al dracului când se deschide foc asupra mea din propria tabără*”. Vi se pare nerezonabil acest principiu? În acea direcție, am încercat să neg totul. Dar, **când mi s-au prezentat declarații ale unor persoane, poze, ș.a., mi-am dat seama că am fost urmărit informativ, inclusiv prin interceptarea convorbirilor telefonice.** Au recunoscut acest lucru. De atunci, am rămas cu un gust amar. Dar nu port ranchiună nimănui. Și-au făcut „datoria” într-un serviciu „murdar” al fostei Securități...

Acestea au fost, în mare, misiunile U.S.L.A. Și viața noastră. Descrisă de subsemnatul așa cum s-a priceput. Și atunci, întreb: s-a simțit cineva paria în propria sa țară, când știe că a servit-o cu abnegație, că și-a neglijat familia și viața socială în interesul serviciului? Așa s-au simțit uslașii în decembrie 1989 și după. Așa m-am simțit și eu, fost lucrător în această unitate de elită, **pensionat când încă nu împlineam vârsta de 43 de ani. Această unitate, și o afirm cu toată convingerea, cu o singură excepție pe care o voi descrie mai jos. Nu a comis nici un abuz. Greșeli, da. Dar foarte puține. Dar nici una nu a adus atingere vreunei persoane, sau nu a adus prejudicii Siguranței naționale.**

Dacă această unitate ar fi fost pregătită și pentru reprimarea nemulțumirilor populare, ea ar fi primit ordinul să acționeze în Valea Jiului sau în Brașov. Ar fi primit ordinul de a interveni pe timpul evenimentelor din decembrie 1989. Dar, în numele adevărului, trebuie să specific și următorul lucru: **în seara zilei de 21 decembrie '89, câțiva zeci de luptători, sub comanda colonelului Ardeleanu, au intervenit pentru împrăștierea manifestațiilor în zona intercontinentalului. Atât!**

Teodor Filip

Apoi, se știe că, începând din 22 decembrie, aflat în biroul din sediul C.C., alături de generalul Gușe și alți revoluționari, **generalului-colonel Iulian Vlad**, care răspundea nemijlocit și de U.S.L.A., a **dat ordine tuturor din subordine de a sta în incinta unităților, de a asigura armamentul și muniția**. Pe data de **23 decembrie**, în jurul orei **03.25**, întreaga țară a auzit **comunicatul radiodifuzat al acestuia**, în care preciza că toate forțele Securității și ale Ministerului de Interne - deci și U.S. LA. - sunt de partea Revoluției. Numai renumitul politolog Silviu Brucan susține contrariul: că generalul Iulian Vlad ar fi făcut un joc duplicitar. Faptele au dovedit contrariul. **Uslașii, specializați în lupta antiteroristă, erau în unitate** - au fost verificați de revoluționari, există o casetă filmată. În acest sens, timp în care colonelul Ardeleanu - odihnească-se în pace! - raporta că se pune în slujba Revoluției. Nicolae Militaru și Silviu Brucan, deși li se adusesse la cunoștință organizarea și dotarea în detaliu a acestei unități (rețineți, până atunci, foarte puține persoane cunoșteau acest lucru, fapt absolut normal) au tăinuit acestea.

Publicitatea care s-a făcut în jurul uslașilor, de cele mai multe ori răuvoitoare, în special în timpul evenimentelor din decembrie 1989, a împiedicat formarea unei păreri corecte despre ei. Însă, cu timpul, oamenii cinstiți și onești și-au format deja părerea în legătură cu vinovăția sau nevinovăția lor. Și a triumfat adevărul. **Pe scheletul fostei U.S.L.A. s-a constituit Brigada Antiteroristă. Care, de la început, a repurtat un succes răsunător pe plan intern și internațional: lichidarea și capturarea membrilor comandoului (patru la număr) care au intenționat asasinarea ambasadorului Indiei la București. A fost o acțiune deosebit de eficace, care a stârnit admirația specialiștilor din întreaga lume.**

Prin cele scrise în această lucrare cer dreptate pruncii nevinovați rămași fără tată. Cer dreptate văduvele uslașilor, părinții rămași fără copii. Cer dreptate sutele de cadre și familiile lor, batjocorite și umilite, care, o perioadă destul de îndelungată, s-au simțit paria în propria țară. Și toate acestea pentru ce? Deoarece **au avut singura vină de a fi aparținut unei unități de elită, recunoscută pe plan internațional, dar batjocorită în țara care a înființat-o.** Deoarece o mână de persoane iresponsabile, averse de putere, când au văzut că socotelile lor din acel decembrie atât de controversat și în prezent, nu le ies, au lansat și au reușit o formidabilă campanie de dezinformare a națiunii.

În concluzie, uslași, foști camarazi, nu trebuie să vă fie rușine că ați făcut parte din acesta unitate de elită! Nici voi, nici fosta Securitate nu puteați opri evoluția evenimentelor. Ce mă doare este faptul că mulți nu înțeleg că împotriva propriului popor nu lupti, în fața lui, te închini. El este Tata și Mama care ne-au dat viață, care ne-au crescut. Voi v-ați respectat jurământul. Dar, să-i amintim mereu pe cei asasinați. Să nu-i uităm! Au fost tovarășii noștri. Camarazii noștri. Oricare puteam fi în locul lor.

SOARTA A HOTĂRÂT SĂ FIE EI!

Capitolul II : TRUPELE DE SECURITATE

Când, pe data de **3 octombrie 1961**, m-am prezentat la **Școala de ofițeri din Oradea a Ministerului de Interne** aveam 18 ani și 7 luni. Dădusem examenul la București și reușisem la clasa „*prevenirea și stingerea incendiilor*” - deci la pompieri („*tulumbar*” cum ne spuneau „*iepurii de câmp*”), colegii noștri din clasele „*Trupe de securitate*”.

Inițial, durata școlii era de **doi ani**. Dar spre sfârșitul anului II, când mai aveam circa trei luni până la susținerea examenului de absolvire, toți elevii am fost adunați în aula școlii și s-a dat citire ordinului ministrului de Interne prin care durata școlii se prelungea la **trei ani**. Pentru întreaga școală a fost o lovitură „sub centură”. Nu mai are rost să descriu atmosfera care se crease în rândul nostru, al elevilor. Cel puțin pentru mine a constituit o lovitură dură. Abia așteptam să termin școala, să devin ofițer, să fiu independent din punct de vedere financiar, să-mi pot ajuta și familia în același timp - părinții mei au fost oameni săraci, nu au avut posibilitatea să mă întrețină la facultate, iar sora mea era elevă în clasa a VIII-a. În fine, ne-am împăcat cu gândul. Nu aveam ce face. Nici de ales.

În anul II și III, am învățat foarte mult chimie, atât industrială cât și alimentară, cunoșteam toate procesele tehnologice din ramurile industriale, cu accentul pe prevenirea producerii incendiilor. În acest sens, pentru practică, am fost duși la principalele întreprinderi din țară. Iar în anul III s-a pus accentul pe practica la stingerea incendiilor, fiind repartizați în cadrul companiilor de pompieri din țară. Personal, am fost comandant de secție la compania de pompieri din Arad, apoi am executat practică la biroul de prevenire din cadrul companiilor de pompieri din **Giurgiu și Drăgășani**.

Încet dar sigur, lunile treceau. A sosit luna **ieulie 1964**, când clasa de pompieri am fost trimiși la Compania a V-a din București (**între timp, școala din Oradea se desființase, fiind mutată la Sibiu**) pentru pregătirea în vederea susținerii examenului de absolvire.

Doresc să fac o paranteză. Pe care o consider absolut necesară. Înainte de decembrie 1989, publicul larg a fost dezinformat (neinforma) cu privire la absolvirea școlilor de ofițeri ai Ministerului de Interne. În primul rând, **examenul de absolvire nu era o formalitate** - adică ai intrat, gata, „*țara ofițer te face*”. Trebuia să înveți. Pe brânci, cu picioarele în apă rece și prosop înfășurat în jurul capului. Au fost destui care nu au absolvit școala, ori pe parcurs, datorită unor abateri, au fost exmatriculați. Iar **după absolvire nu se echivala nici un an de facultate**. Când am dat examenul la „*Universitatea politică și de conducere*” (a nu se confunda cu *Ștefan Gheorghiu*, cum fac foarte mulți, tot în necunoștință de cauză) aveam 37 de ani. Iar în 1981, când am dat examenul pentru admiterea la Facultatea de Drept, am dat cot la cot cu tinerii din viața civilă. **Nu aveam „locuri asigurate”**. Dintre cei de la Ministerul de Interne au căzut destui. Cine nu crede, se poate interesa la Facultatea de Drept. Abia după ani, promoțiile de absolvenți ai școlilor de ofițeri din M.I. aveau, la absolvire, echivalentul a 2-3 ani la Facultatea de Drept, în orice caz, promoția mea și câteva după ea nu au avut această „fericire”.

Pe la începutul lunii **august 1964**, în cadrul Companiei a V-a, am început susținerea examenului de absolvire. Îmi aduc perfect de bine aminte deoarece, pentru mine (și nu numai), a reprezentat o cotitură importantă în cariera mea militară. Examenul începuse într-o luni și trebuia să se termine sâmbăta. Joi, în jurul orei 09.00, am fost chemați în diviziune (clasă) și, după adunarea noastră, a elevilor, au intrat mai mulți ofițeri superiori de la mai multe arme (pompieri, grăniceri, M.F.A. și M.I.). **S-a**

dat citire Ordinului ministrului de Interne prin care, întreaga promoție - cu două excepții - era trecută în cadrul Trupelor de Securitate. Am rămas cu toții blocați. A fost al doilea șoc major cu care m-a blagoslovit soarta. După citirea ordinului, au început să vorbească ofițerii de la masa prezidiului (invitații). Fiecare era „bine pregătit”. Ne-am prins repede că sunt „*muncitori cu gura*” - cum le spuneam noi locuitorilor politici. Apoi, s-a cerut părerea noastră. Sufletu'! Nimeni nu a vrut să ia cuvântul. A fost numit **șeful promoției, plutonierul-elev Tănase.** A fost împotriva, i s-a dat cuvântul colegului **Adomniței, singurul membru de partid din rândul nostru.** Toți eram cu ochii pe el - a refuzat, întreaga clasă a răsuflat ușurată. Cei din prezidiu dădeau mărunț din buze. Nu se așteptau la această reacție. Au mai făcut o încercare. La nimereală, răsfoind catalogul. Măgăreața a căzut pe mine. Fără falsă modestie, eram cel mai bun la chimie, istorie și învățământul politic. **Refuz categoric.** Toți trei raportaserăm în termeni militari, regulamentari. Dar te pui cu ordinul ministrului de Interne?! Mai ales, când ai depus un jurământ militar. Ofițerii au părăsit sala, rămânând cu noi reprezentantul Comandamentului de pompieri (îmi pare rău că nu-i mai rețin numele, era colonel). Pare de necrezut, dar pe obraji au început să-i curgă lacrimi. Lăcrima pentru că pierdea o promoție de ofițeri - ne-a mărturisit acest lucru, dar în același timp ne-a implorat să nu facem o prostie. Ne-a pus pe gânduri, **întreaga după-amiaza zilei de joi, până noaptea târziu, s-a dus muncă de lămurire cu noi.** Am gândit, am analizat și am ajuns la o singură concluzie: depusesem un jurământ militar pe care eram obligați să-l respectăm. **Așa a ajuns promoția de elevi, din care făceam parte, la Trupele de Securitate.** Deci am devenit securiști. S-a acceptat o singură dorință a noastră - pe cât posibilă: repartizarea în garnizoana pe care o solicitasem. Eu am ales Oradea, unde am copilărit și unde mi-am terminat studiile liceale, la Emanoil Gojdu. Și unde era familia mea.

Ulterior, am aflat motivul: **în august 1964, au fost reorganizate și reînființate Trupele de Securitate. Iar nevoia de cadre era mare.** Am primit concediul, solda pe o lună, echipamentul de ofițer de pompier, iar la începutul lunii septembrie 1964 m-am prezentat la **Batalionul de securitate din Oradea.**

Dumnezeule **parcă era o unitate de arme întrunite:** ofițeri de la pompieri, de la Trupele de Securitate, grăniceri, milițieni, aviatori. **Toți tineri locotenenți, rar câte un locotenent-major.** Toți puțin debusolați. Dar plini de viață, încrezători în forțele noastre. **Comandantul unității era colonelul Atomi,** moldovean de origine, dar în afara meseriei unui ofițer de carieră. Mai ales de front. **Am fost repartizat la compania a III-a, comandant colonel (r) Țițeica.** Norocul a fost de partea mea. În sensul că, **încă de la început, am avut comandanți adevărați ofițeri, profesioniști în instruirea și educarea militarilor în termen.** Alături de comandantul companiei, **colonel (r) Olaru** - ajuns ofițer cu pregătirea de luptă și **colonel (r) Mihalașcu** - șeful de Stat Major au fost **adevărații mei mentori.** De la ei am învățat tainele meseriei, să gândesc realist și să fiu ordonat în activitate, exigent dar drept cu subordonații, să le cer dar să le și dau, să nu pretind niciodată să facă ceva ce eu nu le pot demonstra.

Pe parcurs, mi-am dat seama de adevăratele misiuni ale Trupelor de Securitate - mă refer la perioada august 1964 - decembrie 1989, și cine erau recrutați pentru a-și satisface serviciul militar în cadrul acestora.

În baza Decretului Consiliului de Stat nr.121/1978, Trupele de Securitate erau organizate și funcționau în structura Ministerului de Interne, având următoarele atribuții:

- participă la îndeplinirea unor misiuni privind apărarea securității statului;
- participă la asigurarea securității conducerii partidului și statului și a conducătorilor de partide și state străine, pe timpul prezenței acestora pe teritoriul României;
- asigură paza unor obiective de importanță deosebită;

Secretele U.S.L.A.

- participă la executarea misiunilor de pază și ordine pe teritoriul unor localități urbane, însoțirea trenurilor de marfă specializate și la executarea serviciului de pază și ordine în gări și triaje;

- participă la activitatea de prevenire, neutralizare și lichidare a acțiunilor elementelor teroriste pe teritoriul României;

- participă, în cooperare cu unități ale Ministerului Apărării Naționale, la îndeplinirea unor misiuni speciale;

- participă la limitarea și înlăturarea urmărilor calamităților naturale, precum și la unele activități în economia națională.

În același timp, Trupele de Securitate, parte componentă a Forțelor Armate ale României, erau destinate ca, în cooperare cu celelalte forțe ale sistemului național de apărare, să participe la îndeplinirea misiunii de apărare a suveranității și integrității teritoriale a patriei (am citat din Decret).

Aceste trupe erau similare infanteriei. Și din cine erau formate? Din fii de țărani și muncitori, capabili să reziste la eforturi și intemperii, mai rar de intelectuali și deloc din cei ai nomenclaturii. Pe timpul recrutărilor, la repartizarea lor în aceste trupe, se ține cont de **trei criterii**: să fie sănătoși, aspect fizic plăcut și să nu aibă antecedente penale, ei ori membrii familiei. **Instrucția și pregătirea lor era mai grea, mai dură.** Se pune accentul pe formarea lor ca foarte buni trăgători cu armamentul din dotare, să cunoască procedeele de atac și autoapărare cu și fără armă. Să fie disciplinați, echilibrați psihic.

„Locotenente, să vină, Fieraru!”

În fiecare an, vara sau iarna, pentru desăvârșirea pregătirii militare și de luptă, batalioanele de securitate organizau **câte o tabără de instrucție, cu durata de 2-3 luni.** În viața mea nu voi uita prima tabără la care am participat. Batalionul de securitate din Oradea și-a organizat tabăra pe un platou din partea de sud-est al satului Ardușat. În partea de nord, la circa 500 de metri de marginea satului, era un deal pe care se înălțau ruinele unui fost castel. Acolo a fost reședința grofului maghiar care până în 1944 a stăpânit toate împrejurimile.

Când am ajuns, comandantul batalionului a ordonat unei companii să organizeze siguranța platoului până ia o adâncime de 500 metri; s-au pus plintoanele la mașini și ne-am apucat de treabă. A trebuit să ne oprim, întregul sat, cu câțel cu purcel, începuse să se strângă în jurul platoului unde urma să ridicăm tabăra. Bătrânii satului, cu părul nins de trecerea anilor, lung până la umeri, cu bărbi sure și fețele brăzdate de trecerea necruțătoare a timpului și a greutăților vieții, mulți dintre ei sprijinindu-se în bote sau ținându-și nepoțtii de mână, veneau și se opreau în fața ofițerilor sau militarilor. Lacrimi rare curgeau pe obrazurile lor. Când vorbeau, parcă li se pune un nod în gât. Femeile stăteau de-o parte, cu mâinile la gură și lăcrimau. Nu știam ce să credem, nu realizam sentimentele lor. Dar nu ne-a trebuit mult să ne dăm seama de situație. De la sfârșitul lunii octombrie 1944, când Armata română a eliberat satul și împrejurimile sale, nu au mai văzut unități ale Armatei. Pentru ei, parcă coborâserăm din ceruri. Cât timp am stat în acea tabără, relațiile noastre cu localnicii au fost deosebite. Periodic, militarii în termen care obțineau cele mai bune rezultate în procesul de pregătire, erau învoiți în sat. Noi, ofițerii, eram învoiți pe rând. Numai în afara programului. De la intrarea în sat, în dreptul fiecărei case, gazdele ne îmbiau să le trecem pragul. Deși crescut la țară, **am rămas surprins și plăcut impresionat de ospitalitatea, omenia și mândria acelor țărani - urmașii dacilor liberi, cum se mândreau.** Pe scurt, în cuvinte sărace, voi încerca să narez câteva fapte mai deosebite. Poate nu cele mai bine alese, dar semnificative.

Teodor Filip

La sfârșitul unei convocări ținută cu ofițerii unității, comandantul, împreună cu comandanții de companii au plecat în tabără cu autoturismul. Pe comandanții de plutoane ne-a pus sub comanda **It.maj.Pop**, cu ordinul de a ne deplasa spre tabără. Aveam de străbătut circa 3 km, iar itinerariul trecea prin partea de sud a satului. Un țăran ne-a invitat să-i trecem pragul. Eram doisprezece tineri ofițeri. Ne-a invitat să stăm la târnaț, pe lavițe. A dispărut pentru câteva secunde, după care a apărut cu o iagă de palincă și un păhărel în mâini. Și-a umplut păhărelul, a închinat spre noi care am sărit imediat în picioare și, gata... păhărelul era gol. „*Măi să fie, ce vrea să însemne asta*”, ne-am zis noi, privindu-ne pe furie. Ne-a invitat din nou să luăm loc, după care a strigat: „*Muiere, gafa!*”. La care a apărut muieră, cu o tavă plină de păhărele pe care gazda le-a umplut. „*Domnilor ofițeri, ne-a spus, aista-i obiceiul pe la noi, rămas de la moșii și strămoșii noștri. Prima dată bea gazda, de față cu mosafirii, ca să arate că băutura-i curată și nu-i otravă. Noroc!*”. Au apărut apoi cu slana, pita, ceapa și brânza. Faină tradiție și plină de tâlc, stimați cititori!...

Spre sfârșitul primei luni de tabără, comanda unității a primit o radiogramă prin care era înștiințată că va sosi ansamblul „*Ciocârlia*”, ca să susțină un program pentru militari și să se ia măsurile necesare. Ce mai, în timp record, sătenii, ajutați de militarii în termen, au pregătit și au împodobit clădirea Căminului cultural (bune au fost aceste cămine când era cine să se ocupe de ele, să pună suflet în activitatea lor!). La spectacol, a participat întregul sat. Pentru ei, dar și pentru noi, a fost o manifestație de vis. Angela Moldovan, tinerică pe atunci, a avut un succes colosal. Ca, de altfel, întregul ansamblu.

În pluton la mine aveam un țigan. Pe nume **Fieraru**. Să fie al dracului, era ultimul la toate: puturos, chiulanguiu, un bolnav închipuit permanent. Dar toate îi erau iertate pentru un har: cânta al naibii la vioară. Seara, comandantul meu de companie, **maiorul Țițeica**, îmi dădea ordinul: „*Locotenente, să vină Fierarul*”. Și-l trimiteam pe Fieraru. Cu vioara, îl puneam Țițeica să-i cânte de ocnă, patimă și mahala. Peste întreaga tabără se așternea liniștea. Cânta Fieraru mai ceva ca Ion Drăgoi. Apoi îi dădea pe hore și învărtite. Doamne, ce viață! Grea, dar și cu satisfacții.

Cer iertare cititorilor pentru această paranteză cam lungă. Dar am vrut să scot în evidență că și noi eram oameni și cum era privită Armata română (pentru neavizați, **Ministerul de Interne făcea parte din sistemul național de apărare**) de oamenii simpli, talpa țării, față de care, atât în „epoca de aur”, dar parcă mai mult acum, toți cei care s-au perindat și sunt la putere și-au cam bătut joc.

Afirmam că instrucția și pregătirea militară a unităților din Trupele de Securitate era mai grea, mai dură. La sfârșitul fiecărei etape de pregătire, verificarea consta dintr-un exercițiu complex, cu rezolvarea unor situații tactice deosebite, din cele mai variate, trageri de luptă după efort - din fugă, adăpostit ori de pe schiuri. Iar traseul varia între 5 și 15 km, în raport cu etapa de pregătire. Era greu, foarte greu. Dar satisfacția când vedeam că subordonații pe care îi pregătisem luni de zile sunt luptători în care poți avea încredere, era imensă. Iar tripleta „de aur” a unității: maiorii Olaru, Țițeica și Mihalașcu, cărora li se alătura colonelul Tamaș - ofițerul cu operațiile, aveau darul de a „descoperi” cele mai frământate și acoperite terenuri pentru astfel de exerciții. Din acest punct de vedere, Comandamentul Trupelor de Securitate a evidențiat de mai multe ori Batalionul din Oradea. Sau aplicațiile „în circuit”, cu durata până la opt zile. Piatra Craiului, Munții Apuseni, Zam, Întorsura Mureșului, Munții Gutâiului - tot atâtea locuri în care la sfârșitul unor exerciții ori aplicații complexe cădeam frânți. Repet: a fost greu. Dar necesar, având în vedere misiunile pentru care se pregăteau Trupele de Securitate.

Trupele de Securitate participau la paza și *apărarea* obiectivelor de importanță deosebită, la menținerea ordinii și liniștei publice în localități (această misiune li s-a încredințat mai târziu), alături de organele de miliție. Se pregăteau, de asemenea, pentru ducerea acțiunilor de luptă pe „*teritoriul vremelnic ocupat de inamic*” - acesta în concepția războiului întregului popor.

La vânătoare de evadați și dezertori

Trupele de Securitate participau și la capturarea dezertorilor ori a evadaților din penitenciare. Batalionul din Oradea a participat la mai multe misiuni de acest gen, dintre care voi prezenta, pe scurt, doar două.

În toamna anului 1965, din Penitenciarul Oradea au evadat doi deținuți. Alarmarea batalionului de securitate făcându-se la un interval destul de mare de la evadarea celor doi - cei de la penitenciar au crezut că vor face față - a îngreunat îndeplinirea misiunii. Subunitățile au primit misiunea să adopte dispozitivele specifice acestui caz și s-a acționat până la marginea de sud a orașului Harghita. Până la urmă, cei doi evadați au fost capturați.

În anul 1974 (sper să nu mă înșel asupra anului), din penitenciarul Bârcea Mare au evadat șapte deținuți foarte periculoși, trei dintre ei reușind să îmbrace uniforme de miliție și erau înarmați. Deoarece au ales un moment deosebit de prielnic pentru ei, însă foarte sensibil pentru noi - perioada lăsării la vatră a unui contingent și încorporarea altuia - alarma s-a dat la toate batalioanele de securitate din țară și la Școlile de subofițeri miliție. Din batalionul de la Oradea au participat patru ofițeri, între care și subsemnatul, și toți gradații - mai puțin câte unul din fiecare companie. **Misiunea a durat trei zile și patru nopți, timp în care, majoritatea dintre noi nu am dormit.** Unii vor crede că exagerez, dar rezistența umană este fără limite. Uneori. **Din prima zi, șase dintre ei au fost capturați.** O performanță remarcabilă. După ce au fost înconjurați, la somațiile repetate și regulamente de a se preda, și opunând rezistență armată, unul dintre ei a fost „tăiat” în două de rafala unei puști-mitralieră (cățea, cum îi spuneam noi). Al șaptelea, cunoscând foarte bine zona - lucrase la un ocol silvic, a fost capturat ulterior. Deoarece până la capturare toți comiseseră fapte antisociale deosebit de grave - capturarea de autovehicule sub amenințarea armei, jaf cu mână armată, sechestrări de persoane - populația din zonă era înspăimântată. Iar al șaptelea era încă liber. Am primit un sprijin imens de la populație, țăranii din satele cuprinse între Deva și rezervația de la Hațeg. Tineri sau oameni în vârstă veneau la punctele de comandă și se ofereau să participe alături de noi în cadrul dispozitivelor. Numai ca să ne odihnim câte puțin. Bineînțeles că nu s-a putut accepta acest lucru. Ne aduceau de-ale mâncării, rugându-ne să-l prindem mai repede pe „bandit”, deoarece „*nu avem curajul să urcăm cu vitele la păscut*”. Îi înțelegeam, însă zona era foarte întinsă, deluroasă și împădurită în totalitate. Iar pentru a pune capac la toate, în ultima zi a început o ploaie mocănească care nu se mai oprea. Eram obosiți dar deosebit de îndârjiți. Gradații erau foarte atenți față de ofițeri și își puneau în valoare toate cunoștințele dobândite într-un an de militărie. În ultima zi, doi gradați din companie m-au obligat pur și simplu să mă culc câteva ore, luând comanda dispozitivului de care răspundeam. Ulterior, am aflat că toți li s-au subordonat necondiționat. Și în noaptea de joi, ora 23.30, în stații s-a auzit „*L-am prins!*”. Toți am răsuflat ușurați: nu se mai ținea cont de grade și funcții - gradații și soldații de ciclul doi ne îmbrățișau și râdeau, iar ploaia nu se mai oprea. Atunci, ca de altfel în toate misiunile de acest gen, mi-am dat seama ce înseamnă grija față de subordonați, să fii exigent dar drept cu ei, cât reprezintă o țigară fumată de patru-cinci inși, ce înseamnă să-ți împărți ultima conservă, în astfel de situații, se leagă cele mai trainice și durabile prietenii. Pentru o viață întreagă. Numai cine nu a trăit asemenea momente nu poate realiza, înțelege așa ceva. Dar cea mai mare satisfacție am avut-o la manifestările de bucurie ale sătenilor din zona respectivă. Am ajuns la Oradea vineri, în jurul orei 15.00. Celor patru ofițeri care am participat la misiune comandantul ne-a spus: „*Până luni dimineața să nu vă prind prin unitate. Este un ordin*”. Acasă am dormit neîntors până sâmbătă seara.

Teodor Filip

Trupele de Securitate mai participau și la capturarea dezertorilor, majoritatea dintre ei fiind înarmați. Acestea erau cele mai dificile și cele mai periculoase misiuni, îmi permit să prezint mai jos o asemenea misiune, la care am participat nemijlocit. În vara anului **1973**, dintr-o unitate militară din Oradea a dezertat, din postul de santinelă, un militar în termen, având asupra lui pistolul mitralieră și două încărcătoare a câte treizeci de cartușe. Comandantul garnizoanei era **colonelul Bordei**. După ce, timp de mai multe ore, comanda unității respective și dânsul au luat măsurile impuse de un asemenea eveniment, în jurul orei 15.15 s-a dat alarma. Comandantul unității, **lt.col. Petre Străuț**, a destinat două plutoane, dintre care unul din compania pe care o comandam. Din partea Statului Major, pentru conducerea acțiunii, a fost desemnat **lt.col Olaru**, un foarte bun organizator și specialist. A mai fost desemnat **locotenentul B.**, un ofițer rezistent la eforturi, apreciat ca un bun comandant de pluton. Subsemnatul eram cam nervos: pe de o parte nu prea era corect să preiau comanda unui pluton, mai ales că nu eram de serviciu - dar te pui cu ordinele? -, iar pe de altă parte iarăși nu-mi puteam ține promisiunea făcută soției: de a merge la un film, apoi la o grădină de vară. În zece minute, eram îmbarcați în mașini, iar în jurul orei 15.25 ieșeam pe poarta unității. Adoptând dispozitivul specific unor asemenea situații, **am reușit ca în nici două ore să capturăm dezertorul respectiv.** Rolul hotărâtor l-au avut lt.col Olaru și lt.B. - de fapt ei l-au capturat. Când am ajuns în garnizoană, atât colonelului Bordei, cât și cadrelor din M.Ap.N. nu le venea să creadă. Primul, de bucurie, chiar a sărutat capota uneia dintre cele două mașini cu care am intervenit. Vezi, Doamne, crescusem în ochii dânsului! Pentru ca în decembrie 1989 să-și bată joc de acest batalion (voi reveni)...

Referitor la acest caz, fac o mică paranteză. Pe timpul când capitole din acesta lucrare au apărut în „Crișana Plus”, a fost prezentat și acest caz. Am impresia că unele persoane au citit serialul respectiv în diagonală ori pe sărite. De fapt, acest lucru nu mă interesează. Dar mă doare când unele persoane se trezesc vorbind în totală necunoștință de cauză, afirmând că în acest caz am mințit, deoarece pe dezertorul respectiv l-ar fi prins niște țărani. Nu mă interesează cine este persoana respectivă, dar pentru corecta informare a cititorilor precizez: este vorba despre cu totul alt caz, petrecut în alt an. Și mai precizez un lucru: înainte de a mă apuca să scriu această lucrare, m-am documentat foarte mult. Asupra problemelor pe care le cunosc în totalitate, sau asupra cărora nu m-am documentat cel puțin din două surse complet diferite nu mă pronunț. Până acum, am prezentat misiuni la care am participat nemijlocit și care nu se uită, evenimente pe care le-am trăit și nu se uită, situații și împrejurări care m-au marcat și nu se uită. Martore îmi sunt cadrele al căror nume a fost menționat - fără a le cere acordul, fapt pentru care sper să nu se supere pe mine -, care trăiesc încă. Multe dintre ele chiar în Oradea.

Obiective de gradul 0: Ceaușescu și... porumbul

Trupele de securitate mai îndeplineau o misiune. Pentru noi era cea mai grea, care ne dădea peste cap tot ceea ce planificam în cadrul familiilor. **De câte ori președintele Nicolae Ceaușescu pleca în vizite oficiale peste hotare, de câte ori primea vizita omologilor săi din alte țări, de câte ori aveau loc Congrese ori diferite Conferințe, de câte ori efectua vizite în județe sau situația internațională devenea instabilă în anumite zone, Trupele de Securitate intrau în situație de alarmare (parțială sau totală). Aceste situații durau de la o săptămână la peste o lună.** Timp în care, în unități, se organizau grupe operative la nivel de comandă, iar la companii se organiza permanența cu 1-2 cadre. Eram în permanentă situație de alarmare. Iar în cele câteva ore pe care le petreceam acasă - dacă le petreceam - nu aveam voie să plecăm nicăieri. Telefonul putea suna oricând, ori degetul agentului să se înțepenească pe sonerie.

Secretele U.S.L.A.

Când terorismul internațional luase amploare, în România au fost luate o serie de măsuri, în ceea ce privește Comandamentul Trupelor de Securitate, acesta a stabilit pentru fiecare județ constituirea unei subunități, pluton ori companie, destinată prevenirii și combaterii terorismului. Aceste subunități executau o pregătire specială și erau destinate neutralizării ori lichidării acțiunilor teroriste. Sau interveneau pentru întărirea pazei și apărării unor obiective. Din acest punct de vedere erau subordonate compartimentului „Arta” din cadrul Inspectoratelor județene de Securitate. După decembrie 1989, mijloacele mass-media adunau în declarații care de care mai fanteziste, între care rolul principal l-a deținut politologul Silviu Brucan. Care susținea că acestea erau trupe de uslași, lucru total inexact. Este adevărat, **U.S.L.A a fost sprijinită în mod direct de către un batalion de securitate, respectiv U.M.0640. Fără militarii în termen din această unitate, nici nu și-ar fi putut îndeplini misiunile.** Iar acești militari aveau o răspundere deosebită, își îndeplineau misiunile în văzul populației, în contact direct cu aceasta, de multe ori în posturi izolate. Tentațiile pentru ei erau mari. Dar **comanda unității respective nu a primit nici-o plângere, nici-o sesizare din partea populației.** Erau militari disciplinați, conștienți de răspunderea misiunii pe care o executau, fermi în îndeplinirea consemnelor, echilibrați psihic. **Fără aportul lor direct, fără cooperarea cu militarii în termen din această unitate, uslașii nu și-ar fi putut îndeplini activitatea de prevenire a terorismului în București.** Dacă nu ar fi fost disciplinați și nu ar fi întrunit anumite criterii și calități, puteau produce evenimente deosebite. Ce s-ar fi întâmplat dacă un astfel de militar ar fi consumat băuturi alcoolice în timpul serviciului? Sau dacă s-ar fi speriat și ar fi deschis focul pe timpul cât își îndeplinea misiunea la o ambasadă ori domiciliul unui diplomat? Pe lângă panica în rândul locatarilor, ceilalți militari din dispozitiv ar fi putut, la rândul lor, să deschidă focul. Și atunci să fi văzut, nu numai conflict diplomatic!?. Ce-ar mai comentat „Europa Liberă” și alte posturi din străinătate!? Personal, sunt dator să menționez **contribuția deosebită pe care și-au adus-o Trupele de Securitate la activitatea de prevenire a terorismului, pentru activitatea deosebită pe care și-au adus-o la paza și apărarea obiectivelor de importanță deosebită, a barajelor, a uzinelor cu producție specială, a combinatelor chimice, podurilor și viaductelor.** Totdeauna, dar totdeauna, acești minunați militari în termen erau puși să apere cele mai sensibile și vulnerabile obiective. Și atunci, întreb: de ce, în decembrie 1989, aceste trupe au fost batjocorite? De ce au fost denumite „trupe teroriste”! fidele lui Ceaușescu?. Un singur exemplu în acest sens.

În decembrie 1989, Televiziunea era apărată de 263 de militari ai fostelor Trupe de Securitate, comandați de ofițeri bine pregătiți, suficienți să țină piept unui regiment. Fără exagerare. Nu s-au împotrivit la intrarea revoluționarilor în Televiziune. **Și și-au continuat misiunea. Dar nu s-a avut încredere în ei. S-a spus că toți cei care poartă petlițe albastre sunt fideli lui Ceaușescu.** Ce porcărie! Poate din teamă, sau dintr-un motiv care-mi scapă, s-au chemat și au venit ca să apere Televiziunea militari de la M.Ap.N. Ei și comandanții lor nu sunt de vină: au primit un ordin și l-au executat. Au venit militari de la U.M.0210 București, U.M.01842 Titu, U.M.01214 Medgidia, U.M.01841, mulți dintre ei fără muniție. **Au venit parașutiștii, cărora, de ce să nu o spun pea dreaptă, li s-a făcut o publicitate exagerată, nemeritată.** Nu vreau să culpabilizez acești militari. Și-au făcut cu prisosință datoria de a apăra Televiziunea. Dar repet, **nu erau instruiți pentru asemenea misiuni.** Scăpați din chingile disciplinei (la noi termenul era clar, comandantul i-a scăpat din mână), după ce s-au mai liniștit lucrurile, s-au dedat și la alte fapte. Dacă în cadrul Trupelor de Securitate s-ar fi întâmplat așa ceva, militarul în termen respectiv și comandantul său nemijlocit o încurcau. Rău de tot.

Deci, în cadrul forțelor care apărau Televiziunea, peste 50% o reprezentau militarii din Trupele de Securitate, circa 10% parașutiștii și restul, militari de la

Teodor Filip

Ministerul Apărării Naționale. **În dimineața zilei de 24 decembrie 1989, din ordinul generalului Todor (!!! - cel care se declara comandant suprem la Televiziune), militarii cu petlițe albastre au fost dezarmați de forțele de la M.Ap.N. Dintre care o parte își executau misiunea cu muniție împrumutată de la ei.** Mare batjocoră s-a făcut atunci! Un astfel de general, care a mai eliberat toți teroriștii prinși la Televiziune, nu are ce căuta în Armată. O face de răs. Aduce atingere întregului corp de generali. Este adevărat, au fost dezarmați numai pentru câteva ore, după care și-au continuat misiunea. Dar pixul meu întreabă: s-a gândit, atunci, cineva, ce se petrece în sufletele acestor militari, în sufletul ofițerilor care asistau neputincioși la batjocorirea subordonaților? Sunt convins că, unul singur dacă s-ar fi împotrivit - nu să tragă, să se împotrivescă la predarea armei - ar fi fost executați pe loc. Și așa, ar mai fi apărut niște teroriști!! Dar au trecut peste această jignire și umilire. Și-au făcut pe mai departe datoria. Poate au scrâșnit din dinți, poate au înjurat în gând, dar și-au făcut datoria, în fața unor asemenea militari, nu poți să spui decât: CINSTE LOR! Tocmai pentru că au purtat petlițe albastre.

Trupele de Securitate mai participau la munci agricole și industriale. Personal, începând cu anul 1966 am participat cu compania - an de an - la astfel de munci: la Sododor și Vinga, la construirea centralei telefonice din Arad și a punctului de control și trecere a frontierei de la Nădlag și Vărsând, la extinderea I.P.R.S. Băneasa, la strângerea recoltei în Dobrogea (Valul lui Traian).

Acestea au fost Trupele de Securitate, stimați cititori, în care își satisfăceau serviciul militar - întâmplător sau nu - ca militari în termen, fiii și nepoții noștri, care au avut norocul sau nenorocul să fie încorporați în ele. Și pentru că au avut nenorocul de a fi purtat petlițe albastre, în decembrie 1989 au fost etichetați „*teroriști*”, „*trupe fidele lui Ceaușescu*”. **Ura împotriva acestora a pornit și a fost întreținută de politologul lui' pește - l-am numit pe Silviu Brucan.** Ați jignit fiii acestui popor, domnule Brucan, cadrele acestor trupe, care și-au făcut și își fac datoria, fideli jurământului pe care l-au depus față de Țară și Popor. De data aceasta, sunt trupe de jandarmi. Aceeași Mărie cu altă pălărie!

Curios este faptul că cei mai porniți împotriva lor, ca de altfel împotriva întregii Securități, au fost și sunt tocmai activiștii partidului unic! Și aceste trupe erau controlate de partid. Nu făceau un pas fără aprobarea partidului unic...

Și aici se mai promova cu pile. Cunoașteți zicala: „*Ca să promovezi, ai nevoie de doi: unul să te propună, celălalt să te susțină*”. **Și conta dosarul.** Iar al meu atârna greu. **Dacă am urcat până la un anumit nivel al scării ierarhiei militare, îmi face plăcere să cred că aceasta s-a datorat exclusiv capacității mele. Nu aveam nici un fel de pile.** Bunicul din partea mamei, Pinteș A., a fost comisar șef în Bistrița Năsăud, iar o rudă de-a lui a fost cancelar al ministrului de Interne până în 1941; o rudă a soției a făcut parte, ca tânăr locotenent, din garda regală; un frate al tatălui meu, Filip A. - odihnească-se în pace amândoi! - condamnat pentru încercarea de trecere frauduloasă a graniței. Ce mai, nici în ziua de azi nu-mi pot da un răspuns satisfăcător la întrebarea: cum de am fost admis atâta timp în cadrul acestor trupe, apoi la U.S.L.A.? Pentru că, printre altele, **în toamna lui 1966, după ce m-am căsătorit, au venit doi politrucii de la București, grade mari, să ducă muncă de lămurire cu mine pentru a divorța. Și de ce? Deoarece soția este de naționalitate maghiară. M-au amenințat că mă mută în vârf de munte, în fundul Deltei, la dracu-n praznic. Nu am cedat.** Și mulțam lui Dumnezeu, nu-mi pare rău nici în ziua de azi...

Atunci, în decembrie 1989, datorită dezinformării, toți erau porniți împotriva Securității, a militarilor din Trupele de Securitate. Și culmea, repet, cei mai porniți erau activiștii. La cel mai înalt nivel. Cei care ne-au îndrumat și ne-au controlat atâta timp. În unele garnizoane, batalioanele de securitate au fost încercuite de unități de la M.Ap.N., cu tancuri și blindate, în unele garnizoane, cum e cazul și la Oradea, ofițeri de la

Secretele U.S.L.A.

M.Ap.N. au asigurat actul de comandă al acestor unități. Și s-au convins că nu au nici o intenție rea.

Am lăsat anume spre finalul acestui capitol o problemă mai deosebită. Care, fără falsă modestie, apare în premieră națională. Am făcut acest lucru deoarece, în ultimul timp, tot mai multe persoane au început să recunoască că Nicolae Ceaușescu a lăsat și ceva bun în urma lui. Așa se și cuvine. 25 de ani cât a fost la conducerea țării reprezintă, totuși, o perioadă din Istoria României, perioadă care va trebui cercetată și analizată fără patimă, fără ură și adversități politice. Pe lângă multele greutăți pe care a trebuit să le suporte poporul în „epoca de aur”, datorită politicii dusă de Nicolae Ceaușescu și a celor care-l linguseau permanent, trebuie să recunoaștem că a avut și un merit incontestabil: **a militat permanent pentru suveranitatea și independența României, pentru păstrarea integrității țării. Și nu în ultimul rând, s-a zbatut pentru ca Armata Română să aibă și unități de elită, capabile să dea prima ripostă unor comandouri care ar fi acționat pe teritoriul național, în condițiile războiului modern.**

Din acest punct de vedere, oricât l-ar blama adversarii, a fost un clarvăzător. De data aceasta, mă voi opri, și nu întâmplător, asupra unui aspect în premieră națională: acela al creării Grupului de Aviație al Comandamentului Securității Statului și al Trupelor de desant aerian constituite în cadrul Trupelor de Securitate.

Elena Ceaușescu și... Trupele de desant

Spre sfârșitul anilor '60, în ideea intervenției rapide în zone greu accesibile - cele mai pretabile ascunderii unor comandouri special pregătite în acest scop - au fost înființate, în cadrul Consiliului Securității Statului, trupele speciale de desant aerian aparținând din punct de vedere al pregătirii specifice de unitate - tot nou înființată - denumită **Grupul de Aviație al C.S.S.** în nomenclatura Ministerului de Interne, această unitate era catalogată la nivel de Direcție, **condusă fiind de generalul-maior Calomfirescu.**

Deoarece pentru prima dată se publică în România despre aceste trupe (după știința mea), aparținând batalioanelor de securitate, trebuie să specific că voi prezenta doar unele aspecte generale, care nu constituie secrete militare, în al doilea rând, voi abuza de răbdarea cititorului pentru a-l prezenta, în puține cuvinte, pe generalul-maior Calomfirescu.

La acea dată, **era unul dintre cei mai buni piloți existenți în România**, printre puțini ofițeri care mai existau atunci în Ministerul de Interne proveniți din promoțiile de dinaintea lui 23 august 1944. Cu o educație tipic ofițerească, de o moralitate desăvârșită, datorită profesionalismului, a curajului și a patriotismului dovedit, a fost decorat cu mai multe ordine și medalii, între care locul de onoare îl ocupă „*Insigna de Aur*” a Aviației române. **A făcut parte din formațiunea de tineri ofițeri-piloți de vânătoare care au salvat podul de la Cernavodă de intenția Aviației Germaniei hitleriste de a-l distruge pentru a opri înaintarea trupelor sovietice pe direcția Constanța-București.** Avea o inimă cât să cuprindă „cerul României”. **A făcut parte din singura aviație din lume care a luptat, de la egal la egal, cu aviația a patru mari puteri: americană, britanică, sovietică și germană, dându-le lovituri catastrofale.** Un exemplu elocvent îl reprezintă pierderile americanilor în **august 1943**, când au bombardat instalațiile de la Ploiești: din totalul de 178 bombardiere ale U.S.A.A.P. - United States Army Air Forces (Forțele aeriene ale armatei Statelor Unite), plecate în misiune, doar **88** au reușit să revină la bază (Benghazi - nordul Africii). Restul au fost distruse sau grav avariate de Aviația română, iar instalațiile de la Ploiești au continuat să funcționeze. Această misiune cu urmări catastrofale pentru americani a dat de înțeles

Teodor Filip

tuturor că în România există o aviație de vânătoare de care trebuie să se țină cont. Pentru ofițerul-pilot Calomfirescu și colegii săi lupta însemna EU sau EL! Total, conștient că România trebuie apărată, împotriva oricărui dușman. Tineri între 21 - 25 de ani, piloții de vânătoare au fost oameni obișnuiți. Dar atracția până la obsesie a zărilor albastre, dorința nebună de a zbura, profunda dragoste față de Țară și Neam, au făcut din ei eroi ai aerului.

Cadrele pentru Grupul de Aviație și al trupelor de desant au fost selecționate din întreaga organigramă a C.S.S., dintre cei cu calități fizice și morale peste medie, care aveau și cunoștințe în profesia de pilot sau parașutist. Iar comandantul Grupului de Aviație a fost numit acel om de excepție - generalul-maior Calomfirescu. Locul de amplasare al sediului, care cuprindea Comandamentul și Centrul de instruire, a fost ales pe o latură a Aeroportului Otopeni, în spatele Flotei Speciale al Marelui Stat Major al Ministerului Apărării Naționale. Pentru corecta informare a cititorului, trebuie menționat că, până la constituirea acestui Grup, aeronavele prezidențiale erau deservite de această flotilă. Iar unul dintre motivele pentru care a luat ființă acest grup a fost și acela ca aceste aeronave și cele care deserveau membrii C.C. al P.C.R. să fie preluate de ofițeri de Securitate. Fără a supăra pe nimeni, fac precizarea că **securitatea tuturor șefilor de state, a demnitarilor, este asigurată de serviciile speciale.**

Concomitent, au fost înființate și Trupele de desant, în cadrul anumitor batalioane de securitate, au fost constituite subunități independente, care organizatoric făceau parte din unitățile respective dar, din punct de vedere al pregătirii specifice (profesionale), aparțineau Grupului de Aviație al C.S.S. Trebuie specificat că, atât cadrele, cât și militarii în termen erau selecționați după criterii exigente, dar **numai și numai pe bază de voluntariat**. Nimeni nu a fost obligat, nimeni nu a primit ordinul de a face parte din aceste trupe. Iar selecționarea, după cum arătam, în special a militarilor în termen, era foarte exigentă. Spre exemplu, **un ofițer destinat să facă această selecție, din 300 de militari a ales doar 10!**

Trebuia găsit, însă, un specialist care să se ocupe de pregătirea nemijlocită a acestora. Și atunci, comanda C.S.S.-ului și-a îndreptat atenția spre **Iancu Gheorghe**. Acesta era, la acea dată, **conducătorul lotului național de parașutiști sportivi din România, campion olimpic absolut la parașutism, primul care a realizat o aterizare la punct fix cu o parașută clasică**. Pentru pregătirea militarilor din Trupele de desant al C.S.S., era nevoie de cel mai bun specialist. Și după cum am specificat, la acea dată și oră, cel mai bun din țară era Iancu Gheorghe. A fost contactat, s-au purtat discuții cu el, fără nici o constrângere ori amenințare. Și a acceptat. Astfel, a devenit locțiitorul șefului de Direcție - generalul-maior Calomfirescu, avansat la gradul de locotenent-colonel și numit **comandantul Trupelor de desant**.

Programul de pregătire al militarilor din aceste trupe se făcea în baza regulamentelor militare generale și a regulamentului Trupelor de Securitate, dar instrucția de specialitate-desant se făcea în baza regulamentelor elaborate de comanda Grupului de Aviație, în special de colectivul de conducere ai Secției de Desant-Parașutare, al cărui comandant era lt.col. Iancu Gheorghe.

Pentru instruirea specifică, efectivele subunităților independente din cadrul batalioanelor de securitate făceau eforturi deosebite. Fiind încadrați numai pe bază de voluntariat, cu dragoste față de arma pe care au ales-o, ambițioși să demonstreze ce pot, cu timpul, au format adevărate **subunități de elită**. Ofițerii instructori aveau mână liberă în pregătirea lor dar subordonatul era respectat. Cum de altfel se întâmplă în toate unitățile de elită ale forțelor armate din toate statele. Aceștia și-au creat lumea lor aparte. Relația comandant-subordonat și invers era mai deosebită, mai libertină. Aceasta și datorită faptului că pregătirea specifică incuba riscuri, depindeau unii de alții, iar greutățile inerente îi uneau. Din această cauză, și din altele, au început să fie invidiați. Comandanții unor unități puneau anumite piedici ofițerilor-instructori și acestor militari.

Secretele U.S.L.A.

Unii nu puteau înțelege că eforturile depuse de aceștia trebuiau recompensate cu o hrană mai consistentă, respectiv 5.500 de calorii față de 3.200 cât aveau restul militarilor.

Și astfel, **C.S.S. și-a creat subunități și unități care puteau interveni rapid în oricare punct al teritoriului național, în special în zona grea accesibilă, cu o mare putere de izbire.** Odată deșănțați, acești militari erau profesioniști în depistarea, urmărirea și adoptarea procedurilor de luptă pentru capturarea sau nimicirea comandourilor străine (inamice). Existența acestor trupe era impusă de regulile nescrise și cerințele războiului modern, în care, în special în adâncimea strategică, acțiunile de luptă se duc de către subunități de profesioniști, luptători desăvârșiți, cu o mare mobilitate și putere de izbire. Indiferent de orânduirea socială, indiferent de partidele aflate la putere, acel stat care-și desființează aceste trupe comite o crimă națională.

Încă de la început, la nivelul de comandă al grupului de Aviație, al C.S.S. și Flotilei speciale a M.St.M., condusă de **generalul Tiu** - gurile rele afirmă că era rudă cu Elena Ceaușescu - au apărut **disensiuni**. Comanda Flotilei speciale a încercat să convingă conducerea Ministerului Apărării și Comitetul Central că existența a două escadrelor - una a M.Ap.N., alta a C.S.S. - nu-și are rostul, că este un paralelism. Și mai susținea că C.S.S. nu avea posibilitatea de a-și asigura rezerve de cadre pentru aviație, lucru pe care-l putea asigura doar Ministerul Apărării. Lucru total inexact.

Realitatea este că nu vedeau cu ochi buni faptul că Grupul de Aviație preluase aeronavele prezidențiale - țâța de muls le-a fost luată de la gură -, nu vedeau cu ochi buni existența celor doi profesioniști, generalul-maior Calomfirescu și lt.col. Iancu Gheorghe, iar la Trupele de desant nici măcar nu se gândeau. **Invidia începea să-și spună cuvântul**, în acest sens, voi da un singur exemplu, care sunt convins că pe unii îi va șoca, iar pe alții îi va deranja. Dar aceasta a fost realitatea. Iar dacă suntem corecți, trebuie să o recunoaștem.

Sper să nu mă înșel asupra anului, respectiv 1968, când președintele Franței - generalul Charles de Gaulle - a efectuat o vizită oficială în România. Cu această ocazie, Nicolae Ceaușescu a fost invitat, la rândul lui, să efectueze o vizită oficială în Franța. Pe cale diplomatică, această vizită a fost fixată a avea loc prin anul 1970. Cu 10 zile înaintea începerii vizitei oficiale în Franța a președintelui Nicolae Ceaușescu, așa cum se obișnuiește în astfel de situații, o delegație de la C.C. - secția Protocol -, precum și ofițeri de Securitate s-au deplasat în Franța pentru ca, împreună cu autoritățile respective să fixeze întregul protocol al vizitei și măsurile de securitate.

Ei bine, pe timpul când această delegație era în Franța, s-a întâmplat un accident (intenționat, neintenționat - cercetările nu au putut elucida problema) care a dat peste cap totul. Un diplomat al Ambasadei Franței a condus la aeroportul Otopeni o persoană, după care, la întoarcere, înainte de a junge la podul Băneasa, din drumul lateral stânga cum te deplasezi spre București, i-a ieșit în față un camion care nu a acordat prioritate mașinii diplomatului francez. Acesta a intrat în plin în camionul respectiv, iar diplomatul a fost foarte grav rănit. De aici, un mic scandal diplomatic care a dat peste cap vizita lui Nicolae Ceaușescu în Franța. Nu acest lucru vreau să-l scot în evidență.

Delegația de protocol a primit ordinul de a se înapoia în țară, fapt ce l-a făcut cu o cursă obișnuită. Aceasta, deoarece aeronava pusă la dispoziția lor - un AN -26 - s-a înapoiat numai cu echipajul format din șase persoane. Avionul a aterizat, s-a apropiat de hangar, după care ofițerul de serviciu pe Grupul de Aviație a primit ordinul ca un tractor să-l remorcheze în hangar și să destineze o grupă de militari pentru descărcare. Când ofițerul de serviciu a intrat în interiorul avionului, a rămas blocat - la propriu - de **cantitatea coletelor de diferite dimensiuni care ocupau întregul spațiu. Fiecare colet avea destinatarul scris: membri ai C.C., miniștri, directori generali ș.a.** Deci, numai persoane sus-puse. Acest fapt a dezamăgit, ca să folosesc un cuvânt mai blând, întreaga conducere și cadrele Grupului de Aviație al C.S.S. Din această cauză echipa de protocol a fost nevoită să se întoarcă cu o cursă obișnuită. Iar acest caz nu a fost

Teodor Filip

singular. Acesta este motivul real - oricât s-ar supăra unele persoane pe mine - care a dus la apariția disensiunilor de care pomeneam mai sus.

S-a ajuns până acolo încât s-a interzis accesul cadrelor de la Grupul de Aviație de a trece prin incinta unității Flotilei speciale a M.St. M., atât pe jos, cât și cu mașinile. Trebuiau să ocolească pe la dracu-n praznic...

Până la urmă, comanda Flotilei M.St.M. a cerut desființarea Grupului de Aviație și revenirea la situația inițială. Disensiunile au ajuns până la ce mai înalt nivel și... acum intră în scenă Elena Ceaușescu. Având în vedere că Nicolae Ceaușescu a răspuns o perioadă de Armată și de organele Securității, cu gradul de general-maior, își dădea seama de importanța și eficiența Trupelor de desant, a grupului de Aviație dar... când femeia își pune ceva în cap (poalele în nici un caz), își vâra dracu coada. Și așa, **în primăvara anului 1974, din ordinul Elenei Ceaușescu (!!!), Grupul de Aviație a fost desființat.** Deoarece nu multe persoane cunosc acest aspect, ar fi bine ca cei care dețin informații în acest domeniu (cât de mici) să-și scrie memoriile, să arate adevărata realitate. Și, mai ales, să prezinte modul în care au fost tratate cadrele Grupului de Aviație după desființare . Deoarece, adevărata istorie a Trupelor de Securitate va trebui scrisă. Din respect față de Istorie și Popor. Din respect față de urmașii noștri.

Aceasta și datorită faptului că, după decembrie 1989, s-a dovedit totala nevinovăție a Trupelor de Securitate. Și sunt conștient, după cum sunteți și dvs., stimați cititori, că pentru **SECURITATEA OBIECTIVELOR DE IMPORTANȚĂ DEOSEBITĂ**, pentru **SECURITATEA PERSOANEI și a BUNULUI PUBLIC ȘI PRIVAT** era nevoie, este și acum, de asemenea trupe.

Capitolul III: RĂZBOIUL PSIHOLAGIC ÎMPOTRIVA U.S.L.A.

Dezinformarea din zilele noastre a devenit o adevărată artă, practică de persoane deosebit de inteligente, având o pregătire specifică. Ea are un singur scop: prezentarea denaturată a unei situații, stare de fapt, într-o perioadă bine determinată. Speculându-se lipsa de informare a populației, greutățile prin care trece la un moment dat, dezinformarea caută și reușește să amplifice nemulțumirile maselor, să le dirijeze în direcția dorită, asupra celor care trebuiesc discreditați. În cadrul ei sunt răspândite o serie de „informații” provenite din așa-zisele „surse sigure”, se răspândesc zvonuri false, se difuzează știri false - pe cale audio și vizuală - cu un sâmbure de adevăr, care are scopul de a da credibilitate.

Nicu Ceaușescu și Florin Piersic -conflictul... conducătorilor auto

Exemplul pe care îl voi prezenta poate nu este cel mai bine ales, dar este deosebit de semnificativ: povestea privind „bătaia” pe care securiștii din garda personală a lui Nicu Ceaușescu ar fi administrat-o actorului Florin Piersic, în restaurantul „Moldova” din București. M-am oprit asupra acestui exemplu, deoarece o țară întreagă povestea amănunte picante: cum că înainte de a intra în local, Nicu Ceaușescu ceruse evacuarea acestuia. Rămăsese numai Florin Piersic cu soția sa Ana Szeleş, pe care Nicu a invitat-o la dans și de aici întreaga bătaie. Sau că, Nicu i-ar fi pretins acesteia să se dezbrace, iar Florin ar fi reacționat ca un adevărat bărbat. Câte nu se povestea despre spitalizarea îndrăgitului actor, despre vizitele pe care Elena Ceaușescu i le făcea la spital!?!

Am realizat aceste zvonuri false, în mod practic, când, fiind în concediu la Oradea, multe cunoștințe (inclusiv rude) mi-au povestit cu lux de amănunte scena cu bătaia, mirându-se că nu cunosc nimic. Lucrând la U.S.L.A., cunoșteam doar atât: **între Nicu Ceaușescu și Florin Piersic avusese loc o ceartă destul de dură, dar pe motive de circulație.** Fiind la volanul autoturismelor personale, fiecare își susținea „adevărul” său. De fapt, **între cadrele Ministerului de Interne erau de notorietate încercările lui Nicu de a scăpa de cei care îi asigurau gardarea, că umbla prin restaurante în stare de ebrietate, că avea nenumărate aventuri galante, sau chiar gardă personală, angajată de el.** Dar de aici și până la asemenea zvonuri...!!! în fapt, ele erau favorizate de însuși modul lui de comportare.

Cred că nu greșesc afirmând că, **în nici o țară din lume, poporul nu a fost mințit, dezinformat și manipulat așa cum s-a făcut la noi în timpul evenimentelor din decembrie 1989 și după. Rolul principal l-au avut radioul și televiziunea. Mai ales televiziunea.** Nu mă voi referi la aceasta. Voi căuta să prezint **perfidul război psihologic care s-a dus împotriva uslașilor**, cu urmările sale deosebit de tragice. Și vă las pe dumneavoastră, stimați cititori, dintre care foarte mulți ați fost victimele acestei dezinformări, să-i judecați pe cei care îi voi prezenta în acest capitol. Vinovați de acest război psihologic.

În timpul evenimentelor din decembrie '89, cât și după aceea, Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă a fost prezentată în diferite chipuri: „*unitate de teroriști*”, „*unitate de criminali*”, iar lucrătorii ei au fost etichetați drept „*teroriști*” și „*criminali*”. Cum de s-a ajuns ca singura unitate antiteroristă existentă la acea dată în țară, o unitate de elită recunoscută pe plan internațional, să fie etichetată ca „*unitate de teroriști*”? Mai

Teodor Filip

ales, avându-se în vedere faptul că, încă de la început, a jucat rolul de deschizător de drum în lupta antiteroristă pe teritoriul național, netezind drumul Brigăzii Antiteroriste constituită în 1990.

Cu excepția ziaristei **Angela Băcescu**, nu cred ca altcineva să se fi preocupat pentru stabilirea adevărului cu privire la activitatea uslașilor începând cu data de 22 decembrie, anul de grație 1989. Momentan nu vreau să clarific ceea ce au făcut un **Nicolae Militaru** (eu l-am iertat, dar nu pot uita), **Gelu Voican Voiculescu**, **Hortopan sau inginerul Montanu**. Doresc să relev un aspect mai puțin cunoscut marelui public: **asupra U.S.L.A. s-a desfășurat un adevărat război psihologic, cu toate componentele sale.**

Iulian Vlad l-a ignorat pe Ceaușescu !

Înainte doresc să scot în evidență **activitatea generalului-colonel IULIAN VLAD**, care, în pofida ordinului primit, în ziua de 17 **decembrie 1989**, de reprimare a demonstrațiilor:

- a ordonat ca, sub nici o formă să nu se tragă;
- a ordonat ca unitățile de securitate să nu se implice în acțiuni de stradă.

Acest lucru a reieșit deosebit de dur în timpul procesului, când, **din totalul de 54 de martori audiați, majoritatea ai acușării, nici unul nu a declarat că generalul-colonei IULIAN VLAD ar fi dat ordin de reprimare.**

În seara zilei de **16 decembrie 1989**, generalul-colonel IULIAN VLAD a dat ordin ca subunitățile Trupelor de Securitate, desemnate să participe la restabilirea ordinii la Timișoara, să plece în misiune fără muniție.

În ziua de **13 decembrie 1989**, prin colonelul Rațiu, șeful Direcției a 1-a din Departamentul Securității Statului, a ordonat tuturor șefilor de Securitate din toate județele ca, indiferent de ce situație se va crea în județele de care răspund, să **nu se tragă, să nu se implice în acțiunile de stradă**. Tot la aceeași dată, prin șeful Direcției de cercetări penale, a ordonat punerea în libertate a tuturor persoanelor care se aflau în arestul Securității la data respectivă, cu mandat de arestare.

În dimineața zilei de **22 decembrie 1989**:

- a ordonat subunităților din Trupele de Securitate de a lăsa liberă intrarea în Piața Palatului;
- ulterior, a ordonat acestor subunități și Școlii de ofițeri Băneasa de a se retrage în cazărmi;
- a ordonat cadrelor Direcției a V-a și Unității Speciale de Luptă Antiteroristă de a permite accesul în sediul Comitetului Central și să nu se tragă sub nici un motiv;
- a ordonat comandantului Trupelor de Securitate, generalul Ghiță, de a lăsa liber accesul la Televiziune și Radio manifestanților;
- a ordonat întărirea măsurilor de pază și securitate la obiectivele de importanță deosebită, unde ar fi putut să se producă acțiuni diversioniste.

În ziua de **22 decembrie 1989**, în jurul orei 14.00, s-a pus în subordinea noii puteri ce se constituia atunci, în această situație, **a transmis ordinul de preluare a Departamentului Securității Statului, cu toată organigrama sa, de către Ministerul Apărării Naționale**. De asemenea, a ordonat ca toate efectivele D.S.S. să execute numai ordinele ce le vor primi de la comandanții acelor unități ale M.Ap.N. în subordinea cărora intră. Apoi, s-a adresat tuturor unităților de Securitate, unităților Ministerului de Interne prin Apelul difuzat la radio și Televiziune, apel cunoscut de întreaga țară.

Secretele U.S.L.A.

A mai desfășurat și alte activități, dar legat de problema pe care o tratez, aceste ordine sunt esențiale. Esențiale, deoarece de activitatea U.S.L.A. răspundea în mod direct generalul-colonel IULIAN VLAD.

Deci, **încă de la început, U.S.L.A. s-a pus în slujba Revoluției.** Ea făcea parte din Ministerul de Interne, dar alături de întreaga Securitate nu a fost a lui Ceaușescu. După cum nici Armata nu a fost. Erau ale României, erau fiii poporului pe care îl serveau și în numele idealurilor cărora se jertfeau.

Pe data de 22 decembrie 1989, după primul discurs al dlui Ion Iliescu, colonelul Ardeleanu, comandantul U.S.L.A., în fața generalilor Iulian Vlad și Ștefan Gușe, a revoluționarilor prezenți în, acel birou din sediul C.C., a exprimat adeziunea unității pe care o comandă față de Revoluție, că efectivele **sunt în unitate, armamentul și muniția încuiate și sigilate.** În după-amiaza aceleiași zile, împreună cu unul dintre locuitorii săi, colonelul Gherghina Gheorghe, se prezintă din nou la sediul C.C., convocați de ordinul generalului-colonel Iulian Vlad și al generalului-maior Ștefan Gușe. După circa o oră, împreună cu Isac Constantin, reprezentant al F.S.N. pentru U.S.L.A., revine în unitate, convoacă efectivele și le transmite ordinul: „(...) DIN ACEST MOMENT UNITATEA, ÎN ÎNTREGUL EI, SE AFLĂ LA DISPOZIȚIA FRONTULUI ȘI A REVOLUȚIEI, URMÂND A EXECUTA MISIUNILE ȘI SARCINILE CE ÎI VOR FI ÎNCREDINȚATE”.

Dezinformarea „liberă” de la TVR

Am afirmat, la început, că prima componentă a războiului psihologic îndreptat împotriva U.S.L.A. a fost dezinformarea și semănarea sentimentului de neîncredere a populației și Armatei împotriva uslașilor. Aceasta s-a făcut treptat, **prin intermediul Televiziunii Naționale (Libere).** După ce Teodor Brateș, George Marinescu, Victor Ionescu și alții au reușit să semene panică în rândul populației, neîncrederea Armatei față de toți cei care purtau petlițe albastre, calificându-i drept „*securiști-teroriști*”, la un moment dat, pe post, apare un general ceva mai familiarizat cu limbajul militar - **generalul Tudor!!!** Iată ce spune acest general: „*Cei care acționează împotriva poporului sunt trupe speciale, trupe antiteroriste și alte trupe ale fostei conduceri, puține la număr, dar înrăite*”. Printre cele spuse, o întreagă națiune este dezinformată. Și Armata.

Dar să vedem ce trupe speciale avea Ministerul de Interne?

Erau Trupele de Securitate, reînființate în august 1964 (vezi capitolul „*Trupele de Securitate*”). Și erau similare infanteriei. Nu erau trupe represive. Participau la paza și apărarea obiectivelor de importanță deosebită, la menținerea ordinii și liniștei publice, în localități, la munci agricole și industriale. Iar când situația impunea, participau la capturarea dezertorilor (majoritatea fiind înarmați) și a deținuților evadați din penitenciare. Și din cine erau formate Trupele de Securitate³. Din militari în termen, fii de țărani și muncitori, mai rar de intelectuali și deloc ai nomenclaturii. Deoarece aceștia erau capabili să reziste la greutate și intemperii. Instrucția și pregătirea lor era mai grea mai dură ca la M.Ap.N. Se punea accesul pe formarea lor ca foarte buni trăgători cu armamentul de infanterie, să cunoască procedeele de atac și apărare, cu și fără armă. Să fie disciplinați, echilibrați psihic. Cunosco foarte bine aceste trupe deoarece, după terminarea școlii de ofițeri, timp de aproape 12 ani am activat în cadrul Batalionului de securitate din Oradea.

Și se găsește un Brateș, un Popescu, un Tudor - mai grav, un general - să-i culpabilizeze. Pe cine? Pe cei care au permis accesul liber al revoluționarilor la

Teodor Filip

Televiziune și Radio! Pe cei care, la ordinul generalului-colonel Iulian Vlad, erau în incinta unităților sau își îndeplineau misiunile specifice, lucru reieșit clar în urma cercetărilor.

Deci, acestea erau trupele speciale ale Ministerului de Interne. De multe ori, m-am întrebat: oare părinții și rudele acelor tineri care, în acel decembrie '89, își satisfăceau serviciul militar în cadrul acestor trupe, au crezut în această dezinformare? Au crezut că fiii lor sunt „teroriști”?

Să vedem acum care erau trupele antiteroriste. În România era o singură unitate specializată în lupta antiteroristă, pregătită să ia toate măsurile ca pe teritoriul național să nu se producă nici un act terorist, iar dacă se producea - Doamne ferește! - să intervină. Să lupte împotriva celui mai fanatic dușman al lumii contemporane - teroristul. Era Unitatea Specială de Lupta Antiteroristă, o unitate de elită, formată din aproximativ 800 de cadre. Era unitatea de elită a Țării. Deci o singură unitate, generale (r) Tudor, și nu trupe!! Pentru prima oară, întreaga națiune afla despre „*trupele antiteroriste*”. Vedeti, stimați cititori, cum se dezinformează când se vorbește în necunoștință de cauză, de către o persoană care ar trebui să știe a face deosebirea dintre o „*unitate antiteroristă*” și „*trupe antiteroriste*”.

Nu termină bine acest general că intervine **Petre Popescu**. Putea lipsi? „*Studentii din Grozăvești cer ajutor. Sunt atacați de trupe de securitate*”, strigă acesta. O altă dezinformare. Și populația credea. Nu era pregătită pentru războiul psihologic. Dar oare, nu s-a mirat nimeni și nu s-a întrebat în același timp „*Oare aceste trupe aveau comandanți atât de proști, încât de câte ori „atacau” strigau: «Atenție! Vă atacă trupele de securitate!»*”? Bre, Popescule, știi ce cred eu: studenții din Grozăvești au fost „atacați de un comando” feminin, format din „brunete” care vroiau să-și găsească și ele fericirea în Revoluție. **Dacă erau atacați de trupe de securitate, Dumnezeu cu mila Sa pentru toți studenții din Grozăvești! ...**

Dar **Brateș** îi întrerupe: „*Nu sunt trupe de securitate, ci comandouri. Dracu știe cum să le mai zici!*”. Păi, chiar că nu știi bre Tică! Și să-ți mai spun ceva băiatu': chiar dacă ai școala dezinformării, folosești cuvinte aiurea. Un specialist în domeniu știe că formațiunile de comando sunt alcătuite din luptători cu o pregătire deosebită, trimiși să execute misiuni de domeniul incredibilului, de care unitățile Armatei, din nici o țară, nu sunt capabile să le îndeplinească. De multe ori, aceste comandouri sunt formațiuni (unități) de sacrificiu. Se sacrifică, dar își îndeplinesc misiunea. Aceasta nu înseamnă că sunt formate din fanatici. Nu! Sunt luptători de elită, conștienți de ceea ce riscă. Ulterior, bre Tică, după anii '70 denumirea de „comando” a fost atribuit grupurilor de teroriști care comiteau o acțiune teroristă. Lucru total greșit, însă pentru că a fost adoptat în terminologia internațională, vis-a-vis de teroriști, a rămas așa.

Prin comunicatul lui Brateș, cei vizați direct erau uslașii. Pe bună dreptate, cadrele specializate din Armată au făcut imediat legătura: „*Stai, domnule! Păi comandouri nu putea forma decât U.S.L.A.*” Același lucru l-au crezut toate persoanele care aveau cunoștință despre existența acestei unități.

Știi ce îți mai spun, tovarășe-domn Brateș? Care dezinformai o națiune întreagă și instigai la omor deosebit de grav. Conducerile C.I.A, K.G.B., G.R.U., AVO și MOSSAD încă nu s-au întrunit pentru a stabili, de comun acord, instituirea și acordarea unei medalii pentru cel mai bun dezinformator al războiului psihologic. Ai merita-o din plin!

Un oarecare merit în activitatea de dezinformare a populației și a Armatei, de încriminare a uslașilor, l-a avut și dl. Ion Iliescu. În auzul întregii națiuni, a afirmat: „*(...) teroriștii-securiști sunt înarmați ca pușcași specializați în guerila urbană*”. Auzind această afirmație, semnatarul acestor rânduri, și cred că foarte multe cadre din Ministerul de Interne și chiar Armată am făcut imediat legătura cu uslașii.

Secretele U.S.L.A.

Deoarece, U.S.L.A. era singura unitate din țară care avea luptători specializați în luptele de stradă.

Ca urmare, **campania de dezinformare, prima etapă a războiului psihologic asupra U.S.L.A., a fost atinsă.** Ușlașii erau, în viziunea populației și a Armatei, „teroriști”. Doresc să trag o concluzie care ar trebui să dea de gândit multora. **Televiziunea a avut rolul principal în difuzarea informațiilor false, în crearea isteriei de masă, în transformarea și implementarea în mintea oamenilor a ideii că teroriștii sunt securiștii, sunt ușlașii.** Nu pot afirma că cei care au făcut-o erau bine intenționați sau manipulați, ori urmăreau un anumit scenariu bine pus la punct. Esențialul este că au făcut-o. **Lucru grav este faptul că persoane ca Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Petre Roman, Silviu Brucan ș.a., care dețineau funcții oficiale, difuzau informații deosebit de grave care au provocat panică, groază chiar, au atârnat ura împotriva a două structuri deosebit de importante, vitale chiar, într-un stat: Securitatea Națională și Armata. Au atârnat ura și neîncrederea împotriva singurei unități antiteroriste din România - U.S.L.A.** Grav este și faptul că populația era slab pregătită, sau chiar deloc, cu privire la războiul psihologic.

Nicolae Militaru și... "arma prostului"

Începe o nouă etapă a războiului psihologic împotriva ușlașilor. De data aceasta mai dură. Gradată și ea. Principalul „compozitor, orchestrator și dirijor” - generalul NICOLAE MILITARU (Lepădat). Mărturisesc sincer, stimați cititori, că asupra celor ce urmează am reflectat cel mai mult. Nu exagerez afirmând că m-am documentat ani de zile. Faptele pe care le voi prezenta, referitoare la persoana numită mai sus se bazează pe probe, mărturii ale martorilor oculari, interviuri și chiar recunoaștere din partea sa. De când a trecut în neființă, eu l-am iertat. Dar nu pot uita. Este dureros să accentuez că în timpul evenimentelor din decembrie 1989, **un general (r), numit ilegal ministru al Apărării Naționale, se face vinovat de răspândirea celor mai mari și aberante zvonuri cu privire la teroriști. Se face vinovat de incitare la crimă, de emiterea unor ordine personale în urma cărora au murit persoane nevinovate.** Și mă voi referi exclusiv la activitatea împotriva ușlașilor. Unii îmi vor reproșa poate, în necunoștința de cauză, că mă refer la persoana dânsului după ce a decedat. Absolut fals. Încă din primăvara aului 1995, în săptămânalul „Crisana Plus” (Oradea), apoi în revista „**Obiectiv Magazin**”, care apare în sudul țării (Craiova), am prezentat „activitatea” generalului (r) Nicolae Militaru. Fără falsă modestie, impactul asupra cititorilor a fost deosebit. Imediat după ce a fost numit ministru al Apărării Naționale, a trecut la răzbunare. A folosit arma numită în popor „*arma prostului*”.

Arestarea generalului Vasile Gheorghe, cel care până în decembrie 1989 a condus secția de contrainformații militare din D.S.S., precum și a ofițerilor din Direcția a IV-a, a reprezentat polița pe care a plătit-o acestora pentru faptul că au avut curajul de a da în vileag, cu probe incontestabile, relațiile pe care le-a avut cu străinii, atât el personal, cât și Ileana, fiica lui. A vrut să-i înlăture (a se citi ucide) pe toți cei care cunoșteau activitatea anterioară și care se fac vinovați că, el Nicolae Militaru, a fost îndepărtat din armată:

- **generalul Nuță Constantin**, înainte de a fi numit Șef al Inspectoratului General al Miliției, a lucrat timp îndelungat în serviciul de contrainformații militare, aflându-se chiar la conducerea Direcției a IV-a. A fost ucis.

- **locotenent-colonel post mortem Troscă Gheorghe**, până a fi numit șef de Stat Major la U.S.L.A., a lucrat și în cadrul Direcției a IV-a. A fost ucis.

Teodor Filip

- **maiorul Cotună**, înainte de a fi transferat la U.S.L.A., a lucrat în domeniul contrainformațiilor militare. A fost ucis.

- **generalul Vasile Gheorghe**, șeful Direcției a IV-a, a fost inclus pe lista generalilor care au fost arestați la 31 decembrie 1989 (Vlad Iulian, Bucurescu Gianu și Stamatoiu Aristotel) personal de către Nicolae Militaru.

Concluziile vă rog să le trageți singuri, stimați cititori...

Tragedia de la Otopeni

În ziua de 22 decembrie 1989, la orele 14.00, din ordinul generalului Rus, transmis generalului Drăghin și locotenent-colonelului Răchita, sunt dezarmate subunitatea de la U.M.0829, din cadrul Trupelor de Securitate, și uslașii din schimbul de la Otopeni. Acum se impune o precizare, absolut necesară pentru a ridica vâlul de suspiciune care a planat asupra uslașilor.

U.S.L.A., prin serviciul special destinat, și subunitatea din Trupele de Securitate nu ASIGURAU PAZA ȘI APĂRAREA AEROPORTULUI OTOPENI, cum greșit au afirmat o serie de jurnaliști. Au afirmat-o chiar părinții, soțiile, frații și rudele acelor tineri nevinovți, uciși pe Aeroportul Otopeni (drumul 9) în dimineața zilei de 23 decembrie 1989. TOTAL GREȘIT.

U.S.L.A., prin serviciul destinat acestui scop, asigura controlul antiterorist și antideturnare la Aeroportul Otopeni - pe fluxul plecări și sosiri, precum și la aerogara de mărfuri -; accesul persoanelor în incinta aerogării și pe pistele de decolare-aterizare; accesul autovehiculelor și a persoanelor pe estacadă; accesul membrilor corpului diplomatic și a celor care aveau avizul, printr-un punct special destinat. În cazul descoperirii coletelor suspecte a conține armament, explozivi sau bombe artizanale, luau măsuri specifice. Nu își precupețeau viața, mai ales în cazul coletelor suspecte a conține bombe artizanale.

În cazul plecării sau sosirii președintelui României din și în țări, se luau măsuri specifice. Același lucru la sosirea sau plecarea șefilor de state invitați, a înalților demnitari ori a unor delegații.

La toate aceste activități, uslașii erau sprijiniți în mod direct de către militari în termen dintr-o subunitate a Trupelor de Securitate. Fără acești bravi militari, misiunile nu se puteau îndeplini.

PAZA ȘI APĂRAREA AEROPORTULUI OTOPENI era asigurată de UNITĂȚI ȘI SUBUNITĂȚI DIN M.Ap.N., cu armamentul și tehnică de luptă specifică, care nu erau în dotarea U.S.L.A. Cu acestea, uslașii aveau **planuri de cooperare**, de intervenție în toate situațiile imaginabile care se puteau produce. Se înțelegeau și au cooperat foarte bine până în acea fatidică zi de 22 decembrie 1989. Toate acestea le scriu în cunoștință de cauză, având în vedere și faptul că, **aproape doi ani (1984-1985), am fost șeful unui schimb la Aeroportul Otopeni.** Au fost cei mai grei ani ai mei ca uslaș. Mai ales din punct de vedere al solicitării psihice.

Deci, pe data de 22 decembrie, ora 14.00, schimbul de uslași și militari în termen din Trupele de Securitate, care își executau serviciul, sunt dezarmați. **După cum granițele țării au fost deschise în totalitate așa și Aeroportul Otopeni - principala poartă aeriană a țării - a fost lăsată vraiaște.** Și aceasta, o perioadă destul de îndelungată, când controlul antiterorist și antideturnare s-a dus dracului. **Sosea și pleca cine vroia și cu ce vroia.** Doar intrasem în democrație!

Dar să revenim. **Odată dezarmați, uslașii sunt batjocoriți, etichetați în fel și chip. Sarcinile lor au fost preluate de subunități ale M.Ap.N. Vorba vine. Iar de pe estacadă, locul de care răspundeau direct uslașii, s-a pornit acel odios masacru, în care 34 de militari în termen, tineri nevinovați între 18-20 de ani, 4 ofițeri și doi**

Secretele U.S.L.A.

șoferi civili, în decurs de 40 de minute, au fost uciși. Atunci, din apropiere, s-a tras în tineri care plângeau cu mâinile ridicate. Cei care au supraviețuit măcelului au fost luați prizonieri. Doar erau TERORIȘTI!!! Au fost batjocoriți, umiliți și bătuți. De camarazii lor din Armată. S-a ignorat până și respectul cuvenit morților. **14 cadavre au fost aruncate într-o magazie de mărfuri.** Au fost descoperite... de cine credeți? Chiar de către uslași, cei care la rândul lor au fost dezarmați și batjocoriți. Tot de camarazii lor din Armată. Atunci s-au petrecut scene de groază, de coșmar, scene inimaginabile, pentru descrierea cărora cuvintele sunt neputincioase.

U.S.L.A. - obstacolul din calea scenariului

Înainte de a prezenta cea mai oribilă crimă împotriva uslașilor și, în special, urmările ei din punct de vedere psihic asupra tuturor cadrelor acestei unități, doresc să mă opresc asupra unui alt aspect. Nu lipsit de importanță nici el. Deoarece se va vedea cum cei care dezinformau o țară întreagă, cum cei care erau la conducerea provizorie a țării și M.Ap.N., **au împiedicat prin toate mijloacele ca DECLARAȚIA de adeziune U.S.L.A. față de revoluție să fie difuzată pe post, în auzul întregii națiuni.** Reprezintă tot o componentă a războiului psihologic.

În ziua de 22 decembrie 1989, întregul efectiv al U.S.L.A. a întocmit și adoptat o DECLARAȚIE către Țară, în care arăta că sunt alături de popor și cu poporul, că slujesc Revoluția. Această DECLARAȚIE i-a fost înmănată secretarei directorului general al Radioteleviziunii, doamna Maria Borza. La rândul ei, a dat-o unui ofițer din cadrul M.Ap.N. însă, **nu a fost transmisă pe post.** Despre această DECLARAȚIE, colonelul Ardeleanu i-a informat și pe generalul Ștefan Gușe, care atunci se afla în sediul Televiziunii. Dar DECLARAȚIA nu se dădea pe post. **Din contra, se instiga în continuare asupra tuturor cadrelor Ministerului de Interne și a uslașilor. Când în Capitală a început să se tragă - în după-amiaza zilei de 22 decembrie -, uslașii cereau insistent să se anunțe pe post că nu ei sunt teroriștii.** Cereau să se citească DECLARAȚIA lor. Faptul că nimeni nu putea realiza care sunt forțele care trag în mai multe puncte din București, crease în rândul lor o stare deosebit de tensionată, în această situație, **colonelul Bleorț, unul dintre locuitorii comandantului, s-a deplasat la sediul C.C. pentru a transmite personal conducerii Frontului adeziunea U.S.L.A. la revoluție.** Aici ajunge în jurul orei 19.00, unde se întâlnește cu colonelul Ardeleanu, sosit între timp cu generalul Ștefan Gușe.

Esențialul pe care vreau să-l scot în evidență este faptul că **DECLARAȚIA U.S.L.A. către Țară nu a fost prezentată pe post. Ar fi încurcat scenariul celor care strigau cu gurile până la urechi: „securiști-teroriști”, „uslași-teroriști”, „moarte teroriștilor”.** A fost tot o metodă pentru a menține starea de derută, de panică, de neîncredere și ură față de uslași. Pentru că atunci Televiziunea era plină de farisei. **De generali rezerviști, care și-au scos uniformele de la naftalină și au venit să „binecuvânteze” revoluția.** Că de aia nu putea ea să învingă! Dar nici unul dintre ei, absolut nici unul, nu a fost în stradă, între adevărații revoluționari. Au stat fain frumos acasă, la căldurică, urmărind evenimentele la televizor. Și când au văzut care este situația, ce și-au zis: „*Hai la Televiziune! Acolo e de mine*”. **Erau pregătiți pentru orice situație. Dacă rămânea Ceaușescu, tot la Televiziune veneau.** Ca să-și exprime adeziunea față de poziția adoptată de cel mai iubit conducător. Ce căutau toți aceștia acolo? **Căpitanul Lupoi, un dezertor care și-a părăsit unitatea și care trebuia arestat pe loc!** Generalul Tudor?! Cine era? Din ordinul cui făcea ceea ce făcea? Deoarece susținea că la Televiziune el era comandant suprem!! Căpitanul de rangul trei Cico Dumitrescu! Generalul Doicaru care spunea pe post: „*Dictatorul ne-a persecutat și pe noi* (de aia ați ajuns general?)... *Eu am fost ministru a' Turismului* (halal

Teodor Filip

persecuție, bre!)... *Să facem front comun* (împotriva cui, nene?)...”. Victor Rebengiuc?! Care, arătând un sul de hârtie igienică, le recomanda celor care vorbeau pe post ca, înainte de a lua cuvântul, să se șteargă pe gură. Ce au făcut aceștia pentru Revoluție?

Când, la subsol, a fost găsită o placă de circuite de la un aparat de radio vechi, a fost prezentată pe post ca fiind un dispozitiv de declanșare automată, de la distanță, a bombelor!!! Și pe cine a căzut vina? „Asta-i U.S.L.A., tovarăși!, s-a spus. Sunt conduși de generalul Vlad, șeful Securității...” Mi-e scârbă de voi, tovarăși! Indiferent ce grade ați avea. Și mi-e lehamite să mai continui, stimați cititori. Dar trebuie.

Asasinii uslașilor

Deoarece, pe postul național, se anunța că în București și în țară acționează teroriști, poporul trebuia să i se prezinte câțiva. Dar nu vii. Nu! Morți, pentru că așa le stă bine teroriștilor. Și atunci, uslașii au fost atrași într-o capcană și uciși.

Cea mai odioasă crimă a fost asasinatul din fața sediului Ministerului Apărării Naționale. **La solicitarea generalului (r) Nicolae Militaru**, în seara zilei de 23 decembrie 1989, colonelul Ardeleanu cheamă în sprijinul Armatei uslașii din Serviciul Special de Intervenție, pentru a-i neutraliza pe „teroriști” infiltrați în clădirile din jurul Ministerului Apărării. Șeful de Stat Major, locotenent-colonelul Gheorghe Trosca, cu trei grupe de intervenție, îmbarcați în trei ABI-uri (vehicule ușor blindate), pleacă spre ministerul respectiv, în zona Gării de Nord, un ABI rămâne în pană. Ce ți-e și cu soarta! Gheorghe Trosca hotărăște să continue deplasarea cu celelalte două ABI-uri. **Ajuns în zona respectivă, transmite prin stație, la sediul U.S.L.A., că Ministerul Apărării Naționale este atacat de 7-8 TAB-uri, două camioane cu militari și două ARO-uri.** Au fost ultimele cuvinte pe care le-a transmis acest brav ofițer. Imediat, asupra celor două ABI-uri s-a deschis foc de pe tancurile și TAB-urile din curtea ministerului. A fost un carnagiu. Ușorul blindaj este străpuns de sute de gloanțe și **opt uslași sunt uciși.** Printr-un adevărat miracol, patru dintre ei supraviețuiesc: ROMULUS GÂRZ, ȘTEFAN ȘOLDEA, PETRE GĂINESCU și IONEL PĂDURARU. Mai scapă și CONSTANTIN ISAC, reprezentantul Frontului pentru U.S.L.A.

Stimați cititori, nu doresc nici dușmanilor mei să treacă prin ce au trecut cei patru uslași supraviețuitori, când au văzut că frații lor din Armată trag în ei! Când îi văd pe camarazii lor murind lângă ei și asistă neputincioși la acest masacru.

A doua zi, o serie de jurnale, fără cea mai elementară intenție de documentare, scriu articole incitante - tot componentă a războiului psihologic, îmi permit să redau articolul intitulat „*Nimicirea gorilelor mercenare*”, apărut în data de **25 decembrie 1989**, în nr.3, serie nouă, a ziarului „*România liberă*”: *“Lupte de un dramatism fără seamăn s-au dat în împrejurimile Ministerului Apărării Naționale. Târziu, după miezul nopții de 23 spre 24 decembrie, două tanchete tip A.B.I. (!!! -n.a.) care nu sunt în dotarea forțelor noastre armate, au încercat să pătrundă prin forță în clădire folosind ca acoperire tricolorul. Bravii și eroicii noștri ostași aflați la datorie le-au nimicid pur și simplu cu focuri de tunuri.*

Șapte mercenari, angajați în slujba tiranului, au fost lichidați pe loc. Trei dintre ai au reușit pe moment să fugă, sperând într-un miracol al scăpării. Zadarnic, Una dintre „gorile” s-a cățărat pe scările primului bloc de locuințe întâlnit, trăgând cu disperare în tot ce întâlnea în cale (șoareci, șobolani, pisici, bre, ori ce? -n.a.). A fost repede reperată și anihilată. Celelalte bestii cu chip de om au fost prinse după câteva ore în urma unor lupte crâncene (pe dracu' n.a.). Aceasta va fi soarta tuturor mercenarilor. Episodul s-a încheiat fără nici o victimă în rândul ostașilor și al locatarilor blocului. Bravo, militari ai Armatei Române”.

Secretele U.S.L.A.

Bravo, Victor Dinu! Mai ești ziarist? Rușine, dezinformatorul!
Și bucureștenii au citit acest articol, crezând cele relatate.

Stimați cititori! Vă rog, recitiți articolul respectiv și adăstați la cele ce urmează. Deoarece cuvintele autorului sunt sărace, cu ajutorul ziaristei Angela Băcescu (interviurile îi aparțin), voi da cuvântul celor patru (nu trei) „gorile”, supraviețuitorii masacrului. Cele relatate de ei nu au nevoie de nici un comentariu. Apoi comparați cu cele scrise de „ziaristul” Victor Dinu.

Locotenent ȘOLDEA ȘTEFAN: „În dimineața zilei de 23 decembrie 1989, eram în unitate. Am primit misiunea de a aduce un binoclu colonelului Trosca la Palatul Telefoanelor, unde se afla împreună cu Cotună și Coșlea, cu un ABI alături de armată, unde erau și TAB-uri. (Armata era cu noi) pentru a observa mai bine locurile de unde se trăgea. Trosca și ofițerii M.Ap.N. se uitau după teroriști, de unde trag. I-am dat domnului Trosca (șeful statului major U.S.L.A.) binoculul, după care am revenit în unitate... Întors în unitate, circulau tot felul de zvonuri care mai de care mai destabilizatoare, creând nesiguranță și neliniște. Toți eram pregătiți pentru a interveni în cazul unor eventuale acte teroriste asupra ambasadelor, lucru care s-a întâmplat la câteva. **Au fost apărute de luptătorii din U.S.L.A., în timp ce la Televiziune, din studioul 4, spuneau că suntem teroriști.** Seara, am primit ordin de la locotenent major Gârz, șeful meu, să fac parte din cel de-al doilea echipaj. Eram pregătiți pentru intervenție antiteroristă; în jurul orei 11.00 noaptea am plecat împreună cu echipajul către sediul M.Ap.N. Ascultând convorbirile radio dintre colonelul Trosca și bază, am dedus că în drum trebuia să luăm și pe reprezentantul Frontului Ionescu (nume conspirativ - nota a.). Nu-l cunoșteam la vremea respectivă. Ulterior, am aflat că lucra la întreprinderea «Republica», unde am lucrat și eu înainte de a veni la U.S.L.A. Pe drum, căpitanul Cotună a spus că totul se va executa la ordin. Să fixez mitraliera de pe ABI să nu se învârtă, «să nu li se pară laăștia nu știu ce» (mitraliera, în timpul deplasării, s-ar fi putut roti). Căpitanul Cotună a intervenit prin radio, în timpul deplasării, cerând aprobarea colonelului Trosca ca echipajul care rămăsese în pană pe drum să-și remedieze defecțiunea și să se întoarcă la bază.

Am ajuns acolo. Eu am fost rănit în al doilea ABI, fiind singurul supraviețuitor din acea mașină. Nu am putut să cobor și iată de ce. S-a tras la început în ABI-ul din fața noastră, la circa 2-3 metri, în ABI-ul nostru nu s-a tras. L-am auzit pe lt.maj.Gârz când a bătut la ușa ABI -ului nostru strigând la Cotună: «Șefu', coboară, căăștia ne omoară», la care Cotună i-a răspuns: «Culcat!», În acest moment, Muicaru Ion, șoferul nostru (un as al volanului) raportează cpt.Cotună: «Șefu', mașina ne-a lăsat», la care Cotună i-a spus: «Mai ține-o din ambreiaj, mai încearcă». A încercat să o pornească pentru a ne salva. Șoferul trebuia să scoată echipajul din zonă, să ne salveze, dar mașina nu a mai răspuns la comenzi. **Surpățeanu Constantin a murit la prima rafală.** El s-a chinuit, zbatându-se în stânga mea, iar în dreapta mea era mort **Oprea Emil**, eu fiind rănit în zona cervicală și antebraț. Ulterior, am rămas între ei, culcat, cu fata în jos, în balta de sânge scurs. Imediat, am simțit un impuls dat ABI-ului de către un tanc. **Atunci, a sărit din mașină Muicaru pentru a se salva, dar el a fost călcat, strivit cu senila tancului.** Așa a murit Muicaru, lăsând în urmă cinci copii minori și o soție fără serviciu. **Am rămas singur în ABI cu cei doi morți circa o oră și jumătate, timp în care s-a tras în zonă și în ABI-uri, apoi s-a lăsat liniștea, s-au oprit și motoarele tancurilor.** Pierzând mult sânge, disperat, am început să strig ajutor, auzindu-mă și colegii mei din balcon, care au raportat prin telefon că mai sunt supraviețuitori și să fie salvați. La un moment dat a venit un căpitan de aviație, m-a coborât din ABI pe ușa din spate, conducându-mă și luminând cu lanterna pe unde să mergem, atenționându-și colegii să nu tragă. M-a condus până în sediul M.Ap.N., într-o încăpere în care era generalul Neagoe, colonelul Ardeleanu, generalul Câmpeanu, **generalul Nicolae**

Teodor Filip

*Militaru și generalul Vlad Iulian. Am fost perchiziționat de un ofițer M.Ap.N... Pe lângă cei cunoscuți se afla și un civil cu barbă albă, început de chelie, pe care nu-l cunoșteam atunci, dar care nu era altul decât **Gelu Voican Voiculescu**. Acest civil se afla la un birou înconjurat de ceilalți generali. **Civilul a început să mă ancheteze, dând ordin să iasă afară colonelul Ardeleanu. Mi-a cerut date despre organizarea, componența și funcționarea unității, adresa, ce fac efectivele unității la momentul respectiv, datele mele personale, după care m-a pus de față cu colonelul Ardeleanu, întrebându-mă dacă-l cunosc, iar eu răspunzând că este comandantul meu din 1987, de când am venit la U.S.L.A... La întrebarea cu ce misiune am venit, i-am răspuns: «să aducem pe reprezentantul Frontului, domnul Ionescu, și alături de armată, să anihilăm teroriștii din blocurile din jur».** În timpul anchetei **am fost întrebat de două ori dacă colonelul Troasca mai trăiește sau este mort...** Când am răspuns că este posibil să fi murit Troasca, generalul Iulian Vlad s-a luat cu mâinile de cap... Eu eram plin de sânge, gloanțele se aflau în regiunea cervicală lângă carotidă, am fost condus la punctul sanitar unde am așteptat până dimineața, când a fost adus și colegul meu Păduraru. Aici, sub paza a doi ofițeri superiori de marină, elevi la Academia Militară, **mi-au pus diverse întrebări despre unitate. Nereușind să-i conving, le-am dat numărul de telefon...** Un medic stomatolog **mi-a dat niște calmante și antibiotice, apă s-a purtat omeneste. În schimb bombardându-mă cu tot felul de zvonuri: «colonelul Ardeleanu a fugit de sub escortă, omorând militari», etc.** Din dimineața zilei de 24 decembrie până în dimineața zilei de 25 decembrie 1989, am fost reținut în sediul M.Ap.N., fiind mutat într-un arest... Noaptea, am fost supus din nou unei anchete din partea a trei ofițeri superiori de armată, întrebându-mă despre unitate, despre mine. În final **luându-mi ceasul pentru verificare, dacă are sau nu microfon, așa cum se spunea la televiziune că prin ceas Ceaușescu ține legătura cu teroriștii.** Nici până azi nu mi-au trimis ceasul și nici rezultatul urinei pe care mi-au luat-o **ca să vadă dacă nu eram drogat.** Legat, plin de sânge, în toate schimbările de domiciliu pe care le-am avut, eram escortați de 5 militari și un locotenent tânăr, subțirel și înalt, care-mi puneă tot timpul pistolul la tâmplă, cu cartuș pe țeava, spunându-mi că-mi zboară creierii la cea mai mică mișcare. Îmi pare rău că nu am putut să-l conving pe domnul maior de marină că **nu sunt ugandez de origine, ci sunt băiat de țaran român, de la carnea plugului.** Domnul maior susținea sus și tare ca sunt ugandez după inscripția care era pe talpa bocancilor **-Uganda-Pollis - bocanci făcuți de români pentru export și din care aveam și noi în dotare, în dimineața zilei de 25 decembrie 1989, am fost urcat într-o mașină frigorifică și transportat la Ștefănești. Eram grav rănit, fără ajutor medical, alături de alți 35-40 arestați. Ajuns aici, am fost dat ultimul jos din mașină, legat la ochi cu basma neagră, condus într-o celulă...** Aici am sărbătorit și ziua mea de naștere... având fiecare câte o saltea umedă, iar eu, ca pernă, un scaun. Pentru necesități aveam un bidon de vopsea... De la fortul din Ștefănești, am fost transferat la Poliția Capitalei într-un TAB, sub pază, unde am fost supus unei noi anchete... Am fost legat cu cătușe la mâna dreaptă și de calorifer. Era noua conducere a poliției. În 29 decembrie, seara, am fost dus la Spitalul Militar M.Ap.N., secția chirurgie 2, unde m-a consultat doctorul Cojocea și dr. Andrei Vicenzu. Singurul om care m-a impresionat a fost doctorul Vicenzu, care mi-a spus că el își face meseria, își respectă jurământul, alții fiind în măsură să constate ce am făcut bun și ce am făcut rău. Am fost operat de mai multe ori.. În tot acest timp, când au planat suspiciuni asupra mea și a familiei mele, țin să mulțumesc celor care au crezut în mine și m-au ajutat... În tot acest timp, familiile noastre nu au știut de noi, iar colegii noștri zăceau morți lângă Ministerul Apărării Naționale”.*

Dar să vedem ce declară și celelalte „gorile”: **ROMULUS GĂRZ:**

„(...) Seara (23 decembrie 1989 -n.a.), m-am prezentat la cpt. Cotună, care era șeful Serviciului Special de Intervenție Antiteroristă, și mi-a ordonat să mă deplasez în

Secretele U.S.L.A.

biroul colonelului Ardeleanu, unde se aflau colonelul Trosca, Șeful statului major al unității, colonelul Bleorț, colonelul Gherghina (locțiitori ai comandantului unității - n.a.). Ajuns în birou colonelul Trosca, mi-a ordonat să pregătesc trei echipaje pentru a pleca în misiune. În momentul în care mă aflam în acel birou, am înțeles că domnul colonel Bleorț era în legătură cu Comandamentul armatei, din M.Ap.N., stabilind în acel moment parola cu care trebuia să ne prezentăm la Ministerul Apărării Naționale. Eu am vrut să plec din birou dar colonelul Trosca mi-a spus: «Așteaptă puțin să vedem despre ce este vorba», încheind discuția cu M.Ap.N., colonelul Bleorț i-a spus lui Trosca: «**Totul este aranjat, vă puteți deplasa în zonă fără nici un fel de probleme**»... La ora 22.45 - 23.00 ,am fost alarmați... Am ieșit din ABI când a început să se tragă. M-am deplasat la al doilea ABI, am bătut cu pumnul în ușă și am strigat să iasă afară, că pe noi ne-au făcut zob... în mai puțin de un minut. A început să se tragă în al doilea ABI, lucru care i-a determinat pe Cotună și Muicarul să iasă pe ușile laterale. Am fost loviți în plin. Eu m-am tras la roata din spate, am strigat la Cotună să se ridice că nu e bine, că multe ricoșeuri veneau pe sub ABI-uri. Cotună n-a mai zis nimic, după care eu am fugit de lângă ABI lângă bloc. Eram rănit la mână și la picior. Culcat după scara blocului, în dreapta mea, am observat că mai sunt doi colegi. **Focul era intens - se trăgea în ABI-uri și în blocurile dinspre M.Ap.N. de pe tancuri (din blocuri nu se trăgea)**... Eram legat cu cătușe, eu și Găinescu. La ancheta din M.Ap.N., **procurorul m-a întrebat: «Câți copii ai omorât, mări?» Răspunzându-i că nu am omorât pe nimeni, deoarece noi, cei de la U.S.L.A., nu suntem călăi, s-a repezit spre mine (noi eram în genunchi) și m-a lovit cu cizma, spărgându-mi buza. Fără nici un ajutor medical, am stat în sediul M.Ap.N. toată ziua, până în 25 decembrie, fără mâncare, doar cu apă de două ori pe zi. Pe 25 decembrie, legați cu cătușe, peste care am fost legați și cu sârmă de telefon, peste mâini și spate, am fost scoși afară, duși lângă un gard și lăsați o jumătate de oră. În curtea M.Ap.N., se trăgea din toate direcțiile. Am fost urcați într-o mașină frigorifică dotată cu cârlige și duși la fortul din Ștefănești... La Ștefănești, când am coborât din mașină, legați doi câte doi, eram cu cârpe negre la ochi și conduși în celule”.**

IONEL PĂDUREANU: "M-am prezentat la lt.col. Irosea, de față cu colonelul Gherghina, colonelul Bleort și colonelul Vișu, și am raportat că cele trei echipaje sunt gata pentru misiune. Am reținut când Trosca i-a spus lui Bleort: «**Băi, Gică. Aștia pe mine mă caută, o să mă împuște, băi**»... Eram foarte grav rănit la picior. Deși grav rănit, am sărit peste o mașină. Am rămas lângă un pom. A venit Găinescu. Se trăgea încontinuu, **ne-am rupt maieurile și le-am fluturat - mai rău se trăgea, aprinseseră și proiectoarele de pe tanc**... În clădirea M.Ap.N., am fost dus la punctul sanitar, unde l-am întâlnit pe colegul nostru Șoldea, grav rănit... S-au uitat la mine și atât. În infirmerie eram pe targa, la picioare s-a format o baltă de sânge și un câine mă linge, l-am rugat să ia câinele. Nu au vrut. Cu celălalt picior, am încercat să îndepărtez animalul. Atunci, **ofițerii și militarii în termen m-au scuipat și m-au înjurat**... Eram dezhidratat și ceream apă. **Ei au insistat să beau dintr-o anumită sticlă**, noi am cerut dintr-un alt loc și nu am băut... Am fost dus la Spitalul Militar și nu mai știu nimic... Știu că pe 24 decembrie 1989 am fost dus la spital, dar nu mai aveam noțiunea timpului. După două-trei zile am fost luat cu targa, urcat într-un TAB și dus la arestul din Rahova 39, unde am fost introdus într-o celulă... De acolo, cu piciorul în ghips, m-au dus la Poliția Capitalei... Am stat o noapte. A doua zi, din nou m-au dus la Spitalul Militar, unde am stat două luni și jumătate să-mi vindec piciorul. Când am fost readuși, **se convinseseră că nu suntem teroriști**, nu mai eram păziți, nu mai eram scuipați, eram români, ostași ai țării ca și ei. Am revenit în unitate în luna august printre vechii mei colegi, gata să apărăm țara de eventualele atacuri teroriste. Apărăm ambasadele, reprezentanțele diplomatice acreditate în București, conform tratatelor de reciprocitate,

Teodor Filip

apăram aeroporturi și pasageri, în perioada războiului din Golf, au fost în pericol multe ambasade din România ale țărilor implicate în conflict. Nu s-a întâmplat nimic”.

Cuvinte simple, stimați cititori, dar care ascund în ele toată tragedia suferită de niște oameni nevinovați, care au avut singura vină de a aparține unității de elită a țării - U.S.L.A. Care **atunci, în decembrie 1989, trebuia să dispară...**

GĂINESCU PETRE: „(...) După aceasta, din tancul lateral stânga s-a tras asupra primului ABI o rafală, fiind răniți Neagoe și Costache... După câteva secunde, tot din tancul lateral stânga, a început să se tragă foc automat de mitralieră. A fost rănit Păduraru (șoferul), care a încercat să pornească mașina... N-a mai pornit, iar în secunde următoare am deschis ușile din spate, am sărit împreună cu Ionescu și cu colonelul Trosca... Când am fugit pe lângă ABI, Trosca se zbătea lângă roata dreaptă, față. În fața blocului l-am găsit pe Păduraru, grav rănit... Menționez că am abandonat armamentul din dotare, deoarece nu intenționez să-l folosesc decât la comanda armatei, în misiune ordonată (deci, cine trăgea „în disperare pe scările blocului”, dle Victor Dinu? -n.a.). Mi-am dat seama că nu vom mai acționa alături de aceștia. ... Când am fost luați dimineața din bloc, eu și Gârz am fost escortați în curtea M.Ap.N. La poartă, era un grup de ofițeri, subofițeri și militari în termen. Ni s-a ordonat să ne culcăm cu burta la pământ. Ni s-au pus cătușe, fiind legați unul de altul, după care **un ofițer ne-a împins cu cizma sub senila unui tanc care se afla în apropiere, spunând conductorului să se urce, să-i dea drumul, că n-are rost să strice cartușe pentru noi. Viața noastră valora mai puțin decât un cartuș. Salariile de subofițeri ale lui Costache și Șoldea erau atunci de 2.700 lei pe lună”.**

Stimați cititori! Am lăsat anume să vorbească cei patru foști camarazi ai mei, cele patru „gorile”, cei patru „mercenari”, supraviețuitorii ai acestui cumplit masacru. Arestați, interogați, batjocoriți, umiliți, torturați psihic, fără ajutor medical (deși răniți). Vă întreb: câte poate suporta un om?

Dar să vedem ce declară inginerul Mihai Montanu, cel care a fost numit să dubleze comanda militară din sediul M.Ap.N., unde a stat, zi și noapte, până la 25 decembrie 1989: „(...) **în ceea ce privește cazul celor trei ABI-uri U.S.L.A., se pare că aici a fost o înscenare regizată de SILVIU BRUCAN și generalul NICOLAE MILITARU, în contextul haosului general, în care cei doi susțineau că teroriștii nu pot fi decât de la U.S.L.A. și Direcția a V-a, sub pretextul apărării M.Ap.N. (trebuie să precizez că era extraordinar de bine apărat cu trupe terestre și blindate), au fost chemate în ajutor acele echipaje... Precizez că, la ordinele generalului Nicolae Militaru, colonelul Ardeleanu, comandantul de atunci al U.S.L.A., a convocat telefonic cele trei ABI-uri, deși Ardeleanu, cu lacrimi în ochi, mi-a spus că nu i se pare curată treaba și că s-ar putea să-i piardă pe acești băieți... Acest trist eveniment ne-a fost prezentat nouă ca o înscenare teroristă de a intra în M.Ap.N., dar manifestându-mi neîncrederea, și pornit să fac cercetări în acest caz, am descoperit ulterior că a fost o regretabilă eroare...”**

Nici în moarte, trupurile acestor uslași nu și-au găsit liniștea. Au fost batjocorite. De niște bestii cu chip de om, care, probabil și-au zis „*revoluționar*”. Oare sămânța unui bărbat a rodit în pântecul femeii, oare o mamă, prin durere, a dat naștere unor asemenea monștri? Un singur exemplu. Am menționat că **printre uslașii asasinați s-a aflat și Ion Muicarul. Deși strivit de șenilele unui tanc, trupul lui a fost secționat în trei, capul și picioarele despărțite de trup. Capul a fost așezat pe un TAB și i s-a pus o țigară în gură. Pe corpurile celor asasinați, și la cap, s-a scris cuvântul „*terorist*”. Așa au stat în stradă mai mult de o săptămână. Lumea trecea și foarte mulți scuipeau pe trupurile lor. Doar erau teroriști!!!** Cer iertare cititorilor, dar

Secretele U.S.L.A.

adevărul trebuie cunoscut. Cer iertare copiilor, văduvelor și rudelor camarazilor mei uciși. Dar lumea trebuie să cunoască adevărul. Chiar dacă este crud și doare. Profanarea acestor cadavre a fost făcută de niște bestii - chiar dacă sunt români, dar străini de neamul nostru și de frică față de Dumnezeu.

Și Televiziunea se face vinovată de dezinformarea populației vizavi de uslași. Ulterior, a prezentat pe post trupurile celor uciși ca fiind teroriști. Alături de soție, priveam aceea scenă de coșmar și nu ne venea să credem ochilor. Vă mărturisesc sincer, amândoi priveam la televizor și plângeam. Pe majoritatea dintre ei i-a cunoscut și soția. Atunci, am fost absolut convinși, amândoi, că sloganul „*teroriști-securiști*”, „*uslași-teroriști*” este o dezinformare crasă. Pentru a incita ura poporului, a Armatei împotriva lor.

Ulterior au fost declarați eroi. Dar eroi în lupta contra cărui dușman?

Slabă, dacă nu chiar crudă consolare pentru familiile lor. **Și cine poate înghiți minciuna că treisprezece uslași, cu două ABI-uri prăpădite, atacă sediul unui minister apărut de forțe echivalente cu o divizie?** Mă întreb și întreb la rândul meu: ziaristii care au mediatizat acest „*act terorist*” au, cât de cât, o conștiință? Care este deontologia lor profesională, dacă au fost în stare să publice aceste absurdități? În goana după senzational, s-au jucat cu viețile oamenilor.

Atunci când am văzut aceea scenă de coșmar, am făcut un legământ: de a destrăma vâlul de suspiciune care a planat asupra uslașilor. Așa s-a născut acest roman-serial, din care aveți în față primul volum.

Foarte mulți nu vor, sau nu pot să recunoască că U.S.L.A., făcând parte din organigrama Ministerului de Interne, **nu a făcut nici un abuz împotriva populației.** Ea și-a respectat strict atribuțiunile funcționale, care pot fi concluzionate prin „*activitatea de prevenire și combatere a terorismului pe teritoriul Românie*”.

Dar pentru că purtau petlițe albastre au fost băgați în aceeași oală. Iar referitor la asasinatul prezentat, nu pot să nu îl citez pe senatorul Constantin Ticu Dumitrescu care, pe marginea raportului prezentat în fața Parlamentului, de către dl Virgil Măgureanu, privind activitatea SRI (noiembrie 1994), a spus: *"Eu mi-am pierdut cei mai buni prieteni în închisoare și v-o spun cu mâna pe suflet, pe inimă, permanent sunt urmărit de figurile lor și nu văd vieții mele alt sens decât AFLAREA ADEVĂRULUI, așa cum a fost el!"* Pe mine, dle senator, mă urmărește permanent aceea scenă de coșmar prezentată pe micul ecran, în care oameni nevinovați zăceau asasinați pe caldarâm, etichetați drept teroriști. Mă urmărește chipul fostului meu coleg din școala de ofițeri - **Chiran Silviu**, împușcat, bătut, apoi asasinat în sângerosul război declanșat de Dragomir în Sibiu. Și eu doresc AFLAREA ADEVĂRULUI, dle senator! Și mai doresc ca cei vinovați să-și primească pedeapsa. Cer prea multe, dle. senator?

Să facem un salt în timp, stimați cititori. Suntem în anul **1994**, în poligonul de tragere, la concursul de tir „*In memoriam - 24 decembrie*”, când se serbează „*Ziua luptătorului antiterorist*”. **Campionă absolută a concursului: plutonierul ELENA NEAGOE, soția (văduva) șoferului TUDOR NEAGOE, asasinat în fața sediului Ministerului Apărării Naționale. 96 de puncte din 100 posibile.** Rezultat obținut cu **un pistol Makarov**, surclasându-i pe toți, care au tras cu pistoale Stecikin. Este o femeie bărbat, cum ar zice o mare doamnă a teatrului românesc, care mănuieste pistolul cu iuțea unui fulger, are nervi de oțel și, când trage, probabil își închipuie că fiecare glonț ucigaș lovește un posibil călău al bărbatului ei. S-a instruit la școala bărbăției, a curajului și sacrificiului în lupta cu teroarea. Și ca ea sunt încă multe. A rămas la aceeași unitate a riscului asumat, deși soțul ei i-a fost asasinat. Deviza sub care activează: „*PATRIE ȘI ONOARE*”.

Fără U.S.L.A. dar cu „ajutor” sovietic

Dar să continuăm. Dezinformarea națiunii cu privire la uslași a mai avut un scop. Acela de a justifica intervenția străină. Pentru că, oricât încearcă să nege acest lucru fostul președinte Ion Iliescu, s-a cerut ajutor. De la ruși. Sunt probe evidente în acest sens. Trebuia să se justifice cererea acestui ajutor. Cică nu aveam forțe, capacități și posibilități pentru anihilarea teroriștilor. Și atunci, singura unitate din țară specializată în lupta antiteroristă a fost prezentată ca „*unitate de teroriști*”, de „*criminali*” în cunoștință de cauză, afirm următoarele: sovieticii din acel decembrie 1989, cu toate trupele lor speciale, instruite mai ales pe timpul intervenției din Afganistan, aveau respect față de uslași, față de modul în care, în țara noastră, se desfășura activitatea de prevenire și combatere a terorismului.

Tragedia celor asinați în fața M.Ap.N a văzut-o pe postul național întreaga țară. Străinătatea. Uslașii chemați să coopereze cu Armata au fost asinați. Să nu fiu greșit înțeles: nu culpabilizez întreaga Armată, îi învinuiesc și le spun asinii celor care au dat acel ordin, celor care, după aceea, le-au batjocorit trupurile, celor care i-au lăsat pe caldarâm zile și nopți. Au existat militari care s-au împotrivit ordinelor criminale din decembrie 1989. La început în mod pasiv, iar după ce mișcarea revoluționară a luat amploare, în mod activ. Dar au existat și din aceia care au dat dovadă de **exces de zel**. Printre ei se numără și cei care au deschis focul împotriva uslașilor, cei care i-au anchetat, batjocorit și bătut pe cei patru supraviețuitori.

În continuare, voi prezenta un fragment din „*Scrisoarea deschisă către generalul Nicolae Militaru*”, adresată de un grup de ofițeri aflați în sediul M.Ap.N. în acea noapte de coșmar: „*Care este motivul pentru care a fost cercetat contrainformativ generalul Nicolae Militaru de către colonelul Trosca - fostul Șef de Stat major la U.S.L.A. - pe timpul cât acesta din urmă era maior la contra-informații militare? De ce l-a cerut pe acesta să vină în fruntea unei formațiuni de luptă antiteroristă să ajute M.Ap.N. și, fără a înștiința despre sosirea acestei grupări, a lăsat să fie distrus cu armamentul greu de TAB-uri și tancurile din curtea ministerului? Cei omorâți astfel, în fața sau în interiorul mașinilor de luptă cu care veniseră, au fost lăsați să fie văzuți de cetățeni și maltratați, ca fiind teroriști, timp de 5 zile - intraseră deja în putrefacție. S-a vrut să se creeze o opinie generalizată împotriva Securității?... Cine a transmis ordinul din sediul M.Ap.N. către forțele care apărau Ministerul în clipa când se apropiau ABI-urile solicitate pentru a veni în sprijinul armatei: «Vor veni două echipaje ușoare. Trageți fără somație!»», ordin transmis din post în post? Și mai departe, când s-a comunicat că sunt supraviețuitori, ordinul a fost «Lichidați-i!»”.*

Am prezentat o parte din această scrisoare deschisă, rămasă fără răspuns, pentru a argumenta, încă o dată, că **asasinarea uslașilor a fost un act premeditat**. Un act care reprezintă componenta cea mai dură a războiului psihologic. Ce aveți de spus, dle V.A.Stănculescu, care în acea noapte ați fost în sediul M.Ap.N.? Dar dvs, Gelu Voican Voiculescu? Aveți curajul de a privi în conștiința voastră? Nu auziți plânsetele celor **11 orfani care au rămas fără tată**? Bocetele văduvelor? Lacrimile acestora și ale rudelor lor se mai revarsă peste mormintele celor uciși. Vă provoc public de a da un răspuns. V-am lezat, cumva, demnitatea? Apelați la art.238 și 239 din Codul penal. Vă voi răspunde pe măsură.

Acum, pot spune că **acești bărbați ai sacrificiului asumat au fost lichidați fizic pentru a culpabiliza întreaga U.S.L.A. și pentru a satisface setea de răzbunare a lui NICOLAE MILITARU**. Marea păcăleală a funcționat din plin. Vietile și existența uslașilor nu au fost publice dar morții din rândurile lor i-au făcut celebri. Aceștia s-au înălțat la Dumnezeu cu eticheta de „*terorist*”. Dar Tatăl Ceresc i-a primit la dreapta Sa.

Secretele U.S.L.A.

Acum trebuie luat în considerare șocul care s-a repercutat asupra psihicului cadrelor din U.S.L.A. când au aflat de acest odios masacru. O parte din ei își continuau misiunile: paza și apărarea ambasadelor, a reședințelor diplomaților. Serviciul Special de Intervenție era pregătit de a face față oricărei situații. Aceste misiuni nu puteau fi abandonate, însă răspunderea pentru misiunile încredințate, înaltul profesionalism, patriotismul (aoleu!, vor exclama unii, citind aceste rânduri), da, patriotismul, au fost mai presus de orice. **Deși au văzut că sunt abandonați, prezența în continuare ca teroriști, camarazii lor uciși, și-au continuat misiunile.** Unii cu lacrimi în ochi, unii neliniștiți, alții cu frică față de viețile lor sau încrâncenați. Dar și-au continuat misiunile.

Domnilor care ați organizat și condus acest război psihologic împotriva Unității Speciale de Luptă Antiteroristă, vă vorbește, prin scrisul său, unul dintre cei care au activat în această unitate de elită, și care, printre altele, a răspuns de pregătirea antiteroristă a cadrelor. Această unitate era comandată de ofițeri cu o înaltă ținută morală și patriotică, cu dragoste și încredere față de subordonați. Iar aceștia, la rândul lor, aveau o înaltă calificare militară, specialiști de înaltă clasă, spuma Ministerului de Interne. Toți echilibrați psihic. **Nu v-ați pus întrebarea: ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi pierdut cumpătul și ar fi reacționat pentru a-și răzbuna camarazii? Atunci, Dumnezeu cu mila Sa față de voi toți! Numai micile comandouri ale Serviciului Special de Intervenție ar fi distrus întreaga Televiziune - de unde se dezinforma o națiune întreagă -, sediul M.Ap.N. - oricâte forțe l-ar fi apărat -, iar voi toți ați fi trecut în neființă.** Credeți că exagerez? Categorie NU! Dar au reacționat cum am descris mai sus, cum știe acum o țară întreagă. CINSTE VOUĂ, USLAȘI!

După ce nucleul de coordonare și comandă - Statul Major - este decapitat, deosebit de cinic și perfid se acționează asupra comandantului unității, colonelul Ardeleanu (ulterior, mort în condiții suspecte). Când generalul Stănculescu a confirmat că forțele armate au deschis focul asupra uslașilor, plângând, colonelul Ardeleanu se adresează generalului Militaru: „**Ce ați făcut tovarășe general, mi-ați omorât oamenii?**”, la care acesta îi servește o replică cinică: „**Ce să-i faci colonele, așa e la război**”. Deci, Moș Teacă se juca „*de-a războiul*”... După care, i se cere să treacă în antecameră și să constate personal că subordonații săi au tras primii, fapt pentru care s-a deschis focul asupra lor și au fost uciși, iar cei rămași în viață capturați. Pe cine vede în antecameră colonelul Ardeleanu? Pe Șoldea Ștefan, unul dintre cei patru supraviețuitori. Acesta, văzându-și comandantul, izbucnește în plâns și printre hohote îi spune: „*S-a tras în noi, tovarășe comandant*”. Dar halul în care era „uslașul-terorist” merită subliniat, chiar dacă cei din Armată se vor supăra. Repet, cum am subliniat de mai multe ori: nu culpabilizez Armata în totalitatea ei, ci numai pe cei care se fac vinovați de crimă, de tratament inuman și barbar aplicat. Plin de sânge, doar cu un maieu zdrențuit pe el, cu gloanțe în trup - unul chiar la gât -, legat cu o frânghie peste corp și mâini, uslașul Șoldea își privea comandantul și plângea. A făcut numai o constatare: „*S-a tras în noi, tovarășe comandant*”. Atât! Și plângea mai departe. **Colonelul Ardeleanu a cerut să i se acorde urgent primul ajutor. Cerere refuzată!!**

În antecameră biroului generalului Nicolae Militaru a plâns un luptător antiterorist. Un tânăr pregătit să înfrunte cel mai perfid dușman al contemporaneității - teroristul - a plâns. Prin el, au lăcrimat toți uslașii. În acea antecameră, a curs potop de lacrimi. Iar colonelul Ardeleanu a fost supus la cele mai grele încercări. **Prin acțiunea de dezinformare, numele de uslaș, de luptător antiterorist, unitatea în totalitate, au fost compromise.**

Stimați cititori, autorul a văzut multe în cariera sa militară. A trecut, de multe ori, prin situații limită. A văzut creieri împoșcați, a răbdat de foame și a suportat toate intemperiiile alături de militari în termen, de *camarazi* de armă, dar se simte neputincios în descrierea unor asemenea scene. Nu reușește în nici un chip să facă imaginile să curgă. Stau doar încremenite și gem. Cuvintele nu-l ajută, așa că lasă la latitudinea ta,

Teodor Filip

cititorule, să comentezi, să judeci și să dai verdictul: au fost sau nu uslașii teroriști? Oare atunci, în acel decembrie, Camaraderia, Bunătatea și Omenia au agonizat în sufletele unor cadre ale Armatei? Dar perfidia nu cunoaște limite. Voi prezenta, în continuare, în cuvinte sărace, modul diabolic în care s-a acționat asupra colonelului Ardeleanu. Din punct de vedere psihic, acest om trebuia să clacheze.

Este condus din nou în biroul generalului Militaru unde, culmea, **i se cere un angajament scris** prin care să se angajeze că va continua și mai departe să colaboreze cu forțele revoluționare. Din punct de vedere psihologic, momentul a fost foarte bine ales. Unui comandant îi sunt uciși subordonații, îi este decapitat Statul Major, un subordonat îi este prezentat drept terorist, i se spune „*Ce să-i faci colonele, așa-i la război*” și, **pentru ca tacâmul să fie complet, i se cere să semneze o adeziune față de forțele revoluționare. Și chiar de către cel care ordonase acel măcel. Dacă ar fi cedat, dacă nu ar fi semnat, colonelul Ardeleanu ar fi fost executat pe loc.** Mare tărie de caracter a avut acest om, acest comandant! Oricât l-au blamat, ulterior, o serie de jurnaliști și chiar scriitori. Și când? După moartea suspectă a acestuia...

Apoi, din ordinul aceluiași general este anchetat. De către cine? De un civil, respectiv inginerul Montanu. În antecamera în care a plâns subordonatul său. **Și cum? În prezența unor ofițeri de la M.Ap.N., care pe tot timpul anchetei i-au ținut sub amenințarea pistoalelor.** Mai lipsea doar lumina vârată în ochi, pentru ca stilul să fie pur gestapovist. Multe nedreptăți și abuzuri s-au făcut și se vor mai face în numele democrației...

După ce este supus anchetei, în jurul orei 03.00 noaptea, colonelul Ardeleanu este readus în biroul generalului Militaru, care îi ordonă ca la ora 09.00 să organizeze o revistă de front a unității, pe platoul din spatele stadionului Steaua. La acea revistă de front urmau să participe și cadrele Direcției a V-a. Nu este lipsit de importanță să specific faptul că generalul Militaru l-a atenționat pe colonelul Ardeleanu că toate convorbirile pe care le va purta cu unitatea vor fi înregistrate. Lucru care s-a și făcut. Dar, neavând încredere în ordinele pe care acesta le transmitea la unitate, generalul Militaru îi ordonă generalului Vlad Iulian să facă același lucru. Acesta, la rândul lui, ia legătura cu sediul U.S.L.A. și transmite ordinele pentru executarea revistei de front colonelului I.B., precum și altor cadre de conducere, D.G. și G.G.

Se impune o precizare. Absolut necesară. Regulamentele militare stipulează clar: **în luptă nu se face revistă de front.** Iar atunci, în Capitală se trăgea. Se trăgea și pe platoul din Ghencea, se trăgea în spatele M.Ap.N. și chiar în incinta ministerului. Dar să trecem peste toate acestea. Nicolae Militaru, ca ministru al Apărării (numit ilegal), putea să ordone acea revistă de front. Dar întreb: care era justificarea? Un lucru era clar: **se contura lichidarea în totalitate a U.S.L.A. și a Direcției a V-a.** Argumentez acest lucru prin următoarele: **în secret, s-a dat ordinul ca platoul respectiv să fie înconjurat de militari înarmați cu mitraliere, iar două elicoptere să fie pregătite pentru a interveni.** Este singura informație pe care am verificat-o din patru surse complet diferite și asupra căreia am reflectat cel mai mult înainte de a o așterne pe hârtie. Este lesne de înțeles că nu pot divulga sursele respective și, oricâte presiuni se vor face asupra mea, nu o voi face. Nu pot trăda încrederea acestor oameni.

În această situație, cel care ia *apărarea* cadrelor ce urmau a fi asasinate, și, totodată, dă o lecție generalului Militaru este un civil: **inginerul Montanu. De la început, s-a opus acestei reviste de front pe Ghencea,** explicând că nu se poate realiza deplasarea în condiții de siguranță a unui așa de mare număr de cadre prin Bucureștiul împânzit de gârzi mixte de revoluționari și militari, cu care nu se putea lua legătura pentru a le da explicații în legătură cu această deplasare. Deci un civil dă lecții unui general! **Tot inginerul Montanu a propus domnului Ion Iliescu ca revista de front să se facă în cele două unități. Domnul Ion Iliescu și-a însușit propunerea și s-a**

Secretele U.S.L.A.

împotrivit din răspuțeri ca această revistă de front să se facă pe Ghencea. Jos pălăria, domnule Președinte! Atunci, ați salvat viețile a sute de cadre. **Dânsul a contramandat revista de front și la insistențele colonelului Bleorț** care, telefonic, i-a explicat panica din unitate, ce dezastru s-ar fi putut produce prin deplasarea unității la Ghencea și necesitatea că, dacă se insistă în realizarea acesteia, să se facă în unitate. Inginerul Montanu mai propune ca în cele două unități - U.S.L.A. și Direcția a V-a - să se deplaseze o comisie pentru a verifica situația la fața locului. Propunerea este acceptată de dl. Ion Iliescu.

În **dimineața zilei de 24 decembrie 1989**, generalii Vlad și Hortopan, coloneii Gherciu și Ardeleanu, căpitanul Dănuț Stuparu și inginerul Montanu, cu un TAB, ajung în „*bârlogul teroriștilor*”. Mai departe, îl las să povestească pe inginerul Montanu:

*„(...) Drept să vă spun, aveam foarte mari emoții, fiindcă ideea aceasta de terorism mă marcaseră și pe mine... Și așa am ajuns la U.S.L.A., unde am avut surpriza să-i vedem pe cei mai formidabili «teroriști» cu lacrimi în ochi, bucurându-se ca niște copii că ne-au văzut. Și fuseseră informați că spre ei se deplasează o forță militară considerabilă ca să-i termine. De fapt, eram doar noi. Ajunși acolo, adjuncții unității U.S.L.A., colonelul Bleorț, colonelul Gherghina și colonelul Simionescu au prezentat raportul, **Erau toți prezenți și echipamentul din dotare sigilat...** Cu aceste concluzii m-am întors la M.Ap.N. și am prezentat raportul domnului Ion Iliescu, care a fost foarte mulțumit...”*

Stimați cititori, se acționa asupra U.S.L.A. prin toate mijloacele, numai ca să-și iasă din „pepeni” și să reacționeze, în timp ce comisia desemnată să execute revista de front se deplasa spre sediul unității, aceasta este anunțată că spre ea se îndreaptă „o forță militară considerabilă ca să-i termine”. Vă dați seama care era starea de spirit în rândul cadrelor? Și domnul Montanu se miră că i-a găsit „cu lacrimi în ochi și bucurându-se ca niște copii”. Dumnezeu, dar perfid au mai acționat un Nicolae Militaru, un Silviu Brucan, un Gelu Voican Voiculescu.

Toți se coalizaseră împotriva U.S.L.A. Inclusiv presa avidă de senzațional. Care nu a menționat că cei patru supraviețuitori ai măcelului au fost arestați și anchetați. Se vroia cu orice preț obținerea de material probatoriu în vederea documentării variantei cu privire la misiunea ce o primiseră, „*de atacare a sediului M.Ap.N.*”. Aceasta, în viziunea celor care aveau acest interes. Dar nici unul dintre cei patru nu a putut „recunoaște” un neadevăr, iar factorii de comandă din unitate au intervenit energic (așa cum au fost întotdeauna alături de subordonați) pentru recuperarea lor. Pe fondul negăsirii nici unei probe sau indiciu că ar fi intenționat să atace obiectivul respectiv, au fost puși în libertate și scoși prin ordinul ministrului Apărării Naționale de pe lista teroriștilor. Porcărie curată! Iar în acest timp, *camarazii lor* erau supuși unei reviste de front...

"Teroriști" contra teroriști

Stimați cititori, mintea mea refuză să înțeleagă raționamentul lui Nicolae Militaru și al celor care au dezinformat Națiunea, Armata, vizavi de uslași. **Pe de o parte, încă de la început, au cerut sprijinul lor în lupta împotriva teroriștilor. Pe de altă parte, au desfășurat un adevărat război psihologic asupra lor, în intenția clară de a lichida în totalitate această unitate, încă din noaptea 23-24 decembrie 1989, uslașii au fost solicitați să acționeze pentru capturarea teroriștilor. Crede cineva că aceștia ar fi acționat împotriva camarazilor lor? Absurd! Atunci s-au constituit echipe mixte formate din uslași și cadre ale M.Ap.N., care s-au înțeles și au cooperat foarte bine.**

Teodor Filip

Dar ei au acționat și independent pentru anihilarea teroriștilor. Astfel, în ziua de 23 decembrie, pe baza informațiilor transmise de către grupa operativă de stat major din cadrul M.Ap.N., un echipaj de luptă a Serviciului Special de Intervenție, condus de **cpt. Enăchioaie Victor**, se deplasează în Piața Iancului. Acolo, pe șoseaua Mihai Bravu. Se semnalase că „*teroriștii execută foc, dintr-un bloc aflat în apropiere, asupra cetățenilor de pe stradă*”. Ajunși la fața locului, luptătorii uslași descoperă imediat locul: **blocul D3, et.10, ap.70**. În urma acțiunii deosebit de prompte, **ei au lichidat două persoane îmbrăcate în costume civile, fără documente de identitate asupra lor. O a treia persoană, rănită, a reușit să părăsească zona**. Uslașii și-au făcut datoria și s-au retras. Dar înainte, **au predat cele două cadavre Gărzilor patriotice din zonă, pentru a fi predate organelor de poliție**. Ce s-a întâmplat ulterior cu ele a rămas o enigmă! Cine le-a ridicat? Unde au ajuns? Unde au fost înhumate și de către cine? Tot atâtea întrebări care își așteaptă răspunsul⁴.

Tot în ziua de 25 decembrie, efective de luptători din U.S.L.A. au fost trimise să intervină în mai multe puncte din Capitală: la sediul C.C., pentru executarea unui control antiterorist la subsolul clădirii; la magazinul „Muzica” de pe Calea Victoriei; pentru a neutraliza un „cuib de teroriști” din blocul „General”, etajul 3; la Palatul Telefoanelor, pentru „*neutralizarea unei poziții din care s-ar executa foc automat asupra persoanelor care circulau pe calea Victoriei și pe str. 13 Decembrie*”, în zona Teatrului Mic, unde un „*alt grup de teroriști ar fi executat foc din podul garajului*”.

Toate aceste „*informații*” care au stat la baza ordinelor materializate în acțiunile de intervenție ale uslașilor **s-au dovedit a fi false**.

Iar în acest timp, fără cea mai elementară documentare, o parte dintre ziaristi au scris că în zilele de 21 22 și 23 decembrie, precum și în zilele următoare, efective ale U.S.L.A. se aflau pe „*anumite străzi*”. Aceasta a fost „*informația*” difuzată prin presă, iar publicul cititor a recepționat-o ca atare. Dar să vedem ce făceau uslașii pe „*anumite străzi*” - rețineți vă rog, pe anumite străzi și nu în stradă.

Majoritatea locuitorilor Capitalei erau deja familiarizați cu prezența cotidiană, permanentă, a uslașilor și militarilor în termen din Trupele de Securitate, care asigurau paza și apărarea ambasadelor și a reședințelor diplomaților. În nici o împrejurare, oricare ar fi fost hotărârea această misiune nu putea fi abandonată. Iar aceste obiective srau pe „*anumite străzi*”. Acolo erau și uslașii, sprijiniți de militari în termen purtători ai petlițelor albastre. S-a bătut multă monedă, în presă, pe prezența uslașilor la „*Continental*”. Este adevărat, acolo s-a creat un cordon care a închis zona de protecție a agenției aeriene israeliene „*EL-AL*” și a ambasadei americane situată în apropiere. Erau obiective deosebit de sensibile și, în cadrul acelor evenimente, trebuiau luate măsuri suplimentare de apărare a lor. Iată ce a declarat studentul Armand Goșu referitor la barajul respectiv: „*Barajul de la intrarea pe strada Batistei era format din soldați ce purtau uniforma armatei române, intercalați cu subofițeri de miliție... Pe obrajii lor s-au prelinz lacrimi. Căștile și scuturile nu au reușit să le ascundă*”.

Deci acești teroriști, pe obrajii cărora se prelingeau lacrimi, au format un baraj viu, și-au pus viețile în pericol pentru a apăra două obiective: agenția „*EL-AL*” și Ambasada americană. Aceasta era misiunea lor. Iar dacă demonstranții s-ar fi apropiat de ele și le-ar fi periclitat, uslașii erau obligați să intervină. Am omis să specific și îmi cer scuze: cadrele de la Serviciul destinat acestei misiuni erau echipate cu uniforme de miliție. Iar în timp ce uslașii și militarii în termen își făceau datoria, pe postul național, un Brateș⁵, un Stark⁶, un Popescu și alții puneau în seama U.S.L.A. tot ce se întâmpla în

⁴ Din informațiile culese în acei ani se pare că dl. Ion Iliescu a aprobat ca toate cadavrele adevăraților teroriști să fie făcute dispărute și scoase din țară. Această măsură făcea parte dintr-un protocol secret semnat de președintele Ion Iliescu(n.A.).

⁵ Evreu.

⁶ Evreu.

Secretele U.S.L.A.

București, prezentându-i drept teroriști, cerându-le chiar moartea! Același lucru i-au făcut unii ziariști prin cele scrise. Au interpretat eronat, ori după bunul lor plac, prezența uslașilor pe „anumite străzi”.

În cadrul războiului psihologic, acțiunile de dezinformare au fost combinate cu cele provocatoare, în special începând cu noaptea de 23 spre 24 decembrie. Ele au avut un scop bine determinat: să creeze suspiciune și neîncredere chiar și între cadrele unității. În noaptea respectivă, comandantul unității, colonelul Ardeleanu, lipsea de la sediu (era la M.Ap.N. în anchetă). Dar se zvonise că, împreună cu familia, ar fi fugit cu un elicopter în munții Apuseni, unde urma să creeze un punct de rezistență!!! Deci, colonelul Ardeleanu era în sediul M.Ap.N., anchetat dar un binevoitor anunță organele din județul Bihor și din cele limitrofe, ca el să fie căutat!! Ca atare, în dimineața zilei de 24 decembrie, domiciliul soacrei sale din Bihor a fost percheziționat. Se dețineau „informații” că la acel domiciliu erau depozitate armament și muniție! Stresată, soacra colonelului, în vârstă de 72 de ani (atunci) a avut o criză, ale cărei efecte au fost accentuate în urma decesului - în condiții misterioase - al colonelului Ardeleanu, în ziua **de 15 iunie 1993**. Dar sătenii din Petrani, comuna Pocola, nu au crezut cele puse în seama colonelului. Mai mult, au fost alături de soacra sa, nana Veronica cum îi spuneau, și au încurajat-o. Oamenii nu s-au lăsat manipulați, nu au crezut în balivernele celor mai școliți decât ei. Acesta este țărânul român, talpa țării, batjocorit și umilit în propria-i țară pentru care oricând și-ar da viața.

Mai trebuie scos în evidență un aspect al acestui război psihologic. **La sediul unității, pe firul scurt, se primeau „informații” care de care mai alarmante: că diferitele ambasade sunt atacate, că este atacată chiar Banca Națională, iar U.S.L.A. să trimită forțe.** Desigur, toate aceste „informații” au fost verificate și s-a stabilit clar că erau provocări. Cei care transmiteau aceste „informații” nu știau două lucruri, în primul rând că această unitate avea cadre de conducere capabile, adevărați profesioniști, care nu căzuseră cu ultima ninsoare în sediul din strada Toamnei, în al doilea rând, că sediul unității avea propriul sistem de legături cu absolut toate obiectivele, în care se putea „pătrunde” doar cu aparatură foarte sofisticată. **Lucrul curios era altul: cine și mai ales cum reușise să intre în posesia numărului de telefon pe firul scurt al unității? Deoarece, acel număr era cunoscut de un grup foarte restrâns de cadre din unitate. Dar mai era cunoscut și la cabinetele guvernamentale cu care era în legătură directă.**

Toate aceste dezinformări și provocări urmăreau unul și același lucru: distrugerea unității. Ele trebuiau să confirme ceea ce se relatase în mass-media cu privire la acel măcel din fața M.Ap.N. Autorul mai emite o ipoteză: uslașii erau așteptați „la cotitură”, în cazul în care luptătorii din Serviciul Special de Intervenție s-ar fi deplasat, fără o verificare prealabilă, la acele obiective care erau anunțate că sunt atacate, ar fi fost „așteptați” undeva pe traseu ori în preajma obiectivelor respective și ar fi fost lichidați.

Comanda unității a mai primit un telefon foarte alarmant. Tot pe firul scurt: „*Unitatea urmează a fi atacată de efective din Direcția a V-a*”. În unitate s-a dat alarma de luptă, iar în rândul efectivelor s-a adâncit starea de neliniște, de derută. Ulterior, s-a anunțat că urmează să fie atacată de persoane necunoscute. Dumnezeule, dar câte asemenea „informații” nu s-au transmis?! Marele merit revine cadrelor de comandă care nu s-au lăsat intimidat, nu au cedat psihic. S-a mers până acolo încât, **concomitent, la sediul unității și la M.Ap.N. s-a anunțat că ofițerul-uslaș C.C. ar fi capturat un tanc de la armată și trage în centrul Capitalei în tot ce mișcă.** Și această „informație” a trebuit să fie verificată, iar **cadrele din M.Ap.N. l-au găsit pe ofițerul C.C. la datorie, executându-și serviciul.** Tot în acest timp, în zona Câmpulung Muscel, importante forțe ale M.Ap.N. îl căutau de zor pe cel mai periculos „terorist” - maiorul-uslaș C.A. Iar bietul C.A. habar-navea că este atât de căutat.

Teodor Filip

Era în unitate, numit în funcția de șef de Stat Major, în locul colonelului Trosca, al cărui cadavru zăcea în fața M.Ap.N. Degeaba comanda unității a anunțat că acest ofițer se află în unitate. Cei de la M.Ap.N., nu și nu, este „terorist” și acționează în zona amintită. Aveau ei această informație!

Stimați cititori, exemplele de acest gen ar putea continua. Sper că am reușit să prezint, așa cum m-am priceput, diabolicul scenariu care s-a țesut în jurul uslașilor. **Și în tot acest timp, radioul și televiziunea nu au preluat (nu au dorit) de la U.S.L.A., nici o dezmințire. Iar colonelul Bleorț l-a rugat, prin telefon, pe dl. Petre Roman⁷ să facă demersurile necesare pentru ca dezmințirile U.S.L.A., trimise la Televiziune, să fie date pe post. Dar Petrică al nostru nu avea timp pentru așa ceva.** El era preocupat să se afirme, să iasă în evidență. Și a reușit.

În felul acesta, s-a mai adăugat un personaj pe lista celor care au desfășurat și condus războiul psihologic împotriva uslașilor. Totul desfășurat în baza unui plan diabolic.

Un rol deloc neglijabil l-a avut și Gelu Voican Voiculescu⁸. În noaptea de 23 spre 24 decembrie, el este cel care l-a anchetat pe uslașul supraviețuitor Șoldea. Ulterior, **a făcut eforturi disperate de a organiza U.S.L.A.** A profitat de funcția pe care a avut-o: vice prim-ministru al guvernului provizoriu, funcție în virtutea căreia răspundea de Armată, Securitate, Miliție și Justiție. În acest sens, a scos o hotărâre guvernamentală într-o totală neconcordanță cu misiunile U.S.L.A. Și când a văzut că intenția de reorganizare a unității nu a dat roade, a început să acționeze direct asupra colonelului Ardeleanu. Prin presiuni psihice, **să-l determine să-și dea demisia. A vrut neapărat să aibă controlul asupra acestei unități de elită.** Și cum putea să facă aceasta? Doar având la comanda ei un om de-al său. În această situație, colonelul Ardeleanu nu mai era bun! Și atunci, **l-a propus comandant pe marele „revoluționar” Munteanu.** Da, ați citit bine stimați cititori: pe Munteanu !! Adică, înlături de la comandă un specialist al luptei antiteroriste, pe acel comandant care s-a împotrivit din răspuțeri dezorganizării unității, și dorești să-l înlocuiești cu unul care nici nu auzise de terorism dar să mai știe cu ce se mănâncă!

Și în această situație, domnul Ion Iliescu a avut un rol benefic, în sensul că a stopat toate acțiunile lui G.V. Voiculescu vizavi de U.S.L.A. în privința dânsului, „cele bune să se adune, cele rele...”

În ce privește războiul psihologic asupra uslașilor, nu pot fi exceptați nici factorii politici de atunci. Dar de data aceasta, cu repercusiuni grave asupra întregului popor și a economiei naționale. M-am referit la **acea hotărâre a guvernului provizoriu în totală contradicție cu misiunile U.S.L.A. În baza ei, s-a luat o măsură absurdă: pe aeroporturi să nu se mai execute controlul antiterorist și antideturnare!** Țara noastră, recunoscută pe plan internațional pentru profesionalismul și eficiența acestei activități, renunță la ea!! Personalul specializat a fost înlăturat, tehnica specifică controlului antiterorist și antideturnare, importată pe valută forte, a rămas nefolosită. O situație nemaiîntâlnită! **Păi, dacă granițele țării au fost larg deschise, dacă am intrat în democrație, era „normal” ca și această activitate de pe aeroporturi să fie înlăturată.** Ceva logic, nu? Dar numai în debla celor care au dorit acest lucru. Și se mai miră S.R.I.-ul, se mai miră unii ziariști, că România a devenit placa turnantă a terorismului internațional... **Excluzând toate valorile care au fost scoase atunci din țară, fiți siguri că tot în acea perioadă, pe aeroporturile Otopeni, Băneasa, Kogălniceanu, Arad sau Timișoara, în țară au fost introduse tone de armament . Și au intrat și ieșit spionii cu grămada...**

⁷ Evreu.

⁸ Deținut de drept comun înainte de 1989 și amestecat în Mișcarea transcendențială din România prin anii 1980-1984, când a fost interzisă. Responsabil de executarea lui Ceaușescu, precum și de lichidarea multor ofițeri de valoare ai armatei române. A scăpat doar prin numirea în funcția de ambasador în Tunisia.

Secretele U.S.L.A.

Autorul își permite să tragă o concluzie: dacă atunci, pe aeroporturile din România nu s-a produs nici un act terorist, dacă nici un avion nu a fost deturnat, explicația are o logică simplă - **nu s-a vrut**. Prea era la îndemâna tuturor să intre și să iasă din țară cu ce vroia și nu vroia. **Dacă ar fi avut loc un act terorist, s-ar fi luat măsuri. Așa, România era raiul tuturor spionilor agenților din lume, al teroriștilor de pretutindeni.** Și așa a rămas o perioadă destul de îndelungată, cu toate împotrivirile colonelului Ardeleanu și ale conducerii U.S.L.A.

În cadrul războiului psihologic asupra U.S.L.A., un loc aparte l-a avut concretizarea ordinului generalului Nicolae Militaru⁹ ca sediul unității să fie înconjurat de TAB-urile Armatei și o subunitate de parașutiști. În timp ce efective din cadrul Serviciului Special de Intervenție erau solicitate în diferite puncte ale Capitalei pentru capturarea teroriștilor, în timp ce o parte a uslașilor își îndeplineau misiunea de pază și apărare a ambasadelor, sediul unității este încercuit și supus unui adevărat asediu. Generalul Nicolae Militaru, Silviu Brucan¹⁰, G.V.Voiculescu și alții nu aveau deloc încredere în această unitate. Pentru scenariul lor nu puteau avea încredere. Dar cadrele de la M.Ap.N. care comandau efectivele ce staționau în jurul sediului unității s-au dovedit a fi adevărați ofițeri. S-au purtat camaradește, nu au făcut nici un abuz, nu i-au etichetat și nu i-au batjocorit pe uslași. Au primit un ordin și l-au executat. Dar întregul lor comportament a dovedit înțelegerea justă a executării acestui ordin. Aceasta este Armata Țării. Nu o mână de oameni care, din exces de zel au tras, au batjocorit, au bătut și tratat inuman oameni nevinovați.

Colonelul Z.G., comandantul parașutiștilor, a dovedit calitățile unui adevărat comandant: cinste, probitate, calmitate, competență, cooperare perfectă cu colonelul Ardeleanu și comanda U.S.L.A. Prin el, într-o perfectă înțelegere, s-a realizat actul de comandă al unității, iar generalul Nicolae Militaru era la curent, permanent, cu situația reală din unitate. Pe parcurs, acești ofițeri au rămas și ei mirați de neîncrederea manifestată față de această unitate, de nenumăratele „informații” primite prin telefonul scurt.

Dar staționarea acestor trupe în jurul sediului unității a avut și alte urmări. Pe care cel care dăduse acest ordin nu le-a prevăzut și i-au cam încurcat treburile. Pe de o parte, populația din zonă, familiarizată cu această unitate, era neliniștită. Neliniștită, deoarece oricând se aștepta ca între cele două „tabere” să izbucnească un conflict, iar ei se aflau la mijloc. Pe mulți dintre acești locatari i-am cunoscut, iar în februarie 1990 am discutat cu o parte din ei. M-a uns la suflet, mi-a crescut „pipota” când au afirmat: *„Domnule ofițer, noi nu am crezut niciodată că ei (uslașii -n.a.) ar fi teroriști”*. Și aceasta era sfârșitul lui februarie, anul de grație 1990, când stigmatul de „terorist” era încă actual.

„Pe uslași nu-i poți lichida decât prin bombardament!”

Aceasta pe de o parte. Vis-a-vis de una din intrările în unitate era situată reședința ambasadorului statului Israel, obiectiv foarte sensibil, iar pe colțul altei străzi, la circa 50 de metri, Ambasada Indoneziei și o școală la care învățau o parte a copiilor diplomaților acreditați în România. **Ce părere și-au format diplomații celor două țări când au văzut că luptătorii antiteroriști din România sunt încercuiți, ținuți sub asediu?** Credeți că o părere bună față de noua conducere a Țării și Armatei? **Acest aspect a fost comentat nefavorabil în cercurile diplomatice din Capitală.** Mi s-a relatat că **un militar din corpul de pază al Ambasadei americane (pușcași marini) s-**

⁹ Agent KGB.

¹⁰ Evreu, comunism.

Teodor Filip

ar fi exprimat cam așa: „Dacă cei din interior vor (uslașii - n.a.), îi nimicesc pe toți (cei care îi încercuiseră-n.a.) Pe ei nu-i poți lichida decât prin bombardament „.

Aceasta era părerea specialiștilor străini față de uslași. Un lucru poate minor dar cu consecințe pentru imaginea României în exterior.

Voi mai da un exemplu prin care să demonstrez, dacă mai este cazul, acțiunea de diversiune și provocare ce s-a făcut asupra U.S.L.A. Pe data de **26 decembrie 1989**, la sediul M .Ap.N., a avut loc o ședința cu cadrele de conducere de la Armată și Ministerul de Interne. Ședința era condusă de generalul Nicolae Militaru. În timpul luării de cuvânt a colonelului Ardeleanu, în sală pătrunde vijelios **Cazimir (Benedict) Ionascu** și strigă: „*Tovarășe general Militaru, în timp ce colonelul Ardeleanu raportează aici, în fața dumneavoastră, unitatea lui a ieșit în stradă și trage în populație*”. Această „informație” o deținea el, Cazimir Ionescu, de la rețeaua sa. Atunci toți aveau rețea de informații! Bietul colonel Ardeleanu, mai să facă infarct. Împreună cu Ionescu Cazimir, se deplasează în cabinetul generalului Militaru unde, culmea, generalul Hortopan tocmai vorbea cu sediul U.S.L.A. prin telefon. După mine, a fost singura reacție ostășească a generalului Hortopan, care punând telefonul în furcă, îi servește o replică dură, dar meritată, lui Cazimir Ionescu: „*Domnule Cazimir Ionescu, dumneata știi că eu acum vorbesc cu comanda acestei unități și transmit ordine? Cine dracu v-a permis vouă, civililor, să intrați în acest minister și să împuiați capul ofițerilor cu tot felul de prostii!*”. Cam târziu s-a trezit la realitate și acest general, dar bine că s-a trezit. Iar pe cei care citesc aceste rânduri, îi rog să tragă concluziile.

Am lăsat spre sfârșit un episod, ale cărei urmări puteau fi deosebit de tragice. Așa cum acei uslași au fost atrași în capcană și uciși cu sânge rece în fața M.Ap.N., așa s-a **intenționat lichidarea tuturor luptătorilor din Serviciul Special de Intervenție** (dacă U.S.L.A. era crema Ministerului de Interne, luptătorii acestui serviciu erau spuma unității). **La solicitarea dezinformatorilor de la Televiziune**, comanda unității trimite acest serviciu să o apere. Se deținea „informația” că o coloană de „*blindate-teroriste se îndreaptă spre Televiziune pentru a o rade de pe suprafața pământului*”. Aceasta era versiunea servită comenzii unității, încredători, conduși de maiorul Ene, luptătorii se pun în mișcare, în jurul Televiziunii și pe străzile adiacente erau importante forțe ale M.Ap.N. în dispozitiv de luptă. Acestora li s-a transmis ordinul.

„*Vine U.S.L.A. să ne atace. Trageți fără somației*”. Coloana luptătorilor se apropia, când, în dreptul restaurantului „Perla”, este oprită de un TAB din care coboară **un civil și un maestru militar**. Aceștia îi spun maiorului Ene: „*Înapoi! Se intenționează măcelărirea voastră. Este o capcană!*”.

În primăvara anului 1990, după multe căutări, maiorul Ene reușește să ia legătura cu cele două persoane și cu lacrimi în ochi le-a mulțumit. Aceste două persoane au salvat viețile luptătorilor-uslași. Merită toată recunoștința și admirația lor. Nu am latitudinea să le dezvălui numele. Nu este o fabulație, stimați cititori. Este purul adevăr, este realitatea crudă a acelor zile când, niște persoane fanatice, sadice aş putea spune, **au intenționat lichidarea fizică a tuturor uslașilor și a cadrelor de la Direcția a V-a! Iar aceste persoane se plimbă în libertate**. Unele au parte de o pensie sfidătoare, altele ocupă diferite funcții în structurile M.Ap.N. și în viața politică. Și nimeni, dar absolut nimeni nu se auto-sesizează. Suntem în cea mai originală democrație din lume...

Diversiunea „Scutul”

Discreditarea U.S.L.A. s-a prelungit și în 1990. Scenariul a fost continuat și de Gelu Voican Voiculescu. În emisiunea dlui Tatulici, „Revoluția în direct” a făcut mai multe afirmații aberante, dintre care, referitoare la problema pe care o tratez, interesează doar una. Cică în decembrie 1989, în țară erau comandouri străine

Secretele U.S.L.A.

denumite U.S.L.A.C.!!! Bătrâne, îmi pare rău dar nu știi să dezinformezi... Și aceasta este o artă, care nu-ți este la îndemână. Că au fost comandouri străine sunt de acord, dar de unde ai scos denumirea de U.S.L.A.C.? Înseamnă că dumneata știi ceva! Sau pur și simplu ai adăugat litera „C” la sfârșitul U.S.L.A. Mai degrabă înclin spre această ipoteză, deoarece denumirea U.S.L.A.C a avut impactul scontat asupra auditoriului: ce mi-e U.S.L.A. ce mi-e U.S.L.A.C.?! Mărturisesc că și eu am rămas mirat auzind această denumire.

Stimați cititori, pentru a îndepărta vălul de suspiciune care a planat asupra uslașilor și pentru a arăta că nici ulterior acest război psihologic împotriva lor nu s-a terminat, mai trebuie lămurit un lucru. Îl consider absolut necesar. După decembrie 1989, în presă, la Televiziune și chiar în unele cărți s-au făcut **nenumărate speculații privind formațiunea „Scutul” de la Timișoara și Sibiu**. S-a afirmat că aceste formațiuni erau constituite din efective U.S.L.A. Deci, din uslași. Acestei afirmații îi răspund cu un categoric NU!

La început, când am scris despre înființarea și misiunile U.S.L.A. am specificat că își avea corespondentul ei în fiecare județ, concretizat în compartimentul denumit „**Arta**”. Acest compartiment era format din cadre specializate în activitatea antiteroristă (care urmau o pregătire periodică la sediul unității centrale, dar aparțineau exclusiv inspectoratului de securitate respectiv). **Pe lângă acest compartiment, fiecare județ avea organizată o formațiune denumită „Scutul”, formată din cadre de miliție care aparțineau, tot exclusiv, inspectoratului respectiv**. Cadrele care intrau în componența acestei formațiuni erau selectate de la toate, serviciile și își îndeplineau atribuțiunile de serviciu specifice fiecăruia. **Însă în cadrul formațiunii „Scutul”, erau destinați pentru intervenție în, vederea asigurării liniștei și ordinii publice**. Și vă asigur că nu făceau parte bucuroși din această formațiune. Pe lângă sarcinile de serviciu specifice, urmau o pregătire aparte, care îi solicita în plus. **Nici o formațiune „Scutul”, din nici un județ, nu avea în componența ei uslași**. Este o minciună, o dezinformare voită. Mai documentați-vă domnilor, care faceți asemenea afirmații! Deoarece mai există persoane care cunosc realitatea. Pe care nu ați dorit și nu doriți să o faceți publică. Și încă un lucru, domnilor: **Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă NU A AVUT NICIODATĂ EFECTIVE DISLOCATE ÎN ȚARĂ, NICI ÎNAINTE, NICI ÎN TIMPUL EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989**.

După destituirea generalului (r) Nicolae Militaru, generalul Stănculescu a avut curajul de a reabilita memoria uslașilor uciși în fața M.Ap.N., familiile lor au fost repuse în drepturi, iar ei declarați EROI POST-MORTEM și înaintați în grad. Deși avea destule probleme de rezolvat, în chiar prima zi după numirea sa în funcție, generalul Stănculescu a ordonat adunarea întregului efectiv al U.S.L.A. în unitate (mai puțin cei care erau în misiune ordonată) și, personal, le-a adresat cuvinte de îmbărbătare. Astfel, dușmanii lor, cunoscuți și necunoscuți, au trebuit să accepte că statutul celor asasinați este și va fi de EROI ÎN PANOPLIA NEAMULUI ROMÂNESC.

Speculând lipsa de informație a populației, unii ziariști au continuat să arunce anatema asupra foștilor uslași (actualmente Brigada Antiteroristă), continuând să-i prezinte drept „teroriști”. Nu știu, sau bănuiesc în slujba cui sunt, dar prin aceasta își bat joc de meseria cea mai nobilă - gazetăria. Concret: în „**România liberă**” nr.1466 din **28 decembrie 1994**, la pagina a treia, sub titlul „**Dezvăluiri despre implicarea U.S.L.A. în evenimentele din Decembrie 1989**”, a apărut un articol pe care îl reproduc în întregime:

„Un tânăr care și-a făcut stagiul militar în trupele U.S.L.A. a declarat corespondentului A.M. PRESS din Dolj: «Am fost la Timișoara și la București în decembrie '89. Odată cu noi, militarii în termen, au fost dislocați și profesioniști reangajați, care purtau uniforme negre de camuflaj. Dispozitivele antitero de militari în termen și profesioniști au primit muniție de război.

Teodor Filip

La Timișoara, s-a tras în manifestanți de la distanță mică. Am văzut cum săreau creierii celor ciuruți de gloanțe. Cred că mascații, folosind armamentul lor special, au tras cu gloanțe explozive. În ianuarie 1990, toți militarii în termen din U.S.L.A. au fost internați pentru dezintoxicare. Fuseseră drogați. Am fost lăsați la vatră cu cinci luni înainte de termen pentru a ne pierde urma. Mă tem pentru mine și părinții mei. La antrenamente și aplicații eram împărțiți în «amici» și «inamici». Mascații erau «inamicii» pe care trebuia să-i descoperim și să-i neutralizăm. Cred că mascații au fost acei teroriști”.

Stimați cititori, în totalitatea sa, articolul de mai sus este plin de minciuni! Aceste minciuni ”mbracă” sâmburele de adevăr „*la Timișoara s-a tras în manifestanți de la mică distanță*”. Aș avea foarte multe comentarii de făcut dar voi căuta să fiu cât mai scurt. Sunt convins că mulți bihoreni, și nu numai, au citit serialul despre uslași care a apărut în „Crișana Plus”. Cei neavizați, citind articolul din „România liberă” și-au spus, pe bună dreptate: „*Uite domnule, ce scrie ăsta și ce a făcut U.S.L.A. în decembrie 1989*”. Dar să vedem care sunt minciunile din articolul respectiv:

În primul rând, în România nu au existat trupe U.S.L.A.! M-am săturat să repet aceasta. A fost o singură unitate specializată în activitatea de prevenire și combatere a acțiunilor teroriste pe teritoriul național - Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă. Această unitate era încadrată exclusiv cu subofițeri, maiștri militari și ofițeri. Nici un tânăr nu și-a satisfăcut serviciul militar la această unitate. Apoi, U.S.L.A. nu avea „profesioniști reangajați”. Este nevoie să explic ce înseamnă.

Correspondentul AMPRESS citat se numește Sterie Petrescu, a fost șoferul directorului general al I.R.E.- RENEL DOLJ și a fost, ulterior, eliminat de pe statele de plată ale „României libere” și AMPRESS după o serie de dezinformări scandaloase. Ales, în 1996, consilier județean (la Dolj) din partea Alianței Civice, al cărei președinte de Filială era, a fost „detronat” din funcție și acționat în Procuratură și Justiție de noua conducere a A.C. - Dolj. (n.ed.)

Cadru militar și ce înseamnă reangajat? **Nici un uslaș nu a purtat „costum negru de camuflaj”**. Uniforma lor era predominantă de miliție, fie de echipaje ale companiei TAROM, ori civilă, în raport cu serviciul din care făceau parte. Doar cadrele din Serviciul Special de Intervenție aveau uniformă specifică de luptă, de culoare kaki, confecționată dintr-un material care nu permitea ușor aderența mâinilor adversarului (tocmai pentru ca în lupta corp la corp avantajul să fie de partea lor). Dar niciodată „*costume negre de camuflaj*”...

Deci, persoana care dorește să-și păstreze anonimatul (pentru că minte) nu putea să-și fi „*făcut stagiul militar în trupele U.S.L.A.*”. Dacă este o persoană reală, poate și-a satisfăcut serviciul militar în Trupele de Securitate. **Dar un militar în termen nu putea fi și la București și la Timișoara în decembrie '89**. Mai declară că a făcut parte din „*dispozitivele antitero*”, împreună cu „*profesioniștii reangajați*”. **Pe timpul evenimentelor din decembrie 1989, nici un cadru din U.S.L.A. nu a fost dislocat în teritoriu**. Stau măturie, în acest sens, următoarele controale și verificări care s-au efectuat în rândul uslașilor, de către persoane cu decizie în Armată și în noua conducere a țării, chiar și de către procurori, dintre care unul a fost Popa Ulpiu Cherecheanu, viitorul procuror general al României. Toate concluziile au fost unanime: „**U.S.L.A. nu a comis nici un act împotriva manifestanților**”. Organigrama, ca să nu spun ordinea de bătaie, a fost verificată și răsverificată. Concluzia: **toți uslașii au fost în unitate, în paza și apărarea obiectivelor sau la cele două aeroporturi: Otopeni și Băneasa**.

În cadrul antrenamentelor, o parte dintre uslași nu erau „*mascați*” și nu se ascundeau pentru a fi descoperiți. Erau față în față, care-pe-care. Abia în 1990, după constituirea Brigăzii Antiteroriste au apărut celebrele măști Balacrava (tip de glugă tricotată care acoperă capul și gâtul), când presa centrală era „inundată” de titluri de genul: „*Ninja se plimbă prin București*”, „*Bucureștiul invadat de ninja*” ș.a..

Secretele U.S.L.A.

Și apoi, cum mama dracului: „În ianuarie 1990, toți militarii în termen din trupele U.S.L.A. au fost internați pentru dezintoxicare”? Sau „Am fost lăsați la vatră cu cinci luni înainte de termen pentru a ne pierde urma”? Aici te-ai dat de gol anonimule! În sensul că **totul este o minciună**.

Ți-ai satisfăcut stagiul militar ca în „Legiunea străină”, despre care, fără falsă modestie, cunosc destule? Adică, sub o identitate falsă?! Chiar așa de tâmpiți îi crezi pe cititori? **Oricare tânăr, după trecerea în rezervă, nu-și poate „pierde urma”.** **Numele său rămâne în evidența Comisariatului militar, iar în organigrama din unitatea la care a fost repartizat sunt trecute toate datele despre el.** Măi, vezi că nu știi să minți?! Doamne, dar multe aș mai avea de scris pe marginea articolului respectiv! **Chiar limbajul folosit dă notă o persoană străină de problemele militare...**

Păcat, mare păcat, domnilor de la „România liberă” și A.M.PRESS!

A doua zi după ce am citit articolul respectiv, m-am prezentat la redacția cotidianului „Crișana” cu un material în care demolam toate minciunile respective. Am găsit o deosebită înțelegere la dl, redactor-șef Petru Șandor, care imediat l-a dat spre publicare, îi mulțumesc pe această cale.

Stimați cititori, nu vă lăsați dezinformați de asemenea articole! Care îi denigrează pe oamenii curajului și sacrificiului în lupta cu teroarea, pe acei tineri care, benevol, se încadrează în Brigada Antiteroristă, iar pe mâneca uniformelor lor cenușii este prins ecusonul cu deviza-simbol „PATRIE ȘI ONOARE”. Aveți încredere în ei și fiți mândri că pe lângă Armată, Poliție și alte organe, în România mai există o unitate încadrată cu bărbați și femei - media de vârstă 35 ani - care, în orice situații limită v-ați afla -, Doamne ferește - sunt gata să se sacrifice pentru a vă salva.

11 secunde

Iar din multele exemple de intervenție ale acestor bărbați ai sacrificiului, vă voi prezenta unul singur. Poate nu cel mai bine ales. Suntem în **toamna anului 1994**. Într-un apartament dintr-un bloc din **Babadag**, doi tineri, sub amenințarea armei, țin ostatică o familie (tatăl, mama, băiatul și sora lui). Ce se întâmplase? Nu cu mult timp înainte, pe timpul când își satisfăcea serviciul militar într-o unitate din apropiere, un militar din ciclul doi și-a invitat, pe timpul unei permisii, un camarad din ciclul întâi să-l însoțească acasă, în vizită, în familia tânărului militar din Babadag, veselie mare. Sora acestuia îi „cade” dragă prietenului său. Discret, îi face propuneri. Fata refuză. După eliberarea fratelui, marele amoroș pune mâna pe un pistol-mitralieră, cu 120 de cartușe, sare gardul unității (deci, devine dezertor), își alarmează un amic în ale fărădelegilor, sosesc la apartamentul respectiv, intră cu forța și țin ostatică întreaga familie. Nu mai conta că fratele fetei i-a fost prieten, camarad în armată, că a fost omenit la el în casă. Militarii din M.Ap.N., organele de poliție, luptătorii din subordinea locotenent-colonelului Alexandru Cristescu nu reușesc să-i elibereze pe ostatici. Cei doi „teroriști” sunt „neînfricați”.

În această situație, se alarmează comanda Brigăzii Antiteroriste, care destină **două echipaje, sub comanda maiorului Nicolae Catană**, pentru a interveni. În câteva zeci de secunde, luptătorii antiteroriști sunt echipați, înarmați și pleacă la aeroport, de unde un elicopter îi transportă fulger la Babadag. Ajunși la fața locului, discret, fără a alarma locatarii, se execută recunoașterea în detaliu a zonei. Apoi, dintr-un bloc vecin, într-un apartament absolut identic cu cel în care cei doi teroriști (au deja acest statut) țin ostatică familia respectivă, se fac câteva antrenamente. Toată noaptea, cu ajutorul binocurilor cu infraroșii, țin sub supraveghere apartamentul respectiv, în jurul orei cinci dimineața, se ia hotărârea de atac: militarul dezertor dormea, iar complicele său, care asigura paza picotea într-un fotoliu, cu arma la îndemână. Patru luptători cu mers de

Teodor Filip

felină se apropie de ușa apartamentului, lipesc exploziv, după care se lipesc de pereți. Totul se desfășoară în cea mai perfectă liniște: luptătorii se înțeleg prin semne. Concomitent cu detonarea explozivului aplicat pe ușa apartamentului, se petrec următoarele: unul dintre luptători aruncă în interiorul apartamentului o molă (gernadă cu efect optico-acustic care, în urma exploziei, produce o luminozitate și o detunătură ce, pentru câteva secunde, paralizează pe cei din apropiere; nu provoacă nici o schijă); ceilalți se rostogolesc cu iuțea fulgerului în hol, cu armele pregătite pentru tragere, iar unul dintre ei aplică fulgerător cătușele pe mâinile celui care picotea în fotoliu **Totul a durat unsprezece secunde**. Escortați, cei doi sunt coborâți în fața blocului, însoțiți fiind de înjurăturile locatarilor treziți de zgomotul exploziilor.

Unul dintre luptători va declara unui grup de reporteri: „*A fost simplu*”, și văzându-i mirați, a continuat: „*Putea fi ușa baricadată prin interior, putea fi și celălalt în poziție de luptă și, atunci, doar vestele și căștile antiglonț, ne mai puteau fi aliați. Și bunul Dumnezeu, adaugă semnatarul acestor rânduri.*

Aceștia sunt oamenii, simați cititori, care pentru a fi pregătiți în vederea unor astfel de intervenții aplică cunoscuta butadă militară: „*Cu cât mai multă transpirație la instrucție, cu atât mai puțin sânge în luptă*”, și care, pe timpul antrenamentelor nu țin cont de grade și funcții, ci doar de principiul „care pe care”. Și pe acești oameni ai sacrificiului unele persoane, unii ziariști continuă să-i denigreze. Oare, când se vor opri?

În încheierea acești capitol, îmi permit să trag câteva concluzii. Una dintre ele este cam hazardată, dar am ajuns la ea în urma unei serioase documentări și gândiri.

Cei care în decembrie 1989 au înscenat scenariul cu teroriști, cei care au căutat, prin toate mijloacele, să-i înlăture fizic pe uslași, cei care au înscenat procesul cuplului Ceaușescu - o rușine a justiției românești - și i-au executat, sunt adepții terorismului. Nu mi-e frică de cuvinte. Sunt adepții terorismului, deoarece prin tot ce au făcut, inclusiv deschiderea granițelor și înlăturarea controlului antiterorist și antideturnare de pe aeroporturi, i-au apărat pe adevărații teroriști. Pe cei care au tras în români, în acea zi de 23 decembrie 1989 când generalul în rezervă Nicolae Militaru a fost numit (ilegal) în funcția de ministru al Apărării, era necesar să se analizeze și să se stopeze ACȚIUNILE TERORIȘTILOR. M.Ap.N., Securitatea și Miliția trebuiau să fie subordonate unei comenzi unice, între ele să se desfășoare o cooperare perfectă, în felul acesta, s-ar fi putut descifra fenomenul teroriștilor. Dar nu s-a vrut acest lucru. U.S.L.A. a fost suspectată permanent în mod tendențios și asupra ei s-a desfășurat acel diabolic război psihologic. Dacă în cadru organizat, sub o comandă unică, U.S.L.A. ar fi fost solicitată să acționeze pentru anihilarea teroriștilor, aceștia ar fi fost nimiciți sau capturați. DAR NU S-A VRUT!

Și atunci, am eu ceva cu generalul (r) Nicolae Militaru (l-am iertat, dar nu pot uita) când afirmă că a avut tot interesul să înlăture U.S.L.A.? Am eu ceva cu Silviu Brucan când afirmă că a fost eminența cenușie a tuturor evenimentelor? Am eu ceva cu Gelu Voican Voiculescu când afirmă că a încercat să dezorganizeze această unitate de elită, ori să aibă controlul asupra ei? Sunt eu pățimaș prin cele scrise? Când toate, dar absolut toate câte le-am pus în seama lor se bazează pe documente, pe casete video, pe mărturisiri ale persoanelor implicate, ale martorilor oculari?

Capitolul IV: DECESE OPORTUNE

„Ei se bucură de imunitatea... Cerului”

O problemă care a stârnit numeroase controverse este cea a deceselor suspecte de după evenimentele din Decembrie 1989. Deși există o multitudine de date, deși au fost intens mediatizate, generând numeroase întrebări, ele nu au fost elucidate nici în ziua de azi. În toate cazurile, cercetările au fost canalizate în direcții greșite. În mod intenționat de către persoane din actualele instituții ale statului, persoane care, deși s-au pensionat ori au trecut în rândurile marilor oameni de afaceri, au ocupat funcții de conducere în M.Ap.N., Ministerul de interne sau în structurile fostului regim. De pe urma acestor „*decese suspecte*”, au profitat și profită încă multe persoane. Realitatea este că **toate aceste persoane, decedate în condiții mai mult decât suspecte, au fost implicate nemijlocit în evenimentele din decembrie '89 sau cunoșteau adevărul despre aceste evenimente. Și au trebuit să fie înlăturate. Să li se închidă gura.** Au murit pentru că sufereau de o boală rară: CUNOȘTEAU PREA MULTE.

Astfel, moartea a devenit statistică. Statistică ce, după decembrie 1989 și până în prezent, cuprinde **peste douăzeci de generali** și alte persoane. Dintre care amintesc: generalul VASILE MILEA - sinucidere prin împușcare; generalii NUȚĂ CONSTANTIN și VELICU MIHALE - arși de vii prin prăbușirea elicopterului; generalul GICĂ POPA - sinucidere prin împușcare; generalul DOICARU - împușcat; generalul EMIL MACRI - infarct; generalul VOINEA - fostul Comandant al Armatei I București, infarct; generalul ȘTEFAN GUȘE - decedat în urma unei forme rare de cancer, cu o evoluție extrem de rapidă; căpitanul cercetaș GHEORGHE BĂRBIERU - din D.I.A., fosta gardă a generalului Gușe, mort la Buzău, într-un ciudat accident de mașină; generalul DUMITRU I. DUMITRU - fostul Șef al Direcției de informații al Armatei și Decan al Facultății de Arme întrunite; amiralul ARON - cei care în decembrie 1989, făcând parte din Marele Stat Major, a colaborat cu Ștefan Gușe și a comandat Marina Militară; generalul de aviație PUIU - infarct; MARIN CEAUȘESCU - sinucidere prin spânzurare; colonelul PETRE MORARU - sinucidere prin spânzurare în închisoarea din Timișoara; generalul BĂLTEANU - infarct; generalul NICOLSCHI infarct; IOAN PETRU CULIANU - împușcat; ALEXANDRU STARK - cancer; VIRGIL TATOMIR - infarct; PETRE CONSTANTIN - cancer; avocatul VOICU VIOREL, cel care la procesul de la Timișoara a rostit, primul, parola „Radu cel frumos” - accident mortal în localitatea Fetești; colonelul GHEORGHE ARDELEANU - infarct, ș.a.

Lecturând această sinistră listă, care nici pe departe nu este completă, **ies în evidență câteva cauze principale ale acestor decese: moarte violentă, infarct și cancer.** În cunoștință de cauză, înainte de a trece la radiografierea unor decese suspecte, voi prezenta cititorilor câteva din metodele folosite pentru înlăturarea persoanelor incomode, indezirabile. Sunt metode folosite de majoritatea serviciilor secrete din lume.

Arme pentru... „moartea fără cauză”

Începând cu anii '60, K.G.B.-ul utiliza cu eficiență o nouă metodă de lichidare fizică a „adversarilor”; un pistol cu aer comprimat care, în loc de gloanțe, folosea ca muniție fiole cu acid ceanhidric. Cu un asemenea pistol, trăgând o fiolă în zona feței „adversarului”, se provoca moartea instantanee. La autopsie, medicii

Teodor Filip

constatatau că persoana respectivă a murit datorită unui... **atac miocardic**. În 1962, cu un astfel de pistol, K.G.B.-ul i-a asasinat - în Germania - pe doi conducători naționaliști ucrainieni: Stepan Bandera și Lev Rebet.

Pe lângă pistolul descris mai sus a fost folosit cu succes (oare s-a renunțat?) un stilou, care îndreptat spre fața celui cu care se purta conversația, printr-un gest absolut firesc și făcând să culiseze agățătoarea de la capătul acestuia, era împroșcat cu un gaz ce îi provoca moartea. Rezultatul autopsiei - infarct!

Datorită cercetărilor ulterioare, eficiența gazului otrăvitor folosit a fost sporită. S-au fabricat niște **tuburi subțiri ca niște stilouri**. Un astfel de tub este prevăzut cu un capac care se deșurubează și cu un buton minuscul. Capacul respectiv se deșurubează și capătul deschis al tubului se plasează la câțiva centimetri de gura și nasul celui care doarme. Se apasă pe butonaș. Acesta declanșează un arc ce acționează asupra unui ciocânel care sparge sticla subțire a unei fiole încărcată cu acid ceanhidric. Concomitent, butonul de declanșare acționează și o mică butelie cu aer comprimat. Sub presiunea aerului, vaporii ies din tub și pătrund pe căile respiratorii, provocând moartea instantanee a persoanei respective. **După o oră**, cunoscutul miros al acidului prusic dispare, mușchii cadavrului se relaxează, iar **simptomele sunt ale unei crize cardiace**.

Acum se știe că toate serviciile secrete ale Marilor Puteri dispun de posibilitatea de a lichida o persoană, păstrând aparența unei morți naturale. Americanii, rușii și alte mari puteri, după ce au testat cu „succes” acțiunea unor droguri și hormoni sintetici pe oameni, au pus la punct o metodă diabolică pentru înlăturarea adversarului: „*moartea fără cauză*”. În cadrul acestei metode, „adversarului” i se administrează - fără ca acesta să-și dea seama - unele droguri și hormoni sintetici care afectează buna funcționare a glandelor endocrine, în toate aceste cazuri, funcționarea glandelor este dereglată pe cale chimică, iar medicii nu vor putea stabil cauza.

Serviciile secrete britanice au intrat în posesia unei alte metode diabolice, puse la dispoziție de cercetătorii în domeniu. Aceasta s-a întâmplat la începutul anului '80 și constă dintr-o capsulă formată din două jumătăți, înainte de a fi dată „pacientului”, una se ambalează cu cealaltă. Această capsulă poate fi „fabricată” sub forma și coloritul oricărei capsule cu care se tratează bolnavul. Una dintre jumătăți este confecționată dintr-un material ceramic, imun atât la efectul acidului ceanhidric din interiorul ei, cât și la cele ale acidului gastric. Și destul de tare ca să nu fie sfărâmată de mușchii gâtului când este înghițită. Capătul ei este închis cu o foiță de cupru. Cealaltă jumătate este confecționată dintr-un material plastic, destul de rezistent pentru a nu ceda acțiunii acidului ceanhidric.

Cele două jumătăți se îmbină, primesc forma și coloritul capsulei pentru care a fost „confecționată” și se dă „bolnavului”. Capsula este înghițită iar acidul ceanhidric începe să roadă foița de cupru. În funcție de grosimea acesteia, câteva ore mai târziu, acidul trece în capsula din material pustie și începe să-l ardă. După puțin timp, ajunge în organism, este absorbită de sânge și purtată la inimă, iar pacientul moare.

Foița de cupru este calculată să reziste acidului ceanhidric între 1-10 ore, deoarece după acest timp, capsula ajunge în intestinul gros.

În cadrul serviciilor secrete din majoritatea statelor lumii, există un compartiment (serviciu, direcție, unitate specială - denumirea diferă) care se ocupă exclusiv cu cele mai „murdare” afaceri: sabotaje, șantaj, răpiri de persoane și asasinat. Acestea sunt servicii ultra-secrete, despre care are cunoștință un număr relativ mic de persoane. Ele măi aplică și alte metode pentru înlăturarea „adversarului”. Dar cititorul trebuie să cunoască doar o parte mică al acestui adevăr. Voi fi acuzat, poate, că ascund sute de lucruri.

Este adevărat. Dar tot atât de adevărat este și faptul că aceasta reprezintă și „*lumea spionajului și contraspionajului*”. Unde lupta este dură și își are secretele ei. În

Secretele U.S.L.A.

cadrul acestei „lumi”, acționează și serviciile noastre secrete. Ale căror cadre trebuie să fie foarte bine pregătite pentru a supraviețui.

Serviciul „K”

În anul 1950, după modelul K.G.B.-ului, în România este creat Serviciul „K”, o unitate ultra-secretă care răspundea de contraspionaj în cadrul sistemului penitenciar național. Subordonată Ministerului de Interne sau Ministerului Justiției, ea **avea un număr relativ redus de cadre.** Care aveau misiunea cea mai murdar posibilă. La început, se ocupau cu montarea de microfoane în celulele deținuților, pentru supravegherea convorbirilor acestora, ori cu introducerea de „porumbei” sau „miei” (informatori) în celule, cu scopul de a intra sub pielea deținuților vizați a le câștiga încrederea și a obține date compromițătoare asupra lor și a-i determina apoi să facă declarații incriminatoare. Ulterior, au trecut la lichidarea fizică a acestor persoane, înscenând „sinucideri” sau folosind otravă care producea o moarte aparent naturală.

În primăvara anului 1970, fiind ajutat de sovietici, acest serviciu a introdus în arsenalul său substanțe radioactive. Acestea erau folosite pentru a-i lichida pe oponenții regimului. **Dozajul radiațiilor genera inevitabil o formă mortală de cancer.** Acest procedeu diabolic a primit, din partea lui Ceaușescu, numele conspirativ de „Radu”. Când vroia să lichideze o persoană el dădea ordinul „**Trimiteți-l pe Radu la...**”. Și „Radu” era trimis, persoana respectivă era iradiată, urma **forma galopantă de cancer** și se producea inevitabilul - moartea. Numai bunul Dumnezeu știe câte persoane au decedat folosindu-se această metodă diabolică... Mai târziu, **la parterul blocului situat vis-a-vis de sediul Securității, a fost amenajată o încăpere specială.** Pereții camerei erau acoperiți cu tablă de fier, iar în interior se aflau doar o masă de zinc și câteva scaune metalice. Bineînțeles, totul era mascat. Pentru lichidarea persoanelor aflate în libertate, se folosea această încăpere. Sub pretextul că trebuia să dea o declarație oarecare, persoana era chemată, introdusă în încăperea respectivă și lăsată singură. Cică pentru a-și putea scrie în liniște declarația. Bietul om dădea cu subsemnatul, dar... în acest interval de timp primea și o doză de radiații. Pleca sănătos acasă și după o perioadă îl pupa familia rece...

Uneori, m-am întrebat: de ce după evenimentele din 1989 cadrele acestui Serviciu nu au fost condamnate după merit? Imposibil să nu se fi știut de ele... Sau: acest Serviciu a fost desființat? Și așa, datorită unor „Servicii speciale”, care prin întreaga lor activitate au dezonorat instituția Ministerului de Interne, după decembrie 1989, întreaga Securitate a fost băgată în aceeași oală. Fără a se ține cont în care din serviciile sale au lucrat cadrele respective. Deoarece, Siguranța Națională a României era încadrată numai cu profesioniști de înaltă clasă. Spre exemplu, la sfârșitul anului 1989, în topul internațional al serviciilor secrete, România era pe locul trei. Am pus întrebarea dacă acest Serviciu a fost desființat, deoarece decesul a două persoane, în condiții deosebit de dubioase, m-a pus pe gânduri. Citiți, vă rog cu atenție cele ce urmează

Primarul Chișinăului - asasinat ?

Fostul primar al Chișinăului, Nicolae Costin, în vârstă de 54 de ani, a încetat din viață. A fost atât unul dintre liderii Mișcării de Eliberare Națională, cât și unul dintre cei mai înfocați adepți ai Unirii cu patria-mamă. Autoritățile din capitala Republicii Moldova au încercat să treacă sub tăcere acest eveniment, iar presa, aflată în majoritatea

Teodor Filip

ei în soldă sneguristă, nu a menționat nimic despre acest trist eveniment. Dar, peste 25.000 de persoane au participat la funerariile lui.

Moartea lui Nicolae Costin reprezintă o enigmă. Se știe că, deși demis imediat după alegerile din 26 februarie 1994, a continuat să fie un militant consecvent pentru Unire. În 1993, septembrie, la invitația primarului general al Capitalei, Crin Halaicu, a vizitat Bucureștiul, unde s-a întâlnit, printre înalte oficialități politice, și cu președintele Iliescu.

La nici o lună de la această vizită, a fost depistat ca fiind bolnav de leucemie. În august 1993, la un control medical, s-a descoperit că suferea de afecțiuni cardiace. Dar nicidecum de această necruțătoare boală care este leucemia. Simptomele acestei boli nu i s-a descoperit.

Curios, foarte curios, este faptul că și șoferul său, Tudor Cojocaru s-a îmbolnăvit de... leucemie (în martie 1995 a fost depistat cu această boală). Stranie coincidență!

Se știe că una din metodele preferate ale K.G.B.-ului ds a-și elimina adversarii a fost iradierea. Multe persoane, făcând legătura cu faptul că (virgulă) conducerea de la București era pro-rusă, și-a pus întrebarea: unde și când a fost iradiat Nicolae Costin? Pentru că în Republica Moldova a fi patriot este un delict, iar **soția ex-președintelui Snegur nu este alta decât fiica prea iubită a generalului Zotov, fostul șef K.G.B. pentru România.** Vă las pe dumneavoastră, stimați cititori, să trageți concluziile...

Sau decesul fostului secretar al C.C. ai P.C.R. și prim secretar ai județului Timiș în decembrie 1989, RADU BĂLAN, survenit **la mijlocul lunii februarie 1995.** Cel al cărui nume a fost strigat cu insistență de către demonstranții din Timișoara. Acel nomenclaturist care a făcut mult bine și a lăsat loc de întoarcere pentru oricine și, mai ales, loc de bună ziua. Medicii săi curanți au susținut că, **în momentul ieșirii din penitenciar, sănătatea îi era serios zdruncinată (suferea deja de o curioasă boală a pieii).** Ei au fost de părere că, în penitenciar, a avut parte de un alt soi de „tratament”, asemănător celui aplicat și altor persoane care cunoșteau prea multe taine ale revoluției de la Timișoara. Nu i-au mai dat multe șanse de viață. Și a murit! Dar, în urma sa a rămas un **jurnal-intim -circa 400 de pagini** - care, din fericire, a încăput pe mâna unui redactor și are toate șansele să vadă lumina tiparului. Așa au susținut alții. Dar la timpul respectiv mi-am exprimat scepticismul în această privință (deja au trecut mai bine de doi ani de la decesul său și nu am cunoștință ca acest jurnal-intim să fi fost publicat). Iar unul dintre medicii care l-au îngrijit în ultima perioadă a vieții sale a declarat că nu va fi surprins dacă și alți deținători de secrete despre evenimentele din decembrie 1989 vor avea aceeași soartă. Sunt de acord cu dânsul.

Pentru cele ce urmează probabil voi fi criticat. Dar cititorul trebuie să cunoască realitatea. Dl. președinte Emil Constantinescu, pe timpul campaniei pentru alegerile prezidențiale, ne-a promis transparență și, faptul că, până la sfârșitul anului 1997, vom afla adevărul cu privire la evenimentele din decembrie 1989. Dați-mi voie să fiu sceptic în această privință.

La o conferință de presă ținută în a doua decadă a lunii **martie 1995**, pe Teodor Rus, purtătorul de cuvânt al Ministerului Justiției, l-a luat gura pe dinainte și a **dezvăluit existența unui nou serviciu secret: „Serviciul operativ independent”, care funcționează în structurile Direcției Generale a Penitenciarelor!** Deci, în subordinea Ministerului Justiției! Și, că el a fost creat și își desfășoară activitatea în temeiul Legii 51/1991 privitoare la siguranța națională a României. Vă mai amintiți de „**Serviciul K**”, stimați cititori? Care, până în decembrie 1989, funcționa tot în cadrul penitenciarelor. Nu-mi permit să fac nici o aluzie, întreb doar.

Purtătorul de cuvânt a mai afirmat: „*S.I.O. are o componență bine determinată, care se limitează la prevenirea evenimentelor în rândul efectivelor de deținuți și la*

Secretele U.S.L.A.

protecția datelor și informațiilor cu caracter de secret de stat, din sistemul Direcției Generale a Penitenciarelor”.

Dar dați-mi voie să pun câteva întrebări. Personal, știam că de acestea se ocupă ofițerii cu „*protecția cadrelor*”. Ei ce rol au atunci? Nu cumva se calcă unii pe alții „pe picioare”? Și față de cine este independent acest Serviciu, dacă el funcționează în structurile D.G.P.-ului? Ce poate constitui secret de stat în D.G.P.? Iar ofițerii cu „*protecția cadrelor*” nu mai pot face față? **Eficiența S.I.O. s-a văzut cu prisosință pe timpul revoltelor care au cuprins mai multe penitenciare din țară?!...**

Și acum să trecem la radiografia deceselor suspecte ale unor „piese grele”.

Nuță și Mihalea - un dublu mister

Generalii CONSTANTIN NUȚĂ și VELICU MIHALEA - arși de vii prin prăbușirea elicopterului în care „călătoreau în stare de arestați”.

Prin Decretul prezidențial nr.184 din **22 iulie 1978**, generalul-maior Nuță Constantin a fost numit în funcția de adjunct al ministrului de Interne și șef al Inspectoratului General al Miliției, funcție pe care a îndeplinit-o până în decembrie 1989.

S-a născut la 23 noiembrie 1929, în comuna Brănești, județul Ilfov, dintr-o familie de țărani. După absolvirea școlii primare, s-a calificat în meseria de croitor. În noiembrie 1950, este încorporat și își satisface serviciul militar la Regimentul 32 artilerie din Slatina, iar în ianuarie 1951 este trimis ca elev la școala militară de ofițeri de artilerie Sibiu, pe care a absolvit-o în anul 1952 cu gradul de locotenent, în anul 1959, este selecționat pentru Academia Militară, unde în 1962, după absolvire, este numit ca lector.

În **1963** este transferat la Departamentul Securității Statului, la **Direcția a IV-a** (contrainformații militare) unde a început ca simplu ofițer-lucrător, pentru ca în anul **1977**, luna mai, să fie numit **șef** al acestei direcții.

La Direcția a IV-a, se centralizau datele și dosarele tuturor persoanelor din unitățile M.Ap.N. și M.I. care erau semnalate cu aspecte de trădare. **Nuță cunoștea activitatea de trădare în favoarea sovieticilor a multor generali ce preluaseră comanda M.Ap.N. în decembrie 1989: Nicolae Militaru, Vasile Ionel, Marin Pancea, Dumitru Pletosu, Ștefan Kostyal ș.a.** În virtutea funcției și a prerogativelor sale, **el este cel care a instrumentat dosarele respective.**

Începând cu data de 17 decembrie 1989, generalul-colonel Nuță a făcut parte din grupul generalilor trimiși de Ceaușescu la Timișoara: Ștefan Gușe, Victor Stănculescu, Mihai Chițac, Velicu Mihalea și Stamatoiu. Fiind șef al Inspectoratului General de Miliție și adjunct al ministrului de Interne, putea practic să comande toate efectivele Ministerului de Interne din această garnizoană.

Născut la 23 iunie 1935 în comuna Cetatea, județul Giurgiu, MIHALEA VELICU a fost promovat ca locțiitor al șefului Inspectoratului General de Miliție în anul **1980**, funcție pe care a deținut-o până în decembrie 1989. La 30 decembrie 1982, prin Decret prezidențial, este avansat la gradul de general-maior.

După fuga lui Ceaușescu, cei doi generali se îndreaptă spre Moravița, cu intenția de a trece granița. Dar se răzgândesc și se urcă în tren pentru a veni la București. Referitor la acest aspect, s-au făcut nenumărate speculații dar... cei absenți nu se pot disculpa. La Simeria sunt reținuți. Acum intră în scenă un număr de persoane, multe dintre ele cu o probitate morală și profesională dubioase, care, prin întreaga lor activitate, au demonstrat că vor neapărat ca cei doi generali să fie lichidați. Și au reușit.

În după-amiaza zilei de 22 decembrie '89, **colonelul Ion Nicolae**, șeful Miliției județului Hunedoara a raportat colonelului **Ion Suceavă**, la București - oare de ce

Teodor Filip

acestuia, ce îndeplinea atunci funcția de comandant al Brigăzii de Miliție transporturi, și nu generalului-maior **Câmpeanu Romeo**, care rămăsese la comanda I.G.M.? - că cei doi generali se află în biroul inspectorului-șef, generalul-maior **Rotariu. Colonelul Suceavă îi ordonă să-i aresteze și să-i predea Armatei, după care ia legătura cu generalul-colonel Ion Hortopan, care ordonă același lucru: arestarea lui Nuță și a lui Mihalea. Din acest moment, condamnarea lor a fost hotărâtă.**

Pe data de **23 decembrie**, cei doi generali sunt duși într-o unitate militară din **Deva. Generalul Ion Hortopan transmite două ordine, cel puțin bizare: cei doi prizonieri să fie transportați în garnizoana Sibiu!**, unde la ora și data respectivă se purta un adevărat război cu „teroriștii”, al cărui regizor era colonelul Dragomir (înainte primise ordin de la același general Hortopan: „*Termină odată cu Securitatea și Miliția din Sibiu*”). **Al doilea ordin era ca transportul celor doi prizonieri să se facă cu un elicopter trimis de la Sibiu.** Oare de ce nu s-a dat ordinul ca cei doi să fie transportați direct la București? Cu îndeplinirea celor două ordine este însărcinat **generalul Iosif Rus.**

Am afirmat anterior că cele două ordine date de generalul Ion Hortopan sunt, cel puțin, bizare. Iar desfășurarea ulterioară a evenimentelor mă face să cred că asasinarea celor doi generali a fost un act premeditat.

Generalul Iosif Rus îi ordonă lt.col. Dochinoiu, comandantul unității de elicoptere din Sibiu: „*Zburând la joasă înălțime, pentru a nu fi ușor reperați de radiolocație, cu o viteză de 310 km/ora, elicopterul vaocoli zona Orăștie. Legăturile radio sunt interzise. Zborul se execută fără lumini de semnalizare*”.

Și când afirm că totul a fost premeditat nu sunt crezut și nu se autosesează nimeni, în acea perioadă, în spațiul aerian al României se ducea un adevărat război electronic, iar **elicopterele - considerate ale teroriștilor - survolau spațiul aerian tocmai în parametri impuși de ordinul respectiv: la joasă altitudine, viteză circa 300 km/oră, fără legături radio și fără lumini de semnalizare. Deci, elicopterul respectiv avea toate șansele de a fi considerat ca aparținând teroriștilor. Iar unitățile militare de pe traseul elicopterului nu au fost înștiințate despre acest zbor. De ce oare?**

Apar din nou câteva aspecte care denotă că lt.col. Dochianu a primit ordine suplimentare, în primul rând, **echipajul elicopterului a fost schimbat.** Oare se știa din timp ce se va întâmpla, iar în unitatea de elicoptere din Sibiu erau cadre incomode? Care trebuiau să moară și ele? Tot ce se poate. Se știe precis că **elicopterul a decolat din Sibiu la ora 17.08, iar de la Deva la 19.35.** Dar apare un alt semn de întrebare: **nu se cunoaște ora la care a aterizat la Deva!** Distanța respectivă putea fi străbătută în circa 30 de minute. Pe unde s-a mai învârtit acel elicopter? Ce misiuni a mai îndeplinit? S-a deplasat oare și la Timișoara? întrebări și iar întrebări. Răspunsuri de loc.

Elicopterul a fost doborât în apropierea unui depozit de muniții, la 1 km nord-vest de Alba-Iulia. Dar, pentru Dumnezeu, **ce căuta în acel loc?** Deoarece, era o prelungire a itinerarului pe care-i primise în cadrul ordinului de misiune. Ori, se știe că **echipajul unui aparat de zbor nu are voie să se abată de pe traseul ordonat sau să-și prelungească itinerarul.** Este o încălcare a ordinului. Și care se pedepsește foarte aspru. Atunci? Totul se reduce la o singură concluzie: **echipajul a primit ordin în acest sens și s-a executat.** A fost ultimul ordin pe care l-a executat. Membrii echipajului au murit alături de cei doi generali, lăsând în urma lor cinci copii orfani.

Iar modul în care s-a prăbușit elicopterul este învăluit în mister. **Cu puțin timp înainte de a decola din Deva, la Alba-Iulia, s-a primit un telefon cum că depozitul de muniție este atacat de teroriști. Era tocmai zona deasupra căreia trebuia să zboare elicopterul.** Ulterior, știrea s-a dovedit a fi falsă. Dar, la fața locului au fost trimise întăriri. Iar în jurul orei **20.00 se raportează că în apropierea depozitului s-a prăbușit un elicopter, numai că... nici un militar de la sol nu a deschis focul.**

Secretele U.S.L.A.

Dle **maior Bârloiu**, aveți datoria morală de a spune adevărul! La fel, și militarii din subordinea dumneavoastră care au venit în sprijin la depozitul respectiv. Au murit acolo colegi de-ai dvs., dle maior! Dvs. nu sunteți de vină. Ați fost indus în eroare. Dar ce s-a întâmplat, de fapt, acolo? Deoarece, martorii oculari au mai declarat ceva bizar: **după ce s-a auzit zgomotul specific din elicopter, s-a auzit o explozie în aer. Apoi, alta la sol.** Varianta oficială este că elicopterul a fost doborât de la sol, cu armanent de infanterie, crezându-se că transportă teroriști. Dar, pentru Dumnezeu, **din momentul în care s-a auzit zgomotul elicopterului în zbor și până la a doua explozie la sol, nu s-a auzit nici o împușcătură!!** O declară numeroși martori oculari. Ce s-a întâmplat, o știu numai bunul Dumnezeu și persoanele interesate în a ascunde adevărul...

În urma celor prezentate, autorul își permite să emită o părere: **elicopterul a fost doborât fie de o rachetă, fie că în interiorul său a fost plasată o încărcătură explozivă (bombă) programată a exploda după un anumit timp sau prin telecomandă de la sol.** Oare să mă înșel?

Varianta oficială am prezentat-o. Și nici în raportul SRI nu se spune cine a tras de la sol asupra elicopterului. Se știe precis zona în care a fost doborât. De asemenea, ce forțe de la M.Ap.N. erau dislocate în zona respectivă. Și atunci, pun o ultimă întrebare: ce profesionalism au dovedit cei care au făcut cercetările?

Emil Macri - încă un general asasinat!

Generalul-maior EMIL MACRI - infarct.

"Și-a dat sufletul, în noaptea ele 17/18 aprilie, într-o celulă a Spitalului-penitenciar Jilava, lângă paturile noastre, cu inima schingiuită de lunga și arbitrara detenție politică, cel care a fost generalul-maior EMIL MACRI.

Încremeniți de crunta dispariție a importantului om, deplângem lumea în care se pot petrece acte de indiferență și cinică barbarie ca acela care a dus la tragicul deces. Generalul E.Macri fusese adus în cursul aceleiași zile în celulă, pe targa, de la un spital care îl alungase, declarându-l apt să se vindece în închisoarea de fioroasă faimă, așa cum toate spitalele și institutele medicale de resort procedează permanent cu grupul nostru de deținuți politici, dintre care unii de vârste înaintate.

*Am asistat neputincioși nu la pieirea unui om fără zile, ci la **uciderea sadică a unui semen de-al nostru** (subl. a.) care mai putea să trăiască și să fie de folos țării în care s-a născut.*

Crunte zile am mai apucat să trăim: precum câinii cu gurile cusute, așteptăm să ne ducem unul după altul, în negurile veșnice, condamnați la moarte lentă, de o ură care nu poate fi nici a democrației, nici a umanismului.

Să-i fie țărâna ușoară, biet tovarăș de suferință”.

Grupul de deținuți politici din penitenciarul Jilava.

Timp de 40 de ani, generalul-maior Emil Macri a lucrat ca specialist în Direcția a II-a a Departamentului Securității Statului, care se ocupa de contrainformații economice, conducând nemijlocit această Direcție în ultimii 20 de ani. Era o somitate în materie, o bancă de date și trebuia ucis. Prin funcția sa, și-a creat numeroși dușmani. Veghind la interesele economice ale României, și nu ale clanului Ceaușescu, el și subordonații săi au demascat și anihilat pe cei care loveau în interesele economice ale țării. De nenumărate ori, i-a prevenit pe specialiștii români care urmau să fie înșelați la masa tratativelor. **A dovedit întreaga activitate criminală a lui Nicolae Militaru, care se face vinovat de explozia de la Combinatul Petrochimic Teleajen, în urma căruia și-au pierdut viața 25 de persoane și a fost trimisă în judecată**

Teodor Filip

conducerea Combinatului (pe nedrept), formată din cinci persoane, primind condamnări între doi și opt ani închisoare.

Pentru asasinarea lui s-a creat un scenariu diabolic, al cărui protagonist a fost senatorul Sergiu Nicolaescu. Vroia să se facă un film „bombă”. Și atunci, în fruntea unei comisii de anchetă, în două autoturisme, a descins în penitenciarul Jilava pentru a-i ancheta pe cei de la Ministerul de Interne.

Deși aflat în spitalul de la Fundeni, comandantul Spitalului Penitenciar de la Jilava, **colonelul doctor Arusoai**, i-a ordonat **cpt. Olteanu**, șeful serviciului de pază, să-l aducă pentru anchetă pe generalul-maior Emil Macri. Și pe Cornel Pacoste.

Ca urmare, o dubă cu însoțitor este trimisă la Clinica Fundeni pentru a-i aduce pe cei doi. De fapt, **generalul Macri ar fi trebuit să fie operat pe inimă, lucru la care s-a opus doctorul Arusoai**, motivând că, după operație, acesta nu ar mai fi putut suporta regimul de penitenciar, cu atât mai puțin transportul la procesul de la Timișoara. Și atunci, a fost internat la Fundeni. Dar un ordin criminal i-a rupt firul vieții.

Când li s-a comunicat ordinul că vor fi transportați la Jilava, generalul Macri s-a dus după un medic, înainte i-a acordat primul ajutor lui Pacoste, care, la auzul știrii transportului, a leșinat. A venit un medic de la secția neurologie care, având cunoștință despre starea sănătății generalului, le-a spus, de față fiind și subofițerul care venise să-i însoțească: „*Sunteți nebuni, unde să plecați, vă transfer la mine la neurologie*”.

Subofițerul însă, care executa un ordin, a insistat iar doctorul respectiv a trebuit să cedeze. Cei doi sunt urcați în dubă. Pentru generalul Emil Macri începe calvarul. **Deși se cunoștea starea critică a sănătății sale, nu a fost însoțit de nici un medic!** De la Clinica Fundeni și până la penitenciarul Jilava este o distanță de aproximativ **30 km**. Iar despre starea drumurilor, ce să mai vorbim! **Pe drum, duba are o defecțiune!** în sensul că s-a defectat ceva și **toate gazele, în loc să iasă pe țeava eșapamentului, intrau în partea dubei în care erau deținuții!** Asta mai lipsea pentru inima slăbită a generalului. Plus zduncinăturile inerente traseului parcurs. La care se adăugau emoția că va fi din nou anchetat și dezinteresul pe care l-a remarcat vis-a-vis de starea sănătății sale. Deși mașina a fost oprită pe drum de două ori, deși subofițerul a deschis ușa pentru aerisire, gazele au acționat. **Ajuns la Jilava, se constată starea sa critică dar este transportat, pe targa, într-o celulă.** Acolo, se afla și deținutul Paul Niculescu-Mizil. Acesta se sperie când vede starea jalnică în care se afla generalul Macri. În jurul orei 17.00, starea sănătății se înrăutățește îngrijorător. Anunțată, doctorița Tofan îi acordă îngrijirile necesare. **Se dispune să fie transportat din nou la Clinica Fundeni. Salvarea solicitată sosește peste trei ore!!** Dar, pentru Dumnezeu, **oricine știe că un pacient suferind de inimă, când are o criză, nu trebuie mișcat. Cu atât mai puțin transportat. Sosește salvarea, generalul Macri este urcat în ea și... cu câteva minute înainte de a sosi la Fundeni, medicul însoțitor îi comunică subofițerului care asigură paza deținuților că GENERALUL MACRI A MURIT.**

Stimați cititori, nu este bine să te avânți în a face supoziții. Dar cele de mai sus nasc întrebări și provoacă coșmaruri. Iar autorul, din august 1985 și până când scrie aceste rânduri (iunie 1995), a avut patru preinfarcturi (na că am scris-o și pe asta!). Și își permite să emită o părere, rețineți, este doar o părere, generalul Emil Macri a făcut infarct în timpul transportului de la Fundeni și a murit în penitenciarul Jilava. Nu a murit în drum spre Fundeni, cum susține și versiunea oficială. Din această cauză, am trecut în preambulul despre decesul generalului Emil Macri acel „*Comunicat al grupului de deținuți politici din penitenciarul Jilava*”. Pentru că a murit lângă paturile lor și nu în drum spre Clinica Fundeni...

Iulian Vlad plângea... de bucuria întâlnirii cu Sergiu Nicolaescu !

Cele petrecute în penitenciarul Jilava sunt strigătoare la cer. Ceea ce s-a petrecut acolo este un caz unic în analele justiției românești. Vrem noi să fim originali în anumite domenii. Și reușim...

O comisie senatorială se instalează în două birouri: cel al căpitanului Olteanu și în camera de protocol (mde, fețe subțiri). După ordinul de a fi aduși generalul Macri și Pacoste, au început bâlciul cu generalul Iulian Vlad, încălcându-se cele mai elementare norme ale dreptului. Fără prezența avocatului acestuia. Fără a avea asigurată paza de protecție. Dle senator Sergiu Nicolaescu, deși vă cunosc personal, după cele întâmplate la penitenciarul Jilava, ați scăzut în ochii mei. Deoarece, oricine are minime cunoștințe juridice, știe că fără aprobarea (avizul) generalului Nițoiu, de la Secția Militară a Curții Supreme de Justiție, nimeni nu avea voie să-l ancheteze, filmeze, fotografieze pe generalul Iulian Vlad. De ce ați încălcat acest principiu elementar al justiției?

Dacă generalul Iulian Vlad - pe care îl cunosc destul de bine -, un om tenace, echilibrat și exigent cu sine, a plâns din momentul ieșirii din biroul în care a fost anchetat și filmat, pe tot timpul deplasării sale în celulă, apoi trebuie că a fost foarte afectat de ceea ce a trebuit să suporte.

Mă mult, dle senator: **președintele completului de judecată al celor din boxa de la Timișoara era colonelul de justiție Bădoiu. Deci, ca cineva din acest loc să fie anchetat, chiar la București, trebuia să obțină aprobarea dânsului, și numai a dânsului.** Deoarece, nimeni nu are dreptul să dea aprobare pentru o anchetă paralelă. Nu știți aceste lucruri elementare?

În această anchetă (paralelă, dle senator), **v-au însoțit și generalul Suceavă, adjunct al ministrului de Interne (atunci) și juristul Olteanu!** Până la evenimentele din decembrie 1989, Suceavă era colonel. Ulterior, a fost avansat general-maior (Doamne, ce de avansări s-au făcut atunci!), apoi numit profesor universitar. Vă mai amintiți, stimați cititori, că el este cel care a ordonat arestarea generalilor Nuță și Mihalea? Și să vedeți cât **cinism** a dovedit și acest general! Într-un interviu acordat ziaristei Angela Băcescu, printre altele, a declarat: „(...) *dacă plângea în drum spre celulă (este vorba despre generalul Iulian Vlad - n. a.), cred că plângea de bucurie*”.

Dar generalul Suceavă nici măcar nu făcea parte din comisia senatorială respectivă. O altă gafă a dlui senator Sergiu Nicolaescu. De fapt, se spune că acest general este cel care i-a sugerat dlui senator să facă tot acest „circ”. Pentru ce, dle general? Pentru că, după cum ați mărturisit, scrieți cărți? Păi, așa se face o documentare? Cu încălcarea legilor în vigoare? Acum îmi dau seama de ce a plâns generalul Iulian Vlad: de bucurie că a stat de vorbă cu un scriitor...

Ați scris o carte intitulată „*În numele adevărului*”. Nu o comentez, poate cu altă ocazie - deoarece merită, dar în numele Adevărului Adevărat, vă spun ceva: realitatea este că foarte multe persoane, printre care și dumneavoastră, s-au amestecat în treburile Justiției, dar nimeni, dar absolut nimeni nu a ajutat-o și nu o ajută în stabilirea adevărului. Aud? Am jignit, cumva, pe cineva? Și ultima problemă, general valabilă: „*odioasa dictatură a lui Ceaușescu*” a fost blândă, mult prea blândă, dle general, pe lângă ce s-a întâmplat după evenimentele din decembrie 1989 și se întâmplă încă sub oblăduirea actualilor guvernanți! Exemplul generalului Emil Macri este concludent: în loc să fie apărut, să fie răsplătit pentru serviciile aduse țării, nu lui Ceaușescu, cel care cu subordonații săi a vegheat și a prevenit acțiunile de sabotare a economiei naționale, a fost arestat și încarcerat. APOI ASASINAT.

Vasile Milea a fost... sinucis?

Generalul VASILE MILEA - sinucidere prin împușcare.

Fost ministru al Apărării Naționale în decembrie 1989.

Multe s-au mai scris și, probabil, se vor mai scrie despre cel care a fost generalul Vasile Milea. Unii l-au făcut chiar trădător, însușindu-și spusele lui Ceaușescu. Oare mai există vreo țară în care eroii neamului să fie bălăcăriți și batjocoriți ca la noi? (vezi și cazul generalului ȘTEFAN GUȘE). Nu voi insista asupra celor scrise în presă și în unele lucrări, cunoscute marelui public. Voi prezenta doar câteva din acțiunile sale, ale căror urmări au dus ca Ceaușescu, pe de o parte, și grupul pro-sovietic care a preluat puterea, pe de altă parte, să dorească înlăturarea sa fizică. Sunt lucruri mai puțin cunoscute publicului.

Oricât de greu v-ar veni să credeți, stimați cititori, un lucru este cert: **și în cadrul Ministerului de Interne și în cadrul Ministerului Apărării Naționale s-au format grupuri care doreau schimbarea conducătorului țării.** Din respect față de spațiul tipografic, nu voi insista asupra împrejurărilor în care s-a ajuns la această situație, deoarece ar trebui să scriu prea multe.

În cadrul unei întrevederi pe care a avut-o cu Nicolae și Elena Ceaușescu - **cu câteva zile înainte de declanșarea evenimentelor de la Timișoara -, generalul Iulian Vlad le-a prezentat acestora un raport privind starea de spirit existentă în țară și mai ales la Timișoara, avansând și unele propuneri.** La care, Elena a exclamat: „*Auzi, Nicule, ce propune (sic) generalii pe care Vlad îi tolerează sub comanda lui ?*”. La care Ceaușescu a strigat: „*Cum sunt ținuți la Interne asemenea tâmpiți?*”. Și insultele au continuat, ținta lor devenind însuși generalul Iulian Vlad.

Revenind la sediul Ministerului de Interne, în cabinetul său, în prezența generalilor **Moț Ioan și Stamatoiu Aristotel**, generalul-colonel Iulian Vlad le comunică reacția familiei prezidențiale afirmând că „*Ceaușestii sunt total ruși de realitate*”. Și că „*în felul acesta, Ceaușescu nu o mai duce mult*”. Apoi, cei trei generali au discutat, din nou, problema schimbării lui. Dar nu cunoșteau poziția pe care ar fi adoptat-o ministrul Apărării Naționale, generalul Vasile Milea.

Acesta cunoștea, la rândul lui, două lucruri: starea de spirit din Armată, vis-a-vis de cuplul Ceaușescu și faptul că **un grup de complotiști pro-sovietici vor să-l înlăture pe Ceaușescu și să pună mâna pe putere**, în acest sens, **discutate, în mare, cu generalul Iulian Vlad dar fără să aibă încredere totală unul în celălalt.** Această neîncredere era și rodul activității lui Ceaușescu, care, prin cozi de topor bine alese, semănase neîncrederea Armatei față de Securitate și invers. **Planurile ministrului Apărării erau cunoscute doar de două persoane: generalul Dumitru Gherguț - șeful Direcției de Contrainformații Militare și colonelul Constantin Hideg.** Aceștia elaboraseră un plan prin care Armata îl înlătura pe Ceaușescu, prelua puterea și zădărnicea, în același timp, planurile complotiștilor pro-sovietici. Armata urma să rămână la putere până când se creau condiții propice desfășurării unor alegeri libere, după care s-ar fi dat la o parte. Și, în cadrul Armatei, precis s-ar fi găsit un a doilea Antonescu. Cel care s-a prezentat la regele Carol al II-lea și i-a spus răspicat: „*Majestate, a venit timpul să părăsiți țara*”. Oare câți dintre dumneavoastră, stimați cititori, mă înjurați pentru cele de mai sus? Dar faceți-o în cunoașterea adevărului istoric și, mai ales, într-un limbaj civilizată, pentru că Ceaușescu a creat condiții de învățătura, reușind aproape să înlătore analfabetismul din România.

Cei care susțin că între conducătorii Armatei și a Securității s-a pus la punct un plan comun pentru răsturnarea lui Ceaușescu fabulează.

Secretele U.S.L.A.

Un alt lucru pe care vă va veni greu să-l credeți, stimați cititori, este că **generalii Iulian Vlad și Vasile Milea au fost aceia care au grăbit căderea lui Ceaușescu**. Lucru nerecunoscut de „emanații” și guvernării noastre

După declanșarea primelor evenimente de la Timișoara, persoana care a primit permanent informații „calde” de acolo și din restul țării a fost **Elena**. Și ea este cea care a afirmat că, dacă va fi nevoie, va rade Timișoara de pe suprafața pământului și va face teren arabil pe locul respectiv! În acest sens, **l-a întrebat pe generalul Vasile Milea dacă în apropiere de Timișoara există unități de rachete**. Acesta i-a răspuns afirmativ, adăugând că acestea se aflau deja în stare de alertă. Cunoscând intențiile Elenei Ceaușescu, reflectând la urmările acestei măsuri care ar fi implicat în mod nemijlocit Armata, **generalul Vasile Milea a ordonat imediat schimbarea codurilor secrete ale dispozitivelor de lansare a rachetelor. S-a asigurat, în felul acesta, că nimeni nu va putea dispune, în afara voinței sale, de folosirea lor**. În treacăt fie spus, era vorba de unități care aveau în dotarea lor rachete sol-aer, producție sovietică, ce nu ar fi putut fi folosite cu eficiență asupra Timișoarei. Dacă ar fi fost vorba de rachete sol-sol, s-ar fi schimbat problema. Totuși, ministrul Apărării a luat hotărârea schimbării codurilor. Un gest care obligă națiunea română la recunoștință.

Concomitent, generalul Iulian Vlad a informat că, în întreaga țară, „*situația este sub control strict*” iar în Capitală, la nevoie, la un singur semnal ar putea fi reținute cel puțin 2.000 de persoane turbulente. În același timp, i-a comunicat că, **mai ales la Timișoara, se face simțit amestecul unor puteri străine dar populația a rămas alături de conducătorii săi**.

Cele spuse de cei doi generali au liniștit-o pe Elena Ceaușescu, iar ideea mitingului din 21 decembrie 1989 i-a surâs. Mai mult, cei doi generali au încurajat-o în acest sens, argumentând că un asemenea miting ar fi mobilizat poporul și ar fi generalizat o reacție favorabilă pe plan intern și internațional. **Văzând că Ceaușescu are rețineri, generalul Vasile Milea l-a asigurat că Armata este capabilă, este pregătită - mai ales în Transilvania - să dea o ripostă hotărâtă oricărei agresiuni**. Iar în final, l-a asigurat că, în urma mitingului, dacă evenimentele s-ar fi precipitat, luând o turnură violentă, s-ar fi putut dispune represalii foarte dure, represalii motivate de însăși voința populară.

Înainte, grupul de generali trimis la Timișoara a primit ordine precise de la ministrul Apărării. Iar **când a văzut, de la început, că Armata nu execută ordinul de a trage, Ceaușescu l-a numit pe generalul Vasile Milea trădător. Probabil că această „informație” i-a fost inoculată chiar de către un om al complotiștilor**. Nu se știe de cine dar, dacă ar exista voința necesară s-ar putea afla. Iar când a primit informații mai precise că Armata a tras, generalul s-a îngrozit de cele întâmplate acolo.

Supoziții s-au făcut multe. **Nu este exclusă posibilitatea ca, dându-și seama că a fost trădat, generalul Milea să se fi sinucis**. Dar poziția în care a fost găsit corpul, locul armei cu care s-a „sinucis”, faptul că mai trăia (toate acestea au fost intens mediatizate) au dus la o concluzie mai plauzibilă: **a fost „ajutat să se sinucidă”**.

Moartea sa a dat apă la moară complotiștilor. Care aveau nevoie de armată în planurile lor, ca să nu le încurce socotelile. Și așa începuse să le încurce generalul Ștefan Gușe. Așa că au pus mâna pe comanda ei, prin generalul (r) Nicoale Militaru, reactivat de la sine putere și numit ministru al Apărării Naționale de către dl. Ion Iliescu!

Orice s-ar spune, generalul VASILE MILEA este un erou al neamului. Iar adevărul cu privire la moartea sa trebuie aflat. Sunt încă persoane care cunosc adevărul și care, până la urmă, vor vorbi. Pentru că trebuie să mărturisească adevărul! Sunt datori față de Armată! Față de poporul român!

Agenții KGB se sinucid la vânătoare...

Generalul NICOLAE DOICARU - împușcat. Versiunea oficială - sinucidere la o vânătoare.

Nu am fost și nu sunt adeptul bârfei. M-am ferit de a pune pe o persoană, ori să-i pun în cârcă anumite lucruri numai de a fi pe placul altora, chiar șefi sau comandanți de-ai mei. Nu am purtat și nu port ranchiună nimănui, chiar dacă a greșit față de mine. Aceasta nu înseamnă că nu am defecte. Sau că am respectat perceptul biblic de a întoarce celălalt obraz dacă am primit o palmă. Nici eu nu sunt perfect.

Cu atât mai mult, îmi este foarte greu să scriu de rău (chiar dacă faptele mă determină) despre o persoană care nu mai este în viață. Dar cititorii, cadrele Armatei și ale Ministerului de Interne trebuie să cunoască adevărata față a celui care a fost generalul Nicolae Doicaru. Deoarece are prea multe pete negre în activitatea sa și este unul dintre cei care au contribuit la ascensiunea lui Nicolae Ceaușescu. Pe care apoi l-a trădat, afirmând pe 22 decembrie 1989, pe postul național de televiziune: „*Și pe noi ne-a persecutat dictatorul*”...

La plenara C.C. al P.C.R. în care Nicolae Ceaușescu a demascat abuzurile Securității pe timpul lui Gheorghiu-Dej și al lui Alexandru Drăghici, cel care era în fruntea Ministerului de Interne, s-a petrecut o scenă memorabilă. Fiind acuzat, Drăghici s-a ridicat și a spus: „*Eu am dat ordin unui subaltern să mă scape de un țigan. Nu am dat ordin să-l omoare, el a făcut asta, dar tu ai dat ordin și ai participat la uciderea a peste 70 de țărani din județele Buzău și Argeș...*” Deci, Drăghici l-a acuzat pe Ceaușescu de crime împotriva țăranilor! Știa ce știa, doar era ministru de Interne...

La această plenară, Ceaușescu vroia să împuște doi iepuri: demascându-l pe Gheorghiu-Dej, poza în omul care respectă legea, întărindu-și astfel poziția și, în același timp scăpa de cel care fusese omul de încredere al lui Dej: Drăghici.

După ce Drăghici a luat loc, în liniștea din sală, în *apărarea* lui Ceaușescu a sărit imediat Nicolae Doicaru. Adjunctul ministrului de Interne, care cu o vervă și un patos admirabile pentru o cauză mai bună, l-a acuzat pe șeful său de tot felul de fapte. S-a pregătit foarte bine, deoarece nimeni din sală nu știa că totul fusese regizat din timp. În prealabil, cei doi - Ceaușescu și Doicaru - s-au pus de acord asupra întregului scenariu, ultimul fiind invitat special de plenară. Astfel, Ceaușescu a scăpat basma curată.

Odată cu venirea comuniștilor la putere, Doicaru avea toate motivele să se pună bine cu noua stăpânire. Avea un trecut cam pătat. A fost **șef de cuib legionar**. Dar intră în Ministerul Securității Statului și avansează pe scara ierarhică, încât **în 1952, este deja șeful Regiunii de Securitate Constanța**, cu gradul de **maior**. În această funcție, **avea în răspundere și șantierul Canalului Dunare-Marea Neagră**, calitate în care a ordonat arestarea unor oameni nevinovați, a condus anchete dure, tip NKVD, pentru a smulge mărturii de la cei arestați cum că ei sunt sabotori. A comandat chiar un pluton de execuție, când au fost împușcați cinci oameni nevinovați.

Remarcându-i devotamentul, Pantiușă¹¹, alias generalul - locotenent Pintilie Gheorghe (Bodnarenko Panteiei), ofițer NKVD, primul șef al Direcției Generale a Securității Poporului din România, după 23 august 1944, a propus ca Doicaru să fie avansat într-o funcție superioară și mutat la București. De Pantiușă se temeau inclusiv Ana Pauker¹² și Gheorghiu-Dej. Acesta avea în biroul său un telefon direct cu Kremlinul, putând vorbi oricând cu Stalin sau Beria. La propunerea lui Gheorghe

¹¹ Evreu.

¹² Evreică.

Secretele U.S.L.A.

Gheorghiu-Dej, Biroul Politic a aprobat ca Doicaru să fie avansat și astfel devine **adjunct al șefului Direcției de Informații Externe.**

După moartea lui Dej, **Vasile Patilinet**, mâna dreaptă a lui Drăghici, pe atunci secretar al C.C. al P.C.R. cu atribuții asupra aparatului M.A.I. și M.F.A., i-a **prezentat lui Nicolae Ceaușescu fișa personală a lui Doicaru.** Din aceasta, rezulta tot trecutul său, abuzurile și crimele săvârșite cât a lucrat la Constanța. Este ciudată reacția lui Ceaușescu care vroia să epureze Securitatea, deoarece s-a mărginit să spună: „*A executat ordine... și-a făcut datoria... a demonstrat atașament față de partid...*” și l-a promovat în funcția de **adjunct al ministrului de Interne!** Astfel, și-a găsit un câine credincios, care s-a văzut cum l-a apărat la plenara respectivă...

Bineînțeles că Ceaușescu a ordonat niște anchete privind crimele săvârșite la Canal. Dar i s-a raportat că toate acestea au intrat în prescripție. Deci, nu a fost pedepsit nimeni. Pardon, au fost luate măsuri administrative, în sensul că ofițerii găsiți vinovați au fost trecuți în rezervă. Mai puțin Doicaru. Care a continuat să urce pe scara ierarhică: a fost **numit să răspundă de D.I.E. și numit consilier principal al președintelui țării.**

Încă din anii '70, Securitatea bănuia că Dricaru este agent K.G.B. dar nu puteau face nimic împotriva lui, fiind în grațiile cuplului prezidențial.

Ulterior, pentru a se impulsiona (citește, militariza) turismul, generalul Nicolae Doicaru a fost numit **ministru al Turismului. Dar la nici trei luni de la fuga lui Pacepa, a fost degradat la gradul de soldat și scos din funcție** pentru că nu a sesizat intenția fostului său subordonat de a trăda. Degradat, a intrat în hățișul conspirației împotriva lui Ceaușescu, iar **după evenimentele din decembrie 1989 a devenit prim-consilierul lui Gelu Voican Voiculescu.**

Moartea lui este o enigmă, pe marginea căreia s-au emis diferite păreri, s-au făcut numeroase supoziții. Versiunea oficială s-a sinucis la o vânatoare. După alte păreri este o crimă mascată. Cine avea interesul să-l elimine? Doar era în grațiile noii puteri. Enigmă. Dar încă o moarte suspectă.

Generali bolnavi grav: știau prea multe...

Generalii PUIU și VOINEA - infarct.

În perioada evenimentelor din 1989, cel care a dirijat direct zborul avioanelor și elicopterelor militare a fost generalul Puiu, fostul **șef al Secției aviației și apărare antiaeriană din M.Ap.N.** Nu este lipsit de importanță să sublinieez faptul că **în noaptea de 22/23 decembrie '89, „soldatul” Kostyal dirija și urmărea respectarea ordinelor care veneau de la M.Ap.N.** A fost noaptea și dimineața zilei în care s-au întâmplat cele mai tragice evenimente, când, în special în Capitală, unități ale Armatei luptau în draci cu teroriștii. Iar „soldatul” amintit își desfășura laborioasa-i activitate din Punctul de comandă de la Comandamentul Aviației Militare. Era numit ca reprezentant al noii puteri! De unde concluzia: **nu se avea încredere în generalul Puiu. Deci, activitatea unui profesionist - l-am numit pe general Puiu - era monitorizată de un bețiv, de o persoană imorală, dat afară din armată pentru incompetență.** Te-am jignit, cumva, tovarășe „soldat”? Nu cred. **Dosarul trădării tale este prea voluminos!** Apoi, ai fost repus în drepturi. Adică avansat la gradul de general! Trăiască fratele Militarului! După care ai fost scos la pensie, primind pensia echivalentă gradului respectiv!! De care te bucuri și în prezent, însă, generalul Puiu a decedat. *Cauza - infarct.* Aceasta în versiunea oficială.

Fostul comandant al Aviației Militare suferea de o singură boală. Foarte gravă: **știa prea multe, în primul rând, cunoștea totul despre diversiunea electronică desfășurată pe cerul României. Știa cine a desfășurat-o și, mai ales, scopul ei.**

Teodor Filip

Cunoștea toate cazurile în care aviația militară a fost implicată în evenimentele din decembrie 1989. Știa cine a ordonat transportul generalilor Nuță și Mihalea la Sibiu.

De asemenea, ordinele care au fost date ulterior. Cunoștea cine sunt vinovații. Știa despre tragerile executate asupra țintelor aeriene, atât false, cât și reale. Săraca-i inimă, au rezistat la atâtea secrete... Și a încetat să bată pentru că, atâta timp cât a fost în viață, chiar dacă a avut greșeli, conștiința sa nu i-a lăsat să fie adeptul jumătăților de măsură. Iar „emanații” știau că odată și odată tot va vorbi.

Aparent, moartea lui nu ascunde nici o suspiciune. Dar suspiciunea este generată de un concurs de împrejurări. În primul rând, multe persoane implicate în evenimentele din decembrie 1989 și depozitare ale unor secrete incomode, stânjenitoare, au decedat. De ce oare? Iar cauza decesului, în cele mai multe cazuri, a fost infarctul, în al doilea rând, există suspiciunea cea mai gravă: **infarctul generalului Puiu a fost provocat.**

Același lucru este valabil și pentru **generalul VOINEA**. În decembrie 1989, era **comandant de Armată în București**. Iar unitățile subordonate lui au acționat în majoritatea punctelor „fierbinți” din Capitală. Și el era un om pe a cărui tăcere nu se putea conta. Prins în vârtoarea evenimentelor, a trebuit să acționeze. Să dea ordine. Cunoștea împrejurările asasinării uslașilor conduși de colonelul Troșca. Știa despre „luptele” din cimitirul Ghencea, de la Televiziune, când era să fie masacrat întregul efectiv al Serviciului Special de Intervenție de la U.S.L.A. Iar lucrul cei mai grav, **știa cine au fost adevărații teroriști, locurile în care au acționat, cum au dispărut.** Și s-a îngrozit. Iar inima lui a încetat să bată. **ȘTIA PREA MULTE.**

Odihniți-vă în pace, bravi oșteni! Până la urmă, ADEVĂRUL va vedea lumina zilei. Este o lege obiectivă. Care va acționa până la urmă, la cererea sufletelor tinerilor nevinovați, uciși în acea mascaradă din decembrie 1989, cărora „emanații” îi spun revoluție, cu R mare. Îi cere acest lucru, de dincolo de mormânt, sufletele voastre și ale tuturor acelora asasinați.

Iar deasupra și peste tot acționează legea răzbunării (este o lege a naturii, care nu se învață în nici o școală). Numai un orb nu vede că natura vie, în care trăim și ne înconjoară, acționează după o lege implacabilă: **Legea Răzbunării**, în fiecare zi, în fiecare ceas. Și cu toții primim ceea ce merităm.

TU cel care, pentru a fi ales, amăgești și minți oamenii, fii sigur că trădarea prietenilor tăi nu este altceva decât pedeapsa pe care o primești după Legea Răzbunării.

Tu, cel care furi, cel care dorești să te îmbogățești peste noapte, cel care exploatezi munca semenilor tăi - da, în democrația noastră originală, este permisă exploatarea omului (mascată, bineînțeles) - fii sigur că înșelarea iubitei, a soției, neînțelegerile în familie nu sunt decât tot atâtea lovituri ale Legii Răzbunării.

Iar voi, cei care mâncați caviarul cu lingura și sfidați acest popor prin consumul de bucate la care nici nu ați visat pe timpul răposatului, veți primi ceea ce este al vostru. Legea Răzbunării, această măreață și înspăimântătoare lege, nu iartă niciodată!

Și voi, cei care ați ucis ori ați ordonat acest lucru, nu veți avea liniște. Coșmarurile vor fi ale voastre. Pentru că această lege acționează cu o consecință de care nu scapă nimeni...

Pe Ceaușești nu i-a capturat și... a decedat

Colonelul GHEORGHE ARDELEANU - infarct.

A decedat la vârsta de 55 de ani, 2 luni și 20 de zile.

Când am aflat despre decesul celui care a fost colonelul Gheorghe Ardeleanu, fostul comandant al U.S.L.A. în perioada evenimentelor din decembrie 1989, mărturisesc, stimați cititori, că am rămas șocat. Pe de o parte datorită faptului că a fost comandantul unității în care am activat (a fost numit la două luni după pensionarea mea), iar pe de altă parte, știam că își are reședința în județul Bihor.

După moartea sa, unii jurnaliști și chiar scriitori - îi citez doar pe Paul Ștefănescu și Valentin Raiha - au scris numai despre părțile negative ale celui care a fost colonelul Ardeleanu, făcând nenumărate speculații. Este dreptul lor. Dar și dreptul meu să cred că a avut și aspecte pozitive în activitatea sa, că a avut și trăsături de caracter adevărate. După cum sunt convins, și desfid pe oricine încearcă să mă contrazică, **că fostul comandant al U.S.L.A. a fost ucis.**

Spre exemplu, pe timpul documentării, o cunoștință de-a dânsului mi-a spus: „(...) *Dle Filip, am făcut cunoștință cu dl colonel Ardeleanu, îl chema de fapt Moise Bula, într-un cerc de prieteni. Cel care ne-a făcut cunoștință mi-a spus dinainte că mă va duce să cunosc o persoană care a fost cineva... Iubea viața... Când vorbea despre România și unde a ajuns ea, plângea. A fost un patriot, dle Filip! Aceasta este părerea mea. Chiar dacă îmi spuneți că unii au scris numai rele despre dânsul*”. Și a tăcut, rămânând cu privirea ațintită spre mine. Dar mi-am dat seama că gândurile sale s-au întors în trecutul nu prea îndepărtat.

Cel care a fost colonelul Ardeleanu s-a născut la **26 martie 1938** și botezat cu numele de **Moise Bula**. A lucrat ca **locțiitor la Direcția de contraspionaj, după care a fost trecut în Serviciul de spionaj extern, la U.M.0544 și apoi la unitatea ultra-secretă „U”**. Era unitatea care se ocupa cu infiltrarea de agenți de spionaj în străinătate, sub diferite legende. O activitate care nu se poate desfășura fără profesionalism, tenacitate, multe cunoștințe și, mai ales, răbdare. Multă răbdare. Pentru că a infiltra un spion în străinătate, indiferent la ce nivel, îți trebuie o legendă beton și multă răbdare. Adică timp. Și nu în ultimul rând, bani. Se pare că **a răspuns de spațiul german**. Afirm aceasta deoarece **în 1986, când rețeaua de spionaj română din Germania a fost deconspirată și a căzut, colonelul Ardeleanu a fost transferat la U.S.L.A., unde a fost numit comandant**. De fapt, rețeaua de spionaj română din spațiul german a mai căzut odată. Dintre toți s-a înapoiat doar Pacea!

Numirea colonelului Ardeleanu în funcția de comandant U.S.L.A. își are logica ei. Lucrând la unitatea ultra-secretă „U”, el deținea informații secrete și din domeniul terorismului internațional. Mai ales că Germania Federală era o placă turnantă a acestui fenomen. **Anterior, tot în 1986, el a răspuns de un important transport de lingouri de aur în Elveția, efectuat cu cinci avioane AN-24, transport pe care l-a însoțit personal**. Deci, în mod logic, urmează concluzia: **colonelul Ardeleanu avea cunoștință despre unele conturi secrete în străinătate**.

În continuare, voi prezenta declarația pe care a făcut-o în ședința publică a Curții Supreme de Justiție, Secția Militară, când a fost solicitat - de către apărare - ca martor în procesul generalului Iulian Vlad:

„În perioada 13-20 decembrie 1989, am plecat din țară în misiune în Iran. Pe generalul Vlad Iulian l-am văzut în după-amiaza zilei de 21 decembrie 1989, în jurul orei 15.30 – 16.00 pe str. Onești în dreptul intrării B. Acesta m-a întrebat dacă am probleme și răspunsul meu a fost negativ. Eu am intrat în dispozitiv până după

Teodor Filip

*împrăștierea manifestațiilor, după care m-am retras la unitate, de unde am revenit a doua zi, de astă dată cu efectivele îmbrăcate în uniformă. În ajun aceștia acționau în civil. După aflarea veștii în legătură cu generalul Milea, am primit ordin de la generalul Vlad să mă retrag în unitate și să iau măsurile care se impuneau pentru asigurarea pazei ambasadelor, a securității aeroporturilor și a sediilor noastre. La venirea din Iran, locțiitorul la comandă mi-a spus că sunt evenimente la Timișoara, că este interzisă luarea legăturii cu această localitate și că unitatea se află în situația II (situație de alarmare - n.a.), urmând să primesc ordine. **În zilele de 21-22 decembrie 1989, nu s-au primit ordine ca U.S.L.A. să acționeze în alte localități.** Atunci când mi s-a dat dispoziția să plec la unitate, generalul Vlad mi-a spus că are date că a doua zi vor veni mase importante de oameni, că nu vede ce se mai poate face și că **în rândul demonstrațiilor au fost și străini, chiar diplomați.** În după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, am primit ordin de la generalul Vlad să întocmesc și să-i prezint un plan de capturare a lui Ceaușescu și a soției acestuia, să am grijă de aeroporturile din țară (civile), pentru că în situația în care va fugi, folosind vreunul din acestea, voi fi trimis în judecată”.*

Am prezentat această declarație - ea elucidează multe probleme asupra cărora insist în alte capitole -, deoarece nu pot fi de acord cu două aspecte prezentate de Paul Ștefănescu în cartea sa „Istoria serviciilor secrete românești”. Nu că aș intenționa să polemizez cu dânsul. Excluzând faptul că am discutat cu persoane direct implicate în evenimentele din decembrie '89, excluzând deci faptul că m-am documentat serios înainte de a pune mâna pe pix, logica elementară este împotriva celor afirmate de dânsul.

Concret. La pag. 287 scrie „(...) *La întoarcere (din Iran -n.a.), a luat parte la reprimarea demonstrațiilor din Piața Universității, fiind comandantul dispozitivului de reprimare a manifestației din 21 decembrie. Ajungând în București, la Comitetul Central”, striga ca un apucat: «Dati-mi Gela», «Dați-mi Gela». Gela este denumirea unei petarde pe care Gheorghe Ardeleanu a aruncat în demonstrații de la Intercontinental...”.*

Nu contest faptul că a luat parte la reprimarea demonstrațiilor. **Dar a afirma că a fost „comandantul dispozitivului de reprimare a manifestațiilor din 21 decembrie” este o absurditate.** Dispozitivul respectiv era foarte eterogen: efective ale Miliției Capitalei, militari în termen din Trupele de Securitate, Școala de ofițeri Băneasa, efective ale U.S.L.A., ale unităților din Departamentul Securității Statului, unități și subunități ale M.Ap.N., inclusiv blindate. Iar dispozitivul se întindea pe un perimetru larg, foarte larg. Și a-l numi pe colonelul Ardeleanu, chiar comandant al unei mari unități, șef peste toate aceste efective, mi se pare o absurditate. Chiar logica tacticii și strategiei unor asemenea acțiuni înlătură din start asemenea posibilitate. Și cea mai acută problemă era menținerea legăturii între aceste forțe. Cei care au cunoștințe militare, cadrele militare - indiferent de arma în care acționează - îmi vor da dreptate. Dar este mult mai ușor să arunci toată vina în spinarea unui mort și astfel adevărații vinovați să se plimbe în libertate. Nu spun însă că cele scrise de dânsul au acest scop.

Iar a afirma (cartea citată, **pag.283**) că: „(...) col. Gheorghe Ardeleanu este cel care, în timpul evenimentelor din 1989, a trimis grupul Totca (sic) la Ministerul Apărării Naționale pentru a-i asigura protecția”!!!, este un neadevăr, **o dezinformare.** Acești luptători, și nu „grupul Totca”, dle Paul Ștefănescu, nu au fost trimiși la M.Ap.N. pentru „a-i asigura, protecția” colonelului Ardeleanu. Ei au primit ordinul de la generalul (r) Nicolae Militaru, transmis, este adevărat, de colonelul Ardeleanu. Iar șeful de Stat Major al U.S.L.A. a fost nominalizat tot de acest sinistru personaj pentru a conduce acțiunile celor trei echipaje. Totul este descris pe larg la capitolul „Războiul psihologic împotriva U.S.L.A.”.

Secretele U.S.L.A.

La data de **5 februarie 1991**, când încă nu împlinise 55 de ani, colonelul Gheorghe Ardeleanu a fost **trecut în rezervă cu drept de pensie** și s-a stabilit la reședința din județul Bihor, **sat Petrani, com. Pocola**

Asupra faptelor pe care nu le cunosc (relațiile comandantului Ardeleanu cu subordonații săi, acordarea unui brevet de luptător pentru victoria revoluției ș.a.) nu mă pronunț. Au făcut-o, cu destulă răutate, alții.

În ziua de 15 iunie 1993, la ora 13.00, colonelul Gheorghe Ardeleanu a decedat. Cauza morții: infarct miocardic. Varianta oficială.

Acum încep să apară adevăratele suspiciuni. **Medicii care l-au consultat înainte nu au depistat nimic privind o eventuală suferință cardiacă.** Anterior, pe data de **4 iunie 1993**, colonelul Gheorghe Ardeleanu s-a prezentat la spitalul din **Beiuș**, unde i s-a făcut o **electrocardiogramă** (voi vorbi mai jos despre aceasta), în ziua de 15 iunie 1993, se simte rău, se prezintă la Spitalul orășenesc din **Stei**, unde **doctorul Mihai Stanciu îi face o nouă electrocardiogramă. Nu a observat nici un fel de tulburare a ritmului cardiac. Dar stupoare: colonelul Ardeleanu se simte tot mai rău și, cu tot tratamentul medical specific aplicat, la ora 13.00 moare!** Surprizele încep a se ține lanț.

Medicul legist Virgil Spiridon se deplasează la Stei. După ce a luat probele toxicologice, a promis că în câteva zile va comunica directorului spitalului rezultatul analizelor.

Trei medici specialiști cardiologi, independent unul de altul, au analizat cele două electrocardiograme - cea din 4 iunie, respectiv din 15 iunie, ziua fatală. Toți trei au ajuns la aceeași concluzie: ele reprezintă un **cord normal pentru un bărbat corpulent având vârsta între 50 și 60 de ani. Infarctul s-a putut datora unor cauze externe: un șoc psihic sau fizic.** Deoarece ambele cazuri sunt excluse, cauza infarctului trebuie căutată în altă parte. Dixit trei medici specialiști cardiologi.

Ulterior, doctorul Mihai Stanciu a declarat cauza decesului ca fiind un infarct miocardic. Dar pentru Dumnezeu, dle doctor, după ce i s-a făcut ultima electrocardiogramă, înainte de a muri, ați declarat că nu ați observat nici un fel de tulburări ale ritmului cardiac! Care este adevărul? Ce să credem?

Medicul legist Virgil Spiridon, în urma autopsiei efectuate, a concluzionat: „*un cord obosit, fleșcăit și moale*”.

Șeful U.S.L.A. - intoxicat mortal cu „Karate”...

Bineînțeles că anumiți reporteri au dorit să elucideze cauza decesului celui care a fost colonelul Ardeleanu. Dar personalul Spitalului orășenesc din Stei a confirmat doar decesul, refuzând să comenteze diagnosticul. De ce? **Iar doctorul Galea, cel care a fost în preajma fostului comandant al U.S.L.A., a declarat că acesta a murit datorită unei intoxicații puternice cu o substanță toxică folosită la combaterea gândacilor de Colorado.** Iar această declarație a făcut-o la puțin timp după deces. Ce să mai crezi? Unii doctori susțin - infarct. Altul - intoxicație.

Știu că prin cele scrise am deranjat și voi mai deranja încă anumite persoane. Dar mă lasă indiferent, înseamnă că am atins anumite „corzi sensibile”, însă, m-am documentat temeinic. Pentru că dumneavoastră sunteți cei care dați verdictul. Sper că voi mai apuca să scriu despre persoanele implicate în cadrul evenimentelor din decembrie 1989, și după. Iar dacă, referitor la cele de mai sus, am jignit cumva persoane din corpul medical, vă rog să credeți că nu a fost în intenția mea și îmi cer anticipat scuze. Eu am pus și pun doar întrebări. Nu dau cu parul! Cer iertare rudelor, prietenilor și cunoștințelor celui ce a fost colonelul Ardeleanu că am pomenit despre acest caz. Dar prea mulți, în necunoștință de cauză, l-au vorbit de rău. Aveți dreptate dle I.C., când

Teodor Filip

afirmați: „(...) *Cât timp a trăit, nu a venit nimeni să-i ia interviu, să-l întrebe ce s-a întâmplat... Chestia aia cu insecticidul este o minciună*”.

Dle I.C., l-ați cunoscut bine pe colonelul Gheorghe Ardeleanu. **Este adevărat, „chestia aia cu insecticidul este o minciună”**. Dar subsemnatului nu îi este frică de cuvinte: problema cu insecticidul este un paravan pe care încearcă să-l pună în fața noastră cei care au tot interesul să-și mascheze crima. Ce părere aveți, dle I.C., prin cele afirmate nu mi-am semnat și eu condamnarea la moarte?

De data aceasta, vom intra pe un teren pe care băiatu îl cunoaște foarte bine, iar pentru profani scrie: „*Atenție: teren minat*”. Cel a substanțelor toxice de luptă (S.T.L.) și al substanțelor otrăvitoare. Nu voi insista asupra împrejurărilor care au dus la specializarea mea și în acest domeniu. Creadă fiecare ce vrea. Voi accentua doar un singur aspect: acțiunile unora dintre ele asupra organismului le-am simțit pe pielea mea. Riscurile meseriei pe care mi-am ales-o...

Deci, doctorul Galea a declarat moartea colonelului Gheorghe Ardeleanu se datorește unei intoxicații puternice cu o substanță toxică folosită pentru combaterea gândacilor de Colorado. Această versiune, însușită de multe persoane, este o poveste pentru naivi. Să vedem care este realitatea.

Se spune că, pe data de 14 iunie 1993, colonelul Ardeleanu, ca orice gospodar, stropise cartofii din grădină cu substanța „*Karate*”. Și cică ar fi inhalat din această substanță, ceea ce a dus la o intoxicație acută manifestată prin insuficiență respiratorie severă. Nu pun la îndoială capacitatea profesională a doctorului Galea dar îmi exprim câteva nedumeriri.

Când s-a prezentat la spital, colonelul Ardeleanu nu a motivat că are insuficiență respiratorie. A precizat că se simte rău. Drept urmare, i se face electrocardiograma. Insecticidul „*karate*” este produs de firma engleză „*XCI*” și este deosebit de eficace în combaterea gândacilor respectivi. **Dar în spațiu deschis, în grădină deci, el este la fel de inofensiv ca aerul curat. Pentru organism devine dăunător doar dacă este băut direct** (ca pe o răcoritoare când lucrezi vara în grădină, nu?) **sau dacă este inhalat în spațiu închis. Chiar și atunci, trebuie pulverizată o cantitate destul de mare, iar spațiul respectiv să nu aibă aerisire.** Oare fiind vară, colonelul Ardeleanu a confundat sticla cu insecticidul „*Karate*” cu vreo răcoritoare? Hai să fim serioși! Sau s-a închis în vreo cameră, ori alt spațiu închis, a pulverizat din această substanță și a început să inspire adânc. Imposibil!! Atunci, de ce se acreditează moartea prin intoxicare? Și mai trebuie știut ceva. **Un lucrător de securitate cunoaște efectul tuturor substanțelor toxice de luptă și al altor substanțe otrăvitoare.** Făcea parte din programul de pregătire. **Iar colonelul Ardeleanu era prea experimentat în domeniu pentru a greși.**

Nu domnilor, acesta versiune nu stă în picioare! Moartea colonelului Ardeleanu este o enigmă. El a fost ajutat să moară (revedeți începutul acestui capitol), să se „sinucidă” cu substanța „*Karate*”, ori cu altceva! Chiar dacă a fost pensionat, unul ca el știa să tacă, domnilor. Să ducă cu el în mormânt multe enigme. De ce a fost ucis? Pentru că știa PREA MULTE și el?

Și acum, aspectul care ar trebui studiat mai în aprofundime. Arătam la început că el a lucrat la U.M.0544 și la unitatea ultra-secretă „*U*”. După care a fost mutat la U.S.L.A. Și a venit decembrie 1989. În România, Securitatea a fost desființată. Dar ce s-a întâmplat cu rețelele de spionaj românesc din întreaga lume? Încă o enigmă a evenimentelor din acel decembrie. La care nu știu câte persoane s-au gândit. **Colonelul Gheorghe Ardeleanu îi cunoștea pe foarte mulți spioni români din străinătate.** La mulți le-a „spălat” dosarele, cum se întâmplă în a semenea cazuri. Dar nu a reușit pentru toți acest lucru. Cei care au rămas, probabil, l-au amenințat cu moartea în cazul în care îi deconspiră. Și cum în această branșă acționează numai profesioniști de înaltă clasă, riscurile meseriei îi obligă să nu aibă încredere totală în nimeni. Pentru că foarte puțini

Secretele U.S.L.A.

lucrători din acest domeniu mor de bătrânețe. Și atunci, în loc de decorații, mulțumiri sau recunoștință, sunt îngropați discret, punându-li-se o cruce la căpătâi. Sunt luptătorii din umbră care „*nu au dreptul la recunoștința națiunii*”..

Deci, colonelul Ardeleanu avea doi dușmani de temut: cei din interior, alături de care a fost când au preluat puterea, și spionii români din exterior, pe care-i cunoștea. Ambele tabere aveau interesul în înlăturarea lui. Oare care dintre ele a hotărât că nu mai avea zile de trăit? Enigmă.

Comitetul de diversiune de la TVR

În timpul evenimentelor din decembrie 1989, **TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ a avut rolul hotărâtor în activitatea de dezinformare a națiunii**. De intoxicare a ei, de ațâțarea urii împotriva Securității, a Siguranței Naționale. **De încercarea de a declanșa lupta între Armată și Securitate, a unui război civil**. De aici, a fost condusă marea diversiune din acele zile, **televiziunea contribuind la trădarea intereselor naționale**. **Chiar celebrul politolog Silviu Brucan a recunoscut că televiziunii i-a revenit rolul hotărâtor în reușita planului complotiștilor**. De aici, au pornit îndemnul ridicării populației la revoltă. Dar a fost manipulată într-un mod diabolic. Chiar din rândul angajaților televiziunii, mulți au cunoscut scenariul și jocul de culise. O afirmație incitantă făcută de **Teodorescu Filip** se pare că a trecut aproape neobservată. El susținea că în TVR funcționa, încă înainte de decembrie 1989, un „*comitet de diversiune*” care, la ora „*H*”, să intre în emisie și să (dez)informeze poporul. **Se mai zice că Teodor Brateș a fost unul din locuitorii acestui „comitet”**. În activitatea sa, a fost ajutat de reporterul Alexandru Stark, care a avut rolul de a tria știrile, comunicatele și dădea liber pe post doar aceluia care conveneau. Cei doi sunt vinovați de nenumărate (dez) informări cu privire la așa-zisele masacre ale Securității împotriva populației. **Tot cei doi au insistat pe lângă Comisia Militară din TVR, să aprobe difuzarea unui comunicat prin care să fie chemați sovieticii**. Cică în sprijinul Revoluției..

ALEXANDRU STARK a fost numit **corespondent pentru România în Franța**. Unde a activat o perioadă, după care a murit. Versiunea oficială - **cancer**. Având în vedere circumstanțele atâtor „*decese oportune*”, esențialul rămâne că a mai dispărut un martor care știa prea multe.

VIRGIL TATOMIR, reporter, a adus critici severe la adresa autorităților ruse pentru implicarea lor în evenimentele sângeroase din Transnistria. A fost **un bun cunoscător al limbii ruse**, implicat direct în scenariul de la Televiziune. Fiind un martor ce putea deveni incomod, a decedat în timp ce se afla în Republica Moldova. Diagnosticul - infarct.

Tot de **cancer** a murit și **PETRE CONSTANTIN, director adjunct al TVR**. A cunoscut întregul scenariu care s-a „jucat” la televiziune în timpul evenimentelor din decembrie 1989 și după. A murit întâmplător? A fost înlăturat?

Am prezentat, stimați cititori, doar o parte a deceselor suspecte din timpul evenimentelor din decembrie 1989 și după. Se poate observa că această sinistră listă se „îmbogățește” an de an. Dar cei interesați sunt liberi și profită. Cine are curajul să spună adevărul? Deoarece cei nominalizați în această lucrare, și alții pe lângă ei, nu sunt incomodați de unele interpelări parlamentare, de dezvăluirile din presă. Pentru ei, acestea sunt fleacuri. Ziariștii scriu, ziariștii aud. Dar când o persoană de marcă încearcă să spună adevărul, ori nu se are încredere în ea (că va tăcea), se pare că devine incomodă pentru ei și încearcă înlăturarea ei. **Oare întâmplător Victor Surdu a scăpat ca prin urechile acului, în dimineața zilei de 22 martie 1995, dintr-un posibil accident pe Calea Victoriei?** Cauzat de o defecțiune tehnică Autoturismul marca

Teodor Filip

Nissan, în care se afla, era aproape nou. Dar s-a constatat că **două din cele patru șuruburi ale cutiei de direcție lipseau, iar celelalte două erau pe jumătate deșurubate!!!** Acest lucru, având în vedere siguranța cu care este dotată din fabricație cutia respectivă, este imposibil fără intervenția unei mâini criminale. Interesant este că **liderul agrarian făcuse publică, anterior, existența unui plan de falimentare a economiei naționale. După care a primit mai multe telefoane de amenințare.** Oare să fie valabilă și la noi legea nescrisă a mafiei siciliene: „*Cine nu aude, nu vede și tace, trăiește o mie de ani în pace*”?...

Capitolul V : DOI GENERALI CARE AU SALVAT ROMÂNIA

Oricâte zvonuri au fost vehiculate prin mijloacele mass-media, oricât de rău au vorbit unele persoane, afirm cu toată convingerea că **generalii ȘTEFAN GUȘE** - șeful Marelui Stat Major al Ministerului Apărării Naționale, și **IULIAN VLAD** - șeful fostului Departament al Securității Statului, **sunt Eroi ai Neamului Românesc**. Cel mai mare rezultat al activității lor este **trecerea Armatei și a Securității de partea poporului revoltat, prin aceasta dejucând diabolicul scenariu al celor care urmăreau dezbinarea lor, asmuțirea uneia împotriva celeilalte și de aici inevitabilul război civil**.

Într-o rezervă a Spitalului Militar Central, pe patul de moarte, în ziua de **28 martie 1994, ora 10.30**, ultimele cuvinte ale generalului ȘTEFAN GUȘE au fost: „**Să nu acceptați niciodată aplicații cu trupe străine pe teritoriul patriei noastre**”. Aceste cuvinte pot fi considerate Testamentul său către Țară.

Prin moartea lui, Țara a pierdut un oștean de excepție, iar Oștirea română un patriot.

Generalul ȘTEFAN GUȘE a murit. Generalul IULIAN VLAD a făcut **patru ani de pușcărie**. **PENTRU CĂ AU SALVAT ROMÂNIA!...** Sunt și vor fi **EROI AI NEAMULUI ROMÂNESC**.

A descrie întreaga activitate a celor doi generali ar necesita foarte mult spațiu, fapt pentru care mă voi mărgini în a le prezenta pe cele mai semnificative. Cele de mai jos nu sunt scrise sub stare emotivă. Tocmai din această cauză, nu voi arăta cum l-am cunoscut pe generalul-colonel IULIAN VLAD, cum a fost alături de noi (uslașii) în unele acțiuni, cum s-a comportat față de subordonați, cum ne-a îmbărbătat permanent. Toate acțiunile noastre din viața de zi cu zi sunt însoțite de argumente personale. Dar apar și regrete. Din realitățile dure ale vieții. Care regrete ne însoțesc permanent. Dar viața merge înainte. Și important este cum recepționăm aceste regrete. Cel mai ușor este a le nega. A le accepta este trist. Dar a minți este dramatic. Și atunci? Am hotărât să închei această lucrare cu prezentul capitol tocmai pentru că foarte multe persoane cu care am stat de vorbă și-au manifestat regretul că nu au tratat cu toată seriozitatea evenimentele din decembrie 1989, că nu le-au disecat și nu au căutat să le înțeleagă. Regretele multor persoane a venit din neînțelegeri. Și multe dintre ele și-au manifestat regretul sincer că nu au înțeles activitatea celor doi generali.

Tuturor acestora le spun că cei care l-au denigrat și continuă să-l denigreze pe generalul IULIAN VLAD, nu cunosc - după cum nu a știut nici Ceaușescu și nimeni din conducerea partidului comunist, după cum nu cunoaște marele public - că **pe data de 17 decembrie 1989 el era bun de pus la zid. La acea dată, după ședința Comitetului Politic Executiv a dat ordinul de a fi puși în libertate cei deținuți din motive politice, ordin care a fost pus în aplicare de colonelul Petre Moraru, fostul șef al Direcției a VI-a din fostul Departament al Securității Statului. Din ordinul generalului-colonel IULIAN VLAD, au rămas în penitenciare cei care își ispășeau pedeapsa printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă**. Dacă Nicolae Ceaușescu ar fi aflat, acest general era, repet, bun de pus la zid!

Cei care l-au încredințat nu cunosc că Nicolae Ceaușescu l-a chemat, și personal i-a propus (adică ordonat) să treacă la executarea unor măsuri mai drastice, la care generalul-colonel IULIAN VLAD a replicat: „**Nu, tovarășe Secretar General, este prea târziu și inutil**”.

Teodor Filip

Personal, îi aduc **un singur reproș** generalului-colonel IULIAN VLAD. Era persoana care cunoștea cel mai bine ce se pregătea împotriva României, împotriva Președintelui ei. Trebuia să insiste, să se roage, să cadă în genunchi (dacă unii i-au sărutat mâna și l-au lingușit permanent, putea să facă și el acest gest - să cadă în genunchi), pentru a-i deschide ochii lui Ceaușescu, **Pentru a-l convinge să lase organele Securității, Serviciile de Informații ale Țării, să-și facă datoria.**

Aduc vină generalului ȘTEFAN GUȘE că nu a ordonat ca cele două obiective strategice - Televiziunea și Radioul - să fie luate în subordinea Armatei, nu a ordonat evacuarea tuturor din Studioul 4, nu a pus specialiști militari să filtreze, să analizeze „informațiile” sosite cu grămada, apoi să le dea pe post. **Nu a pus să fie arestați pe loc cei care îi sabotau sau contramandau ordinele: generalul - pensionar Nicolae Militaru, colonelul Pârcălăbescu, Dumitru Mazilu, „marinarul” Cico Dumitrescu, V.A.Stănculescu și alții.** Înțeleg haosul care se crease, înțeleg stresul în care a condus Oștirea Țării, dar cred că putea găsi ofițeri loiali și capabili pentru aceste ordine. Adevărat, „după război mulți viteji se arată” - reproș la care pot fi supus, dar aceasta este părerea mea.

După fuga lui Ceaușescu, în clădirea fostului C.C. s-au petrecut scene necunoscute marelui public. Care ar trebui elucidate, pentru că posibilități mai sunt. Astfel, **după ce au vorbit din balconul de la etajul I, generalii Gușe, Vlad, Militaru și Voinea, Ion Iliescu, Petre Roman și ceilalți au fost arestați.** Da, stimați cititori, **au fost arestați de grupul revoluționar condus de Nica Leon, duși în sala de ședință de la etajul II, atrăgându-li-se atenția că dacă cineva va pleca fără acordul revoluționarilor va fi împușcat.** Acest aspect ar trebui cercetat în amănunțime. Este o mare enigmă. **Atunci s-a organizat acolo Comandamentul Militar, când generalul-colonel IULIAN VLAD i-a propus generalului ȘTEFAN GUȘE să rămână în sediul C.C., să nu încerce să meargă la sediul M.Ap.N., deoarece acolo sunt în siguranță îi apără revoluționarii.** Organizând Comandamentul Militar, cei doi generali erau singurele persoane care cunoșteau adevărata stare a lucrurilor: generalul IULIAN VLAD - în domeniul Departamentului Securității Statului, generalul ȘTEFAN GUȘE - în domeniul Ministerului Apărării Naționale. Ambii dețineau informații de calitate, de primă mână. Cunoșteau situația operativă din interiorul țării, starea de spirit a populației și faptul că România era împânzită de agenți străini.

În același timp generalul ȘTEFAN GUȘE nu vroia să-i aibă alături pe generalii V.A. Stănculescu, Hortopan, pensionarul Nicolae Militaru ori „soldatul” Kostyal, știindu-i în solda serviciilor secrete ale unor state. Iar generalul IULIAN VLAD nu vroia să-i aibă alături pe Silviu Brucan, Dumitru Mazilu, Doina Cornea, Petre Roman cărora le știa ce le poate pielea. Și au rămas în sediul C.C., păziți de tinerii revoluționari, au luat frâiele în mână, și-au completat reciproc informațiile, și-au dat mâna și AU SALVAT ROMÂNIA. **Au condus Oștirea Țării - cu nenumărate piedici și greutăți - până a fost înființat Punctul Militar de Comandă și li s-a luat comanda** (despre toate acestea, mai pe larg în următorul volum).

Ulterior, foarte multe persoane, în necunoștință de cauză, i-au învinuit pe cei doi generali că și-au fixat Punctul de comandă într-un loc, zic ei, în care erau ruși de Armată. Cică nu aveau posibilitatea de a ține legătura cu unitățile armatei, cu aviația, cu marina și grănicerii, nu aveau legături cu unitățile și direcțiile D.S.S. Total fals, stimați cititori. Acest lucru îl poate susține numai cine nu cunoaște realitatea. Printre altele, Ceaușescu nu a fost deloc prost. La ordinul său, **în sediul C.C. a fost amenajat Punctul de comandă al Armatei. Cu toată tehnica necesară ca ministrul Apărării Naționale, generalul V. Milea, să conducă, la o adică, acțiunile Armatei. Paralel, mai era un punct de comandă la sediul M.Ap.N.**

Ordinele celor doi generali erau sistematic sabotate, erau contramandate. Generalul Stănculescu, de două ori, a ordonat întreruperea curentului electric în

Secretele U.S.L.A.

clădirea C.C., lipsindu-i pe cei doi generali de posibilitatea legăturii cu exteriorul. Pentru corecta informare a cititorilor, chiar dacă adevărul doare, trebuie să specific că la întreruperea legăturilor acestui Punct de comandă cu unitățile M.Ap.N.-ului și direcțiile Departamentului Securității Statului, **un rol hotărâtor l-a avut generalul Pintilie (ajuns ulterior atașat militar în străinătate), general cu care am lucrat timp de aproape patru ani de zile.**

Dar un lucru necunoscut marelui public este că, **încă de la început, s-a încercat lichidarea fizică a celor doi generali. Pentru aceasta au fost trimise două comandouri: unul dintre acestea a acționat din hotelul „Stănescu” (fost), iar celălalt din clădirea „Romarta”.** Unii dintre membrii celor două comandouri au reușit chiar să pătrundă pe culoarele C.C., omorând mai mulți militari. Cei doi generali au scăpat numai datorită măsurilor de securitate luate de grupul de revoluționari condus de Nica Leon și de către ei înșiși. Chiar Dan Iosif a recunoscut că a împușcat teroriști. Oare cine să fi fost? Și cine i-a trimis cu acest criminal ordin?

Foarte enigmatică acțiune, stimați cititori. Și mai curios este faptul că **cei aflați în clădirea C.C., care au avut un anumit rol în desfășurarea evenimentelor - mai puțin cei doi generali, Nica Leon și revoluționarii săi - după liniștirea evenimentelor, au ajuns oameni foarte, foarte bogați și puși în anumite structuri ale puterii.**

Pentru completa edificare a cititorilor, prezint **fragmente din înregistrările de pe caseta video - data 23.12.1989, sediul C.C., consemnate de Alexandru Plesciuc și apărute în revista „Obiectiv Magazin” (Craiova) nr.7/1997:**

"Ora 03.00: Vlad îl anunță pe Gușe că Armata a atacat sediul Securității Timișoara și a unei unități de trupe de securitate din același oraș. Exclamă:

- Înseamnă că unitățile Armatei au trădat! Tovarășe Gușe, nu Securitatea trage în oameni, ci unitățile lui Ilie și ale lui Nicu!...

G-ral Gușe ia rapid legătura cu cineva și ordonă să se comunice că Securitatea e de partea poporului. Securitatea a trecut în subordinea Armatei. Armata și Securitatea acționează împreună. Roagă să se transmită la televiziune și la radio.

Ora 03.20: Gușe vorbește cu Iliescu și spune că Armata trebuie să coopereze cu Securitatea în restabilirea ordinii. Vlad dă un radio-comunicat către forțele Securității și ale Ministerului de Interne că sunt de partea Revoluției.

Ora 05.32 : G-ral I.Mocanu de la CAAT anunță că în pădurea Băneasa au fost semnați teroriști îmbrăcați în combinezoane gri deschis.

Ora 06.31: Vlad vorbește la telefon cu Sandu, i se comunică faptul că s-au doborât 4 elicoptere. Vlad întreabă:

- Ce însemne au? Ce naționalitate? Câți parașutiști sunt la sol? Au acționat asupra fabricii de avioane? Foarte interesant! De unde sunt ăștia? Acționați împreună cu Armata și lichidați dezastrul! Îmi raportați ce însemne și ce naționalitate au elicopterele și parașutistii!

Ora 10.02: Pe bulevardul Magheru, mai mulți civili răspândesc zvonul că g-ral Guse a murit. Se aud focuri sporadice de armă.

Ora 11.28: în C.C., Guse - cu un interlocutor la telefon:

- În nici un caz nu apelați la ajutor străin! Nici o nevoie! Nu apelați la alții! Eu nu apelez la nici un ajutor sovietic! N-o să apelez niciodată la ajutor străin!¹³

În continuare. Guse pleacă la Iliescu. La telefon, rămân Iulian Vlad și Dumitru Mazilu, în cameră, sunt circa 8 revoluționari.

Ora 11.37: Vlad răspunde la telefon:

¹³ Cel care la Televiziune în fața camerelor de luat vederi a afirmat că este gata să ceară ajutor sovieticilor, a fost Ion Iliescu. A făcut această afirmație în direct pe postul de Televiziune.

Teodor Filip

- Sigur, cu **Revoluția!** **Dacă e comando palestinian, îl lichidați!** Către toate unitățile M.I.! **Revoluționarii influențați de cele văzute la televizor, spun ceva de Securitate.**

Vlad se întoarce și spune:

- **Vă va condamna istoria!** Ascultați ce vă spun! **Păcat! Nu era comandantul trupelor U.S.L.A. acolo.** Pentru ce pe mine m-ați acceptat în conducere, aici, dacă în restul nu aveți încredere?

În acest timp, Mazilu comunică prin telefon ordine de calmare a populației și cooperare între Armată și Securitate. Interlocutorul este Pușcașu și **afirmă că mercenarii sunt irakieni, libieni și palestinieni.**

Ora 12.01: Vlad vorbește cu Rusu și îl întreabă ce naționalitate au elicopterele. Cere să i se facă legătura cu comandantul Armatei de la Craiova, căruia îi spune:

- De unde au apărut? Asta vreau să știu! Ce naționalitate au elicopterele? Cum? Au mai venit și altele? Au venit încă trei și au debarcat? Păi, tovarășe general, ești comandant de armată? Nu poți face față? **Au coborât șapte? Câți teroriști ați culcat? N-ați putut stabili? Sunt, oare, străine? Foarte interesant!**

Vlad se întoarce spre Dumitru Mazilu și spune:

-Profesore, situația se complică. Dați-mi la telefon pe generalul Rus, comandantul aviației. Vreau să-l întreb eu ceva. Căci, comandantul lui nu l-a întrebat.

În loc de Rus, răspunde la telefon generalul Ionescu:

- Sunt generalul Vlad. Tovarășe general Ionescu, ce e cu elicopterele astea? Ale dumneavoastră sunt? Ce face aviația? Nu apără cerul țării? **Vă rog să ridicați avioanele și să le doborâți!** O să dau ordin generalului Mocanu. Aduceți-vă contribuția! **Suntem în război cu o putere străină! Și Armata ce face? S-au făcut zeci de raiduri.**

În continuare, generalul Vlad vorbește cu generalul Mocanu, comandantul CAAT:

- Tovarășe general Mocanu, știți cine sunt! **Suntem în luptă cu o putere străină! Atac de elicoptere în mai multe locuri. Desant la Craiova, Arad, Deva, Cluj, Huedin, Satu Mare.** Ce faceți? Tovarășe general, nu vă înțeleg! Nu se simte nimic. Ce ordin ați primit? Vă rog să intrați în luptă! Vă ordon să atacați! **În Harghita, au devastat sediile M.I. Tot securiștii o fac și pe asta? Le-ați denigrat, le-ați terminat (organele M.I.). Greșit ați procedat!**

Ora 07.35: Sună telefonul și răspunde un revoluționar. **Anunță cu voce tare că un elicopter al Armatei a aterizat în Triaj, iar din el coboară desant terorist.** Vlad face un gest de neputință. Generalul de rezervă Ștefan Kostyal, aflat în birou, spune că Mocanu i-a fost subordonat și se oferă să plece la acest general, pentru a-i spune să acționeze. Pleacă cu încă cineva.

În acest timp, Vlad comentează către Mazilu:

- **E o trădare, totuși! Sunteți convins? Eu sunt convins!**

Generalul Vlad încearcă să ia legătura telefonic cu generalul Iosif Rus, dar nu răspunde nimeni. Ca atare, ia legătura cu un șef din Marele Stat Major (Stănculescu sau Gușe). Spune:

- Tovarășe general, trebuie să luați o hotărâre istorică! **Ori este o trădare a acestei cauze căreia ne-am dedicat, ori un complot! Nu s-a acționat cinstit! Vă rog să scoateți la luptă unitățile Armatei! Am impresia că unii comandanți de unități nu luptă, ci se eschivează. Vă rog, operativ! În primul rând, să salvăm ce s-a cucerit aici, în Capitală!**

În același timp, sună cineva de la Armată, din Bacău. Raportează că **două escadrile de elicoptere sovietice au intrat în țară și se îndreaptă spre București.** Vlad se întoarce către Mazilu:

- Știți ceva?

Mazilu răspunde:

Secretele U.S.L.A.

- *Vă rog, este o hotărâre politică. O ia cine trebuie. Dați telefon pe guvernamental și vorbiți cu Iliescu.*

Generalul Vlad se ridică să plece. Revoluționarii îl roagă să stea cu ei. Generalul Vlad se așază la telefon și cere să vorbească cu generalul Gușe. Dumitru Mazilu informează pe cineva despre situația elicopterelor sovietice. Precizează:

- *Atitudinea mea e să nu se intervină. Bine că ați vorbit cu ambasadorul. Să nu intervină! Avem încredere în forțele noastre!*

Sună cineva de la Bacău. Anunță că cele două escadrile de elicoptere sovietice au depășit Bacăul și merg către București.

Mazilu vorbește, în continuare, cu persoana de mai înainte:

- *Domnule, stăruieți la ambasador! Nu avem nevoie! Nu vreau să mânjesc numele de schimbare!*

Generalul Vlad se ridică furios:

- *Armata a trădat! La Sibiu, se pregătește să execute securiștii și milițienii!*¹⁴

Generalul Vlad anunță că pleacă. Revoluționarii îl roagă să rămână cu ei. Vlad pleacă, în birou rămânând ca șef Dumitru Mazilu.”

Stimați cititori, fragmentele de mai sus nu au nevoie de nici un comentariu! Din ele, reies foarte multe...

Tragicul caz al generalului erou ȘTEFAN GUȘE reprezintă o metoda diabolică pentru suprimarea unei persoane: influențarea psihică negativă, în scop politic sau mistic, în noaptea de 22/23 decembrie 1989, pe când se afla în sediul C.C., a primit o ceașcă de cafea de la o persoană necunoscută (precis că și-a zis revoluționar!). Imediat după ce a consumat-o, în zona inimii a simțit parcă o lovitură de pumn, concomitent cu instalarea în întregul organism a unei slăbiciuni generale (mai pe larg, vezi interviurile date scriitorului Pavel Coruț). Și-a continuat activitatea, cunoscută acum. Se știe că, apoi, din ordinul generalului Nicolae Militaru, cu aprobarea lui Ion Iliescu, a fost schimbat din funcția de șef al Marelui Stat Major, pe motiv că nu a făcut eșalon Armată (motivul real se cunoaște). Acum intervine elementul psihic: fiind schimbat din funcție, a avut un șoc, combinat și cu sentimentul că este părăsit - cadrele din Marele Stat Major nu au protestat și nu au luat atitudine față de această măsură arbitrară (au făcut-o abia în ianuarie 1990).

După ce a fost schimbat din funcție, generalul ȘTEFAN GUȘE a fost trimis la Armata din Transilvania, iar Nicolae Militaru a ordonat ca împotriva lui să se deschidă o anchetă. Cititorii, publicul larg, națiunea română trebuie să cunoască că, atunci când a început ancheta, Armata a dispus înconjurarea clădirii Procuraturii Militare din Cluj-Napoca cu tancuri și s-a dat un ultimatum pentru eliberarea generalului ȘTEFAN GUȘE. Concomitent, Aviația militară a amenințat că-și ridică aparatele, în acest timp, la București, era pregătit un avion cu generalul Vasile Ionel la bord, care urma să vină la Cluj-Napoca pentru a-l prelua pe generalul ȘTEFAN GUȘE. Dar Armata l-a apărat. L-ar fi apărat până la ultimul om. Iar atunci, și poporul ar fi fost alături de ea, așa cum Armata a fost alături de popor pe timpul evenimentelor din decembrie '89. Toate acestea pentru că A SALVAT ROMÂNIA.

Concomitent, mai mulți jurnaliști și revoluționari l-au acuzat de evenimentele de la Timișoara, a fost amenințat voalat. Ion Iliescu a declarat că generalul ȘTEFAN GUȘE a fost un trădător și a dorit să dea o lovitură militară. V. Stănculescu a

¹⁴ Gen. Iulian Vlad avea dreptate. La Sibiu armata a măcelărit toate cadrele miliției și securității care erau în sediu și ieșiseră pașnic ca să se predea. Acolo a fost un adevărat măcel săvârșit de armată. Cadavrele au stat pe stradă mai multe zile.

Teodor Filip

declarat și el: „*Mi s-a părut foarte ciudat de unde Gușe și Vlad au găsit un operator care să-i filmeze doar pe ei timp de 10 ore. Poate s-au gândit la un alibi, ca să fie filmată activitatea lor văzută. Știu că Gușe și Vlad erau foarte buni prieteni de familie*” (total fals! -n.a.).

Normal, în asemena situație, starea sănătății generalului ȘTEFAN GUȘE a început să se înrăutățească: psihicul său, solicitat în mod repetat, prin efecte negative, s-a uzat. Iar trupul l-a urmat. Și, pentru a pune capac la toate, „**Evenimentul zilei**” a publicat un articol intitulat: „**Zilele generalului Gușe sunt numărate**”. Cine a fost criminalul (sau criminalii) care a stat în spatele acestei știri, nu se știe. **Dar a reprezentat o sugestie negativă pentru psihicul și așa slăbit al generalului.** A mai fost acuzat chiar că s-ar fi dat de partea Securității.

Și, vine luna **decembrie 1993, când, în cadrul unei ședințe la Consiliul Militar, generalul ȘTEFAN GUȘE a avut o discuție în contradictoriu cu Ion Iliescu. La această discuție au fost de față generali cu funcții de mare răspundere în Armata Română.** Din nou, generalul - erou și-a păstrat verticalitatea dar discuția i-a marcat din nou psihicul și i-a înrăutățit starea sănătății. Iar după câteva luni a decedat.

Cele prezentate, stimați cititori, fac parte din **războiul psihic.**

Generalul IULIAN VLAD a fost arestat. Pe timpul detenției în penitenciarul Jilava, i-a spus reporterei Angela Băcescu: „*În această săptămână, aici, în penitenciarul în care ne aflăm, mă va omorî Silviu Brucan. Sunteți ziaristă și să scrieți...*” Credeți că acest general a fost paranoic? L-am cunoscut destul de bine și afirm: categoric NU! Cele spuse de general au fost publicate în revista „*Europa*”. Imediat, la redacție a sunat o organizație intitulată „**Dacii liberi**”, care a avertizat că **în ziua în care generalul IULIAN VLAD va muri, ei îl vor omorî pe Silviu Brucan.** Și au specificat ca redacția revistei să avertizeze imediat penitenciarul Jilava. Lucru care s-a și făcut. **Se poate ca acest avertisment să-l fi salvat în cele din urmă pe generalul IULIAN VLAD...**

Denigrarea celor doi generali au făcut-o mulți ziariști și reporteri de doi bani. Dar, indiferent de aceasta, ei sunt EROII NEAMULUI ROMÂNESC, în condițiile deosebite ale acestui decembrie 1989, atât de controversat și acum, în condițiile celui mai perfid și periculos război desfășurat împotriva României - războiul parapsihologic -, ale dezinformării națiunii, cei doi generali au asigurat unitatea dintre Armată, Securitate și întregul Minister de Interne. Iar dacă s-au făcut greșeli și erori regretabile, catastrofale chiar, acestea se datoresc unor oameni ca Nicolae Militaru, Silviu Brucan, Dumitru Mazilu, Gelu Voican Voiculescu, Brateș, Stark, Petre Roman și alora.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI I

Cuprins

CUVÂNTUL EDITORULUI	3
RECUNOȘȚINȚĂ	5
PREFAȚA	7
Capitolul I	
FĂRĂ PREJUDECĂȚI DESPRE USLAȘI	9
U.S.L.A. - o unitate de top (secret)	10
Fără tehnică, devii... îngeraș!	12
Bomba de pe Otopeni	13
Allah, Allah, vin uslașii!	15
Tovarăși, nu ne călcați pe bombeuri!	18
Teroriști, ocoliți România !	20
Atentat cu Golda Meir în viață	22
„O să vă mănânce mândria, tovarăși...”	23
Ați văzut uslaș bătut?	24
„Șoimarii” și „Baiazid”	26
„Nomenclaturiștii”... fără cămin	27
Carlos (pe Otopeni): „Aici, nu se poate face nimic!”	29
Cutremur cu ambasadorul SUA	32
Eficiența legendară a U.S.L.A.	34
Capitolul II	
TRUPELE DE SECURITATE	37
„Locotenente, să vină, Fierarul!”	39
La vânătoare de evadați și dezertori	41
Obiective de gradul 0: Ceaușescu și... porumbul	42
Elena Ceaușescu și... Trupele de desant...	45
Capitolul III	
RĂZBOIUL PSIHOLAGIC ÎMPOTRIVA U.S.L.A.	49
Nicu Ceaușescu și Florin Piersic - conflictul... conducătorilor auto	49
Iulian Vlad l-a ignorat pe Ceaușescu !	50
Dezinformarea „liberă” de la TVR	51
Nicolae Militaru și... „arma prostului”	53
Tragedia de la Otopeni	54
U.S.L.A. - obstacolul din calea scenariului	55
Asasinii uslașilor	56
Fără U.S.L.A. dar cu „ajutor” sovietic	62
„Teroriști” contra teroriști	65
„Pe uslași nu-i poți lichida decât prin bombardament	69
Diversiunea „Scutul”	70
11 secunde	73
Capitolul IV	
DECESE OPORTUNE	75
Arme pentru... „moartea fără cauză”	75

Teodor Filip

Serviciul „K”	77
Primarul Chişinăului - asasinat ?	77
Nuţă şi Mihalea - un dublu mister	79
Emil Macri -încă un general asasinat!	81
Iulian Vlad plângea... de bucuria întâlnirii cu Sergiu Nicolaescu !	83
Vasile Milea a fost... sinucis?	84
Agenţii KGB se sinucid la vânătoare	86
Generali bolnavi grav: ştiau prea multe	87
Pe Ceauşeschi nu i-a capturat şi... a decedat	89
Şeful U.S.L.A. - intoxicat mortal cu „Karate”	91
Comitetul de diversiune de la TVR	93
Capitolul V	
DOI GENERALI CARE AU SALVAT ROMÂNIA	95